

Takt 1

Løgn

Benedicte vågner langsomt og strækker sig med små hvin. Hun svinger benene ud over kanten og træder lige ned i et brugt kondom. Skviss siger kondomet. Addr siger Benedicte, men smiler og tænker på Nito.

Hun hopper ud på toilettet med det klare bevis på nattens vilde timer. Toilettet er hjælpsomt og sluger beviset. Hun vasker sig og så begynder hendes hjerne at fungere. Hvor er Nito? Hun løber ind til telefonen og der ligger en besked.

"Kan vi mødes på Rådhuspladsen kl. 12, kys Nito"

Klokken er nu lidt over 10 og spontan panik sætter ind. Der er en milliard ting der skal nås. Benedicte kaster et blik i spejlet men fortryder. Det mørkebrune hår sidder i en kage over det ene øre. Makeuppen er tværet ud og ned på kinderne og får den lysere næse til at virke større end den er. Kun munden og øjnene deltager ikke i elendigheden. Munden er drejet i et smil og de grønne øjne stråler. De triste øjne fra de sidste mange måneder stråler?

Hm, tænker hun og danser videre.

Men lidt efter er der igen problemer. Hun går i bad og glemmer sin badehætte. Håret bliver vådt og hvordan kan det nå at tørre i tide? Hun smører sig hurtigt ind i sæbe og gyser når berøringen kalder på billeder og sansninger fra natten. Uh, tænker hun. Hun bliver færdig i badet og tørrer sig. Da hun når

til benene mærker hun pludseligt Nitos hænder kærtegne hen des glatte lægge og kysse hendes fødder. Små, med korte lige tær. Heldigvis fik jeg lakeret negle, tænker Benedicte og holder en hånd ved siden af foden. Samme røde nuance.

- Du har Gudindeben, sagde Nito i nat.

Han kunne vist også godt lide min bagdel, tænker Benedicte.

Det er tidlig sommer og vejret er ufatteligt smukt ude, men Benedicte har for travlt indenfor. Tørre håret eller lade det hænge? Hun beslutter sig til at lufte det på vejen og så slå det sammen med et spænde når hun kommer til Rådhuspladsen. Så opdager hun en bum på undersiden af det venstre bryst og det tager hende mindst et kvarter at behandle og skjule den. Og nu skal det snart gå stærkt. Hun har kun én kjole der passer til i dag og hun trækker den ud af skabet. En kort løsthængende bomulds-kjole i beige nuancer, der står godt til hendes glatte brune hud. I et anfald af letsindighed trækker hun i en G-streng. Den strammer lidt men alt for kærligheden. Hun stikker fødderne i sine nye høje sandaler og spænder de røde remme. Hun tillader sig derefter et grundigt blik i det store spejl i entreen og nyder hvad hun ser. Hun ser fantastisk ud.

Så af sted. Hun når lige en bus. Det går ikke så stærkt i de sandaler. Hun sidder og puster og begynder at tænke på Nito. Født og opvokset i Peru med en indiansk far og en mor der kom fra Hellerup. Sidste aften grinede de over Nitos danske sprog. Det lyder så gammeldags med alle stavelser udtalt. Sådan som dronningen taler, tænker Benedicte og smiler. Og så dukker Nitos skikkelse op. Han er omkring 175 cm tænker hun meningsløst og ser på ansigtet. Øjnene er naivblå i et indianeransigt med høje kindben og kroget næse. Synet af de brede læber får Benedicte til at spidse munden ubevidst og give en kysselyd, der høres utroligt godt i bussen. Flere passagerer vender sig og Benedicte ser ud af vinduet.

Men heldigvis er det jo kun et par stoppesteder. Hun hopper af

på Rådhuspladsen. Hele hendes væsen er allerede på udkig efter Nito. Men da hun lander på fliserne er hun ved at snuble. De er høje, tænker Benedicte, står stille et øjeblik og begynder så at gå som en voksen kvinde. Hun når halvvejs rundt om pladsen, da uret slår 12. Hvor kan han være? Hendes blik søger mellem de mange mennesker og hun fortsætter.

Ingen Nito.

25 minutter over 12 har hun været pladsen rundt tre gange og sætter sig udendørs ved terminalen og bestiller en kop kaffe. 10 min over 1 har hun drukket 2 kopper. Hun sveder en smule og skal tisse. Hun skal virkelig tisse. Ikke bare snart, men nu. Men hun tør ikke gå endnu. Hun er ked af det og har det dårligt.

Nito kommer styrtende og ser straks hvad der er galt. Han tager hende ved armen og leder hende hen til en restaurant. Han følger hende helt hen til døren som om han kendte vejen. Og hun skynder sig ind på toilettet. Åhh. Der er køligt i kælderen og hun begynder at føle sig bedre tilpas. Nito kom, tænker hun glad, men synes at han i hvert fald må have en god forklaring. Hun reparerer foran spejlet med læbestift og to pust deo.

Nito venter glad udenfor. De brune arme svulmer og den hvide T-shirt bulner, mens han kaster sin posetaske ud til siden. Han går straks hen til Benedicte, der ikke får sagt et ord. Han kysser hende og hun mærker hans stærke fingre på sin krop. Hun gyser og smelter og prøver at skubbe ham væk. Det lykkes ikke i begyndelsen. Men til sidst ser Nito alvorligt på hende.

- Jeg beklager forsinkelsen min kære. Uopsættelige forehaver - der. Kan du tilgive mig?

Nitos blå øjne og nu det charmerende smil får Benedicte til at nikke. Hun ser væk fra det stærke blik og ned på en plet på den hvide T-shirt.

- Du ser henrivende ud, Benedicte, siger Nito. - Du er en pragtfuld kvinde. Det gør mig overordentlig stolt at være din ledsager. Skal vi spadsere ned til Vandkunsten?

Benedicte nyder alt og bliver jublende overstadig. Hun tager et stort skridt fremad og får igen at vide, at hun har høje sandaler på. Hun vakler og Nito griber hende. De griner og han kysser hende længe. Det er næsten for meget så hun trækker ham ned ad Vestervoldgade og spørger hvad det er for en plet på T-shirten. Hun peger.

Nito ser hurtigt ned og smiler efter at have undersøgt den.

- Åh, det skyldes en klodset person der løb ind i mig. Faktisk var jeg ved at vælte om på jorden. Jeg antager det er van illeis.

Nito sukker højt og de smiler varmt til hinanden. Nito lægger sin arm om Benedicte og alt er godt. Hun soler sig ubemærket i Nitos beundrende blikke når han lader øjnene glide op og ned af hendes krop. Som om de siger: Du er dejlig. Du er min. Jeg må have dig.

Benedicte får lyst til at kysse Nito på skulderen men ser så et rødt tværemærke på ærmet af Nitos T -shirt.

- Hov, hvad er det sagde hun og peger. Nito trækker i ærmet for bedre at kunne se. Hans ansigt lyser op.

- Det må stamme fra det sammenstød, jeg omtalte tidligere.

- Var det en kvinde, spørger Benedicte.

- Det var en .. Nito ser på hende.. Jeg mener betegnelsen er en transvestit?

- En mand i dametøj, siger Benedicte. - Spændende. Talte du med ham?

Nito ser op for at passe på trafikken i krydset. Han løfter en hånd mod linie 2, der venligt holder tilbage. De når Løngangsstræde og drejer ned.

Benedicte har ikke glemt emnet.

- Talte du med den der transvestit?

- Vi vekslede et par bemærkninger. Mere var det ikke.

Nito lader sine hænder glide på hende igen og Benedicte glemmer alt om transvestitten. Han brummer og hun spinder af varme og tilfredshed.

Nito sætter hende ned ved et bord i so len.

Han bestiller to glas hvidvin. Servitricen vender tilbage med to perlende kolde glas og en regning. Nito roder i sin taske og finder sin tegnebog. Han betaler og lægger tegnebogen væk. På bordet mellem de to glas ligger en seddel med et rødt mærke og navnet Dorte og et telefonnummer.

En svag uro breder sig i Benedictes krop. Det ser mærkeligt ud. Hun ser spørgende på Nito, der efter den første overraskelse nu sidder og ryster på hovedet.

- Formodentligt er det transvestitten, der har efterladt det.

- I din tegnebog?

- Ja, siger Nito og slår ud med hænderne. - Han er udpræget ulykkelig. Hans elskede kan tilsyneladende ikke acceptere hans afvigende tilbøjelighed.

Nito ser på hende med glade øjne og dykker ned i sin taske. Benedictes uro er allerede ved at forsvinde da hun får et nyt chok.

- Jeg har tilladt mig at købe en digtsamling til dig.

Nito trækker en bog op af tasken. På det ene hjørne hænger en sort BH. Der bliver stille ved bordet. Så begynder Nito at grine. Han griner glad og overstadigt.

- Åh, den mand.

- Er det transvestittens, spørger Benedicte og Nito nikker.

- Der må være godt med fyld i, siger Benedicte og løfter Bh'en.

- Hvad mener du?

Nito er forvirret.

- Jeg mener det er D-skåle. Hun vejer dem i hænderne.

Nito er nu så forlegen at Benedicte ikke nænner at plage ham mere.

- Lad os skåle på os i stedet, siger hun smilende og Nito griber taknemmeligt sit glas.

Men hun kan ikke helt forlade sagen.

- Måske skulle du se efter om han har lagt andre ting i din

taske?

- Det kan udmærket vente, siger Nito, men Benedicte insisterer så han begynder at rode. Med en skrabende lyd falder et rundt fladt hylster ud af tasken og triller hen til Benedicte. Hun bøjer sig og tager det op. Uden at åbne låget ved hun hvad det er.

Et pessar.

Benedicte ser på Nito.

- Han har antageligt stjålet det fra sin kone for at undgå intimitet, siger Nito og roder forsigtigt men særdeles grundt igennem sin taske. Der er ikke flere mærkværdig heder og Nito tager en slurk vin. Benedicte har fulgt hans bevægelser og nærmest holdt vejret.

- Nu kan jeg måske vende tilbage til dig min elskede.

Nito rækker digtsamlingen til Benedicte og bøjer sig frem og løsner hendes læber med et kys.

Der går hul på Benedictes luftballon og hun trækker vejret frit og ubesværet. Nitos hænder er på vej op af hendes ben og hun stopper dem blidt.

Hun læser titlen højt: "Græb og andre trolde" Nito griber fortvivlet bogen.

- Undskyld min elskede. Endnu en fejltagelse, siger Nito og smider bogen i tasken. Han leder forgæves og spreder så arme ne med et beklagende smil.

- Bortkommet.

Benedicte kan ikke lade være med at smile og de drikker ud.

- Må jeg invitere dig på en overraskelse, spørger Nito på det helt rigtige tidspunkt.

- Er den glædelig, spørger Benedicte og prøver at få det til at lyde sjovt.

- Det håber jeg i allerhøjeste grad, siger Nito med alvorligt eftertryk. - Men vi bliver nødt til at gå et lille stykke. Er det i orden med dig?

Benedicte prøver at bevæge sine tæer i de stramme sandaler og

tænker at de ville have godt af at gå lidt. Hun rejser sig og vakler da hun for tyvende gang indser at hun er på høje hæle. Nito rækker en arm ud og retter hende op med et minimum af anstrengelse. Han hænger sin taske på den ene skulder og trækker Benedicte ind til den anden.

De går langsomt ned ad Magstræde.

Benedictes hoved summer. Fyldt med tanker, følelser, fornemmelser. Alle sanser er skærpede. Hun er frydefuldt opmærksom på at følges med Nito og med små mellemrum må hun se på hans ansigt og smile. Ofte bruger Nito anledningen til at give hende et kys eller et klem.

- ER DU EN HEST, skriger en person to meter fra dem.

Benedicte klamrer sig til Nito, der prøver at slippe af med sin taske.

- ER DU EN RYTTER.

Skikkelsen er standset. En halvtredsårig hjemløs mand.

- eller er du en sadde!

Stemmen daler og i det beskidte ansigt stråler to mørkeblå øjne af mistænksomhed og noget der ligner utålmodighed.

- Hvad vil du, siger Benedicte.

- Jeg stiller spørgsmål, men ønsker ingen svar.

Manden vifter med sine arme, men hans ben står fast.

- Hvad vil du med spørgsmål uden svar, siger Nito og smiler.

- Hvad vil du med et liv uden sandhed. Manden smiler indsmigrende tilbage.

Benedicte mærker gennem sin arm hvordan Nito stivner og bliver stille. Hun trykker sig mod Nitos krop for at holde hans vrede tilbage. Hun ved at Nito kan knuse den hjemløse på et par sekunder.

Nito kysser hende beroligende og gør sig fri af hendes omfavnelser. Manden står urokkeligt monteret på gaden med hænderne i lommen. Han ser på Benedicte og ryster på hovedet. Som om han fravælger en mulighed.

- Hvis min elskede tillader det vil jeg gerne invitere dig på et måltid på en restaurant her i nabolaget, siger Nito til den hjemløse og vender sig om mod hende med et spørgende udtryk i ansigtet. Benedicte overraskes fuldstændigt og må bare nikke. Nito vender sig mod den hjemløse, der glør vredt tilbage. Men han ser noget i Nitos øjne og hans vrede og mistænksomhed forvandles til noget, Benedicte tolker som beundring. Den hjemløse giver et næsten umærkeligt nik med hovedet.

De begynder at gå.

Undervejs får Nito sagt undskyld til Benedicte og bedt om tilgivelse for at have udsat hendes overraskelse. Og igen lykkes det Nito at give hende krop en hyldest med sine diskrete hænder. Benedicte føler sig nu godt tilpas og lettere sulten da de sætter sig ved et bord på et mad sted nær Nikolaj.

- Hvad må jeg byde på, spørger Nito og ser på Benedicte ved siden af sig.

- Må jeg få en Dry Martini?

- Naturligvis min elskede. Nito smiler så dejligt at Benedictes hjerte smelter ud i hendes krop som brændende.. som brændende.. som tusind dråber af smeltet guld.

Nito ser på den hjemløse.

- Jeg hedder Verner.

- Hvad kunne du tænke dig Verner?

- Jeg tager det samme som hende..

Verner griner.

- .. og dig.

- Gerne. For øvrigt hedder jeg Nito og min elskede hedder Benedicte.

Nito vender sig mod den lydløse tjener.

- Må vi bede om to Dry Martini og to Elefantøl.

ØInavnet udløser et glimt i Verners øjne.

- Hvorfor har du ikke noget hjem Verner?

Benedicte mærker vinen i sine kinder og derefter Nitos hånd

på sit lår med en kær lig hilsen.

- Byen er mit hjem. Et hjem med mange værelser.
Nito nikker.

- Hvor mange soveværelser har du, spørger Benedicte og smiler pludseligt til Verner.

- Et til hver kæreste. Han klør sig i panden. - Er det tyve?
Nito nikker. Verner smiler.

- Værsgo.
Tjeneren placerer øllerne hos Nito og Verner og de to Dry Martinis hos Verner og Benedicte.
Nito rækker ham et par sedler.

- Det passer..

- .. så siger jeg mange tak, Hr.
Verner tørrer øl af overskægget og brummer lavmædt.

- Hvad siger du?

- Ved I hvordan en passion kan dø? Nu taler Verner klart og tydeligt.

Pause. Benedicte rynker sine bryn.

- Den kan dø af sandhed.
Ny pause til Verner begynder at fortælle.

- Jeg mødte en Guddommelig tøs. En mild kvinde med store øjne og en krop som en statue ovre på museet. Han pegede i retning af Thorvaldsen. - Hun talte ikke så meget, men om natten var hun glødende. Hendes hud skinnede og hendes bryster..

Verners ansigt er uroligt og han tørrer sig over panden. Benedicte lister sig til at nippe af sin drink.

- Jeg elskede den pige så højt. Hun var perfekt. Fuldstændigt som en drøm med symmetri i alle kurver. Vi levede sammen en hel vinter og jeg var lykkelig. Vi elskede hver morgen og som foråret kom blev det lysere og lysere. En morgen i maj lå vi som sædvanligt og kædede bagefter. Jeg lod min finger glide fra bryst til bryst og uden varsel blev min lykke tilintetgjort. Hun så ned på min finger og sagde med åh så let stemme:

- Har du lagt mærke til, hvordan det ene bryst er større end det andet?

Verner suger på sin elefant.

- Sådan er det for de fleste kvinder, siger Benedicte lidt stødt.

De to mænd sidder helt stille. Verner ser op. Hans øjne er fulde af tårer.

- Det er netop Verners tragedie, siger Nito og ser indtrængende på Benedicte.

- Det forstår jeg ikke, siger Benedicte kort.

- Jeg kan kun blive lykkelig med det perfekte. Verner snøfter med snablen.

- Så må du vist til at lyve for dig selv, siger Benedicte. - Det andet er noget pjat.

Hun slår med håret.

Verner sætter sit glas meget forsigtigt og stirrer på Benedicte. Nito nikker langsomt.

- Du ser så klart. Det er svaret. Nu kan jeg se det!

Verner rejser sig og vakler, men genvinder balancen i en ny og mere oprejst figur. Han bukker næsten perfekt mod Benedicte og Nito.

- Måske *var* de lige store, siger han og går.

Der er stille et øjeblik.

- Hvad var det, spørger Benedicte forvirret.

- Du ændrede hans liv.

Benedicte ryster på hovedet.

- Jeg aner ikke hvordan.

- Det ved I aldrig.

Men Nito skynder sig at gribe hendes hånd inden den når hans kind og Benedicte overgiver sig til et langt og stimulerende kys, der ender med at Benedicte simpelthen skal på toilettet.

- Jeg glæder mig til overraskelsen, siger hun og går med enorm koncentration catwalk hen mod Damer skiltet. Endelig synker hun om på brættet og gisper. De åndssvage sko, hvorfor tog jeg

ikke de flade? Hun griner lidt. Det ved du godt min ven. Hun snor en finger om den tynde trussekant. Det må godt være snart, tænker hun. Hun går igen perfekt tilbage og sætter sig ved bordet. Nito har set på hende hele vejen og hans smil er stort.

- Åh, min elskede. Du ser pragtfuld ud. Jeg har tilladt mig at bestille. Jeg håber det er i orden.

Benedicte måtte lige tale med sig selv et øjeblik. Mad? Er jeg sulten? Et buldrende ja fra navle til hage afgør sagen.

- Bare du har bestilt nok.

Nito smiler. Samtidigt dukker tjeneren op med en forret af syltet forel med ingefærriis. De begynder at nyde.

De to rene spor i retten snor sig og forsøger hele tiden at løbe fra hinanden. For så at tiltrækkes igen i sekunder af sjæl den og dyb forening. De samler ydmygt de sidste rester på gafflen, synker og sukker dybt. Nito tager med et fast greb om Benedicte ene lår og om nakken med den anden. Han drejer hende mod sig og kysser først blidt så mere bestemt og Benedicte ryster.

De når lige at slippe inden tjeneren kommer med vagtelbryster i gurkemeje/nellikesovs. Bønnepuré.

De udveksler sultne, lystige ja saftige blikke for hver gang tungen forkæles med en bid. De lægger samtidigt kniven og spiser nu kun med gaffel. De fri hænder vandrer under bordet. De stønner. De synker og hoster. De griner og de stønner igen. Brysterne, sovsen og pureen forsvinder og de er meget røde i hovedet, da tjeneren spørger.

- Is?

- Det vil være en passende afrunding af et godt måltid, siger Nito og forsøger at tørre sine hænder i en serviet. Han ansigt er fortrukket og han bøjer sig forover for at skjule det.

- Og sodavand, får Benedicte hvæset med sin fornuft.

Tjeneren har desserten på bordet inden de har rettet deres tøj og som med en tanke løfter de det friske jordbær fra hver portion og lader den andens læber fange frugten. Deres øjne er

låst og deres hænder ryster.

- Du er så smuk, siger Nito og Benedicte er lykkelig og glad. Det bliver for meget og hun må se ned. Is. Hun spiser grådigt og lytter efter Nitos latter. Men heldigvis kommer den ikke.

Bagefter sidder de og drikker sodavand og Benedicte kommer i tanke om noget.

- Hvad med min overraskelse, siger hun og putter sin skulder ind til Nitos store overarm.

Nito klemmer hende og kysser hende på håret.

- I den sidste uge har vi tilbragt meget tid hos dig. Må det derfor være min tur nu?

Benedicte gyser og bobler.

- Hvad har du tænkt dig, spørger hun.

- Må jeg invitere dig på et ophold på d' Angleterres bedste suite?

- I nat?

Benedicte sætter sig op.

- Jamen, jeg har jo hverken..

Nito afbryder.

- Der er alt på værelset.

- Jamen, jeg mangler både..

- Der er alt på værelset.

- Rene trusser?

Benedicte smiler.

- Der er alt på værelset.

Benedicte overlader det til Nito. Hun bestemmer sig for bare at nyde uden at tænke. Hun sanser knap at Nito betaler og fører hende ud på gaden og ned mod Kgs. Nytorv. Den lyse sol blænder og fra en violin længere fremme kommer klagende rytmiske toner yndefuldt svævende. Benedicte går i en klokke af guld - kun bevidst om sin Nito ved siden af. De står for rødt ved Magasin. Langs det andet fortov kører en pige på cykel. Hendes bryster svulmer i den beskedne top og hendes shorts er udspændt over bagdelen. Hendes lange lyse hår svinger i luften.

Hun ser over mod Nito og Benedicte. Hun løfter den ene hånd og råber noget Benedicte hører som:

- ..morgen, Toni.

Så er hun forsvundet.

Benedicte griber fat i Nito igen.

- Hvem var det? Kender du hende?

- Jeg har aldrig set hende før. Hun må forveksle mig med en anden. Det sker desværre tit.

I det samme dytter en bil og en kvinde vinker og råber ud af vinduet.

- Jeg elsker dig, Benito.

Benedicte står stille. Lam. Nito ser på hende med sine op-
rigtige øjne.

- Se hvor tit der hænder. Det må du virkelig undskylde. Måske
ligner jeg et såkaldt idol.

Nitos ansigt udstråler bekymring og alvor og Benedicte kan
ikke lade være med at smile.

De fortsætter efter beroligende kys og endnu en fræk om-
favelse. Benedicte lever i sin guldklokke. Tiden er væk og livet
er en tilstand af glæde. Selv de gamle tanker om frygt er borte.
Hun mærker sine fødder bevæge sig ubesværet på de høje san-
daler. Hele hendes krop fungerer i perfekt sammenspil og
balance og igen er hun lige ved at falde, da Nito slipper hende
og vender sig om.

30 meter bagude kommer en kvinde løbende med en turkis
plastikpose og kobberødt hår ud til siderne. Hun råber og
vinker, mens hun løber og folk går til side i respekt.

Hun råber igen.

- Vent for helvede. Roberto. Vent...

Nito tager Benedicte om skuldrene og beder hende indtræn-
gende om at gå videre.

- Jeg bliver desværre nødt til at tale med den kvinde. Jeg
forklarer bagefter. Vær sød at gøre det for mig.

Benedicte er totalt forvirret og nikker mens Nito drejer hende og skubber blidt. Hun går nu alene ned mod Kgs. Nytorv. Hun er halvberuset og sandalerne er blevet uvillige modstandere. Blæren melder sig igen og hun aner ikke hvad der skal ske. Hun får en meget væmmelig fornemmelse i maven der langsomt begynder at bevæge sig opad. Hun tvinger sig til at vende sig om og kigge tilbage.

Benedicte ser kvinden stå og fægte med armene. Den turkise plastik pose drøner rundt som en ballon i storm. Hun taler højt og skingert og peger lige hen på Benedicte.

Nito bøjer sig ned ind mod hende og langsomt bliver kvinden rolig og stille. Til sidst visker han noget i hendes øre. Hun nikker og begynder at gå den anden vej. Benedicte trækker sig ind til muren og bøjer hovedet.

- Åh, der er du.

Nito tager fast om hende, men hun kan ikke lade være med at stivne lidt. Naturligvis opdager Nito straks hendes tilstand og begynder med sin blideste stemme at forklare om et projekt med nogle drenge fra Vesterbro der mangler faderfigurer. I begyndelsen taler Nito næsten modvilligt, men efterhånden som hans engagement bliver tændt viser der sig en idealistisk begejstring og brændende vilje til at hjælpe de drenge.

Allerede ved de første sætninger er Benedicte suget ind og hun fascineres igen af Nitos ord. Umærkeligt har de nærmet sig hotellets indgang.

- Nå, jeg bliver vist ivrig. Vi kan tale mere om det senere.

- Jamen, hvem var hun.

Benedicte *må* spørge.

- Hun er lærer for to af drengene. Vi har samarbejdet om foretagendet. Af forskellige grunde blev jeg nødt til at trække min deltagelse tilbage, hvilket hun havde svært ved at acceptere. Nu fik jeg opklaret et par misforståelser.

Nito smiler og løfter ansigtet i solen.

- Det var heldigt jeg fik talt med hende. Det har plaget min samvittighed.

Han ryster på hovedet og ser på Benedicte.

- Men nu gælder det os. Skal vi gå ind?

Nito byder Benedicte sin arm og de træder ind i hotellet. Indenfor styrer de direkte mod toiletterne og Benedicte siger Åh, Nito og skynder sig ind. Da hun er færdig har Nito ordnet alt med receptionen.

Suiten er vidunderlig, men hun når ikke at se nærmere efter inden Nito har grebet, kysset og lagt hende på den store seng for at indlede en aften med kærlighed. Hun gisper, knuger lårene sammen og mærker stærke hænder på sin krop.

Benedicte overgiver sig. Stønner, hulker, skriger. Lader sig føre mod himle af lyst. Spænder og slapper. Vrider og stivner. Igen. Igen. Igen. Til sidst den barmhjertige søvn.

Solen vætter ind da Benedicte vågner. Hun ligger lidt og nyder følelsen i kroppen og lader billederne fra i aftes forme sig og blive skarpe. Hun vender sig mod Nito men sengen er tom. På hovedpuden ligger en lille gaveæske og et brev.

Med det samme er Benedicte klar over alvoren. Hun sætter sig op og læser:

Elskede Benedicte!

Mens jeg sidder her og betragter dig i sengen, sovende trygt i harmoni med din krop, er det næsten umuligt for mig at gennemføre mit forehavende - Åh min Benedicte.

Men jeg har været munk i syv år i et kloster i bjergene, inden jeg tog et år for at møde det jordiske liv. Det år har nu fundet sin afslutning og klostret venter mig.

Det vil være med mindet om dig at jeg trækker mig tilbage til bøn. Du har vist mig verdslighedens værdier som ingen anden kvinde kunne have gjort. Jeg kan sige Benedicte, at jeg elsker

*dig. Du er en fantastisk kvinde. Smuk og uendelig værdig. Klog med en engels sjæl. Du fortjener at blive elsket for evigt. Men jeg er mere munk end mand og kan derfor kun sige farvel på denne måde.
I kærlighed Nito.*

Benedicte mærker tårer i øjnene. Nito er rejst og kommer ikke tilbage. Hun tørrer kinderne med dynen og tager gaveæsken. Hun åbner den og får igen tårer i øjnene.

På sort velour ligger et rødt hjerte indfattet i guld.

Sollyset blinker i det glatte røde og Benedicte går ud på toilettet for at tisse. På gulvet står en taske som hun åbner. Nyt og dejligt tøj fra yderst til inderst. Og et par smukke flade sandaler. Benedicte bliver glad men tænker så igen på savnet. Hun bader. Hun tager nyt tøj på og går ned for at fange en bus. Nito er i tankerne. Hvad skete der? På gaden er solen skarp og himlen skærende blå og Benedicte finder 2'ers stoppe sted.

Ud af ruden i bussen ser hun pludseligt en mand der fuldstændig ligner Nito. Men manden står og kysser en kraftig kvinde med langt lyst hår, så Benedicte sætter sig tilbage i sædet og sukker.

Hun ser igen Nito for sig og mærker ikke et lille smil, der langsomt kryber frem i mundvigen.

Takt 2

Mågerne

Der sidder en måge højt højt over baggården. De runde øjne skiftes til at se ned i dybet. To gådyr (mennesker) står over for hinanden og basker med deres korte tynde vinger (arme).

- Pikslikker.

- Bøsserøv.

Skrigene bliver skingre og hule på vej op gennem baggårds-skakten og mågen bider sig i svingfjershæftet. Men snart vender den et øje ned mod scenen igen. Det lyse gådyr (tjener) løfter en vinge og det mørke (Fullerton) dukker sig.

- Svin.

- Røvhul.

Mågen ser sin kære ankomme og rykker lidt. De skriger lavt og basker goddag. Mågen fortæller om det sidste nye der er i gang i dybet på jorden. Hans elskede drejer med det samme et øje ud og ned.

- Har du pengene?

- Jeg skylder dig ikke en skid!

Den pludselige lyd af et vindue der har siddet i klem og nu giver sig (krang) forskrækket mågerne og forsinker processen et par sekunder. Nede på anden sal står et gådyr med lange fjer (kvinde) og stirrer nedad. Det gør mågerne så osse. Det lyse gådyr slår sin vinge henover næbbet på det mørke der lægger sig ned.

- Nu skal du betale.

- Svin ...

Det lyse gådyr (tjener) river det mørke (Fullerton) i siden med sin klo (fod) og et afbrudt skrig fylder baggårdskløften. Et højere og lysere skrig fra gådyret med de lange fjer i vinduet på anden (kvinden) får mågerne til at se på hinanden.

- Hold så op med og slås. Jeg ringer til politiet.

- Så sig til dem, at Fullerton skylder penge i baren.

Mågerne er nu lidt ophidsede og skriger for at komme af med spændingen. De holder op da de mærker den langfjedrede stirre op mod deres klippehylde (tagrende). Et nyt skrig trækker i opmærksomheden. Den langfjedrede og mågerne ser ned på scenen.

- Slip så kassen, din idiot.

- Jamen, jeg har ikke drukket alt det sprut.

- Så var du død.

Et nyt krads (spark) med kloen (foden). Et nyt skrig.

- I onsdags gav du to omgange til hele huset.

- Det er løgn.

- Spørg alle.

Et nyt skrig.

- Jeg har ingen penge.

- Jeg kender dig Fullerton. Du har dem hjemme i madrassen og nu går vi.

- Neeeejjj. Alllddrig.

Et skrig.

- Op og gå.

Det lyse gådyr (tjeneren) presser vingerne ned mod det liggende gådyr til det rejser sig op.

- Af sted din svans.

Det mørke gådyr (Fullerton) skriger igen da en vinge (arm) glider hurtigt henover dets nakkefjer. De to gådyr forsvinder ind i klippen.

Mågeparret ser på hinanden og vrikker og nikker lidt. Ingen

har lyst til at sige noget, men til sidst foreslår hun at de følger efter gådyrene for at se hvad der sker. Måske dør den ene? De klapper næbbene sammen og hvæser. Han trækker lidt væk fra hende og de letter samtidigt fra klippehylden. Efter et lille dyk for at vinde fart svæver de over toppen af de høje klipper (huse) og begynder at afsøge kløften (gaden) under dem. De holder hele tiden kontakt med korte skrig og da han ser gådyrene følger hun straks med i et dyk.

Gådyrene lever stadig. Det lyse (tjeneren) skubber det mørke (Fullerton) foran sig med vingen så det må gå fremad. På trods af støjen fra de rullende klippeblokke (biler) hører mågerne skrig og lyde.

- Det er faneme ikke en måde at behandle en stamkunde på.
- Stamkunde. HA! Du skylder altid og det er et helvede at få dig til at betale.

- Det passer ikke. Jeg har da penge med.

- Kun det halve af det du bruger.

- Så meget drikker jeg ikke.

- Får du ikke blackout ved 9-tiden efterhånden?

Mågerne passerer igen gådyrene i et lige svæv og flyver i forvejen hvor hanmågen finder en udkigspost. De lander og vender sig. Gådyrene er nu ved skoven. En lang gul klippeblok (bus) nærmer sig og det mørke forbaskede gådyr (Fullerton) sætter med vingerne (armene) pludseligt det lyse gådyr ud foran den gule klippeblok, der svajer og huler. Det mørke gådyr løber ind i skoven og det andet gådyr følger efter. Først langsomt, så hurtigere og hurtigere.

- Jeg får dig...

- ...aldrig

Mågerne letter og stiger op over trækroerne. Hunmågen flyver med vilje ind i hannens bane så han må krænge og vige. Hun skriger og klapper med næbbet og sender kort et øje tilbage. Han smækker to gange med sit næb og styrtdykker bagfra og

under hende. Hun basker og falder i turbulensen. Lidt efter klapper de begge og falder ind i side-by-side formation igen. I en lysning lige under dem ligger det mørke gådyr (Fullerton) og modtager gentagne berøringer (slag) fra det lysers vinger og klør. Skrigene kommer aldrig rigtigt i gang. Det lyder som en unge der dør. I kanten af lysningen står et langfjedret gådyr (kvinde) med en odder for enden af vingen.

- Hold op med det der. Min hund bliver bange.

- Idioten er selv ude om det. Han skubbede mig ud foran en bus.

- Har han ikke fået nok alligevel.

Odderen trækker i den langfjeredes vinge.

- Der var du heldig Fullerton.

Mågerne cirkler over lysningen og ser det mørke gådyr rejse sig og stryge svingfjerene henover hovedet. Det vakler videre ind i skoven efterfulgt af det lyse. Tilbage i kanten af lysningen ser mågerne det langfjerede gådyr stryge sin tynde vinge henover odderen der slår med næbbet (snuden).

Solen er varm nu.

Hanmågen skriger kort og de deler sig for at finde gådyrene igen. De ser dem mellem træer og skygger i glimt at lyst og mørkt og endelig træder de ud i den åbne kløft (gade). Gådyrene går ind i en lav brungrå klippe (hus) og forsvinder. Hunmågen klapper for at finde dem i en af hulerne (vinduer) og han er indforstået. De finder et sted over for klippehulerne hvor de kan sidde sammen. Det er meget varmt og de spreder vingerne. I en af de øverste huler dukker det mørke gådyr (Fullerton) op. Det sætter sig på sine klør helt ude på kanten og spreder vingerne til siderne af hulen. Bagved ser mågerne det andet gådyr stå med en vinge løftet.

- Så er det sidste chance, Fullerton. Jeg gider ikke rode i dit lort. Nu siger du hvor pengene er og så er det overstået.

- Jeg har jo sagt det. Jeg har ikke nogen.

- Det er løgn.

Det lyse gådyr (tjener) basker (slår) det mørke med vingespidsen (hånden) så det rokker på sine fødder og skriger lavt.

- Så flyv dog, klaprer hunmågen selvom hun godt ved at gådyrs tynde vinger ikke kan bære. Hun lægger sit næb på hanmågens vingekant og han retter sig op og krummer vingen om hende.

Nede på gaden skriger et langfjeret gådyr (kvinde). Det er stort og skinnende sort (lædertøj) med lange lyse fjer (blond).

- Er du nu dig igen Court? Jeg kommer op med det samme.

Umiddelbart efter skriget forsvinder den langfjerede ind i klippen og oppe i hulen bliver det mørke gådyr (Fullerton) varsomt trukket ind. Lige efter ser de den langfjerede (kvinde) røre det lyse gådyrs (tjener) vingespids (hånd) med sin egen. Lidt efter forsvinder det lyse gådyr (tjeneren) over kløftens bund (gaden) og ind i skoven (parken). Inde i hulen (værelset) står de to gådyr. Deres klapren (tale) glider nemt igennem den hede luft til mågerne på grenen.

- Var det ikke dumt Fullerton. Du kunne ligge på gaden nu.

- Han er et svin. Vil du hjælpe mig med at få hævn?

- Det bliver jeg nødt til. Jeg kan ikke sige nej til dig.

- Tak Annette. Du er i bil, ikke?

Lidt efter træder de ud af klippen og ind i en sort klippeblok (bil), der begynder at rulle nede i kløften. På grenen klaprer hanmågen med det samme. Han synes de skal følge efter klippeblokken og hunmågen bøjer hovedet. De letter hurtigt og sætter efter den sorte blok og følger den langt ud af bjergområdet (byen). Ud til det åbne græsland hvor blokken standser ved en lille klippe (lille hus). Rundt om står mange halve klippeblokke (motorcykler) og enkelte hele (biler). De to gådyr går ind i klippen og mågerne ser sig om efter et udkigssted. Der er kun plads (sadden) på en af de halve klippeblokke. Den giver sig lidt, men snart finder parret sig tilrette. De kan se lige ind i hulerne. En mængde gådyr i sort (læder) ligger rundt omkring.

- Hvem er det du har taget med på landet Annette? Det ligner en snylter.

- Det er Fullerton. Han talte med Nina da I havde fået den første pige. Kan du huske det?

- Yes, hun var styg dengang. Nå, men hvad så? Hvem skal have bank?

Mågerne kunne se de fleste af gådyrene røre vingerne spændt.

- I kan hjælpe mig og Fullerton med at hævne os på nogle bardrenge i Røvhullet.

- Jeg kender dem. Hvem vil med?

De fleste gådyr rækker en vinge i luft en. Hanmågen ser på sin elskede og klapper af spænding. Der sker noget. Hun basker lidt og sætter sig igen – tæt.

- Hov. Der sidder to måger på din cykel, Jørgen.

- Flyt dig lige.

Et meget bredt gådyr dukker op i kanten af hulen (vinduet). Det peger lige mod dem med en gren (haglgevær) og de skubber samtidigt til hinanden. De suges baglæns af lufttrykket og døvgøres af braget. De indser at døden passerede. Med hurtige tag er de højt oppe. Men hanmågen er sydende vred over forskrækkelsen ved at mærke dø den – tæt. Han cirkler og afventer at gådyrene går ud til klippeblokkene. Så ser han det brede gådyr satte sig på en halv klippeblok (motorcykel). Den glider ind langs jorden i høj fart og får placeret et skarpt hug i gådyrets baghoved. Hastigt forsvinder den i zig-zag-kurs op til hende der gør det værd at leve. De ser alle klippeblokkene rulle tilbage mod bjergkæderne og de beslutter at flyve i direkte linie. Undervejs klapper de om muslinger og bortkastede torskehoveder. Uden at se på hinanden slipper de begge en klat. Klatterne rammer et gådyr på brystet. Det ser mågerne ikke. Klatter er væk når man har sluppet. De flyver roligt ind over de første klipper (huse). Det bliver varmere.

Langt ude bag bjergene (byen) ser de en blå stribe. Måger

nyder at flyve mod havet og hanmågen prøver at skabe tvivl om aftensmåltidet. Han foreslår flere appetitlige muligheder men han ved at hun inderst inde har bestemt sig. I et svæv lægger han sin vinge op under hendes og hun klapper om et sted nord for bjergene hvor der hver aften kastes fiskedele ud på havet i så store mængder at alle blive mætte. Friske fiskedele. Han klapper og lægger igen sin vinge under hendes.

Nu vil de finde gådyrene igen. Hannen fører an i en direkte linie tilbage til værts huset Røvhullet, hvor de ankommer samtidigt med de to gådyr i den sorte klippeblok fulgt af mange halve. Mågeparret vælger at holde sig i luften et stykke tid. De mange gådyr forlader klippeblokkene og går ind i klippen. Der går noget tid hvor ingen af mågerne kan se noget, men så dukker der gådyr op i den lille lukkede kløft (baggården) bag klippen. De sætter sig tilrette på deres plads på klippehylden (tagrenden) og ser det langfjerede gådyr på anden åbne vinduet med samme lyd som sidst (krang). Nede i dybet står fire gådyr. Det lyse og det mørke. Det store langfjerede og det brede med blod i nakken. Hanmågen basker og hunmågen skriger. Men lavt.

Fullerton er rød i hovedet og stirrer rasende på tjeneren, der stirrer tilbage. Annette står med en hånd på Fullertons arm. I baggrunden pruster Jørgen rundt og slår med armene.

Tjener: Nu er jeg her. Hvad så?

Fullerton: Det er vist indlysende dit svin. Du skal have bank.

Fullerton løfter armen og Annette lægger den ned igen. Hun drejer Fullerton mod sig og tager fat i hans hænder.

Annette: Det er jo dit stamværtshus Fullerton. Du er der dit kvarte liv. Kan du undvære det for hævn?
Fullerton: Det er allerede ødelagt. Det bliver aldrig det samme så længe det svin er her.
Annette: Hvad nu hvis vi kan finde en ordning?
Fullerton: Det er umuligt.

Annette kysser ham.

Annette: Du kan give mig en chance.
Fullerton: Hmm.

Annette vender sig mod tjeneren der holder godt øje med Jørgen i baggrunden. Hun beholder en hånd på Fullertons arm.

Annette: Kan vi snakke om det?
Tjener: Der er ikke meget at tale om. Røvhullet kan sagtens undvære ham.
Annette: Mener du slet ikke at han har egenskaber der kommer andre til gode?
Tjener: Egenskaber? De er ikke værd at nævne.
Annette: Lad mig høre dem alligevel?
Tjener: For det første er han en ulidelig pralerøv og det meste er løgn.

Tjeneren slår armene ud til siden. Fullerton står helt stille.

Annette: Han praler ikke når han hjælper andre.
Tjener: Hvilken hjælp?
Annette: Han har hjulpet Jørgens kone og dig hjalp han også engang. Hvem overtalte din far til at

Tjener: komme på plejehjem? Det har du vist glemt.
 For det andet generer han pigerne når han er fuld og det er han tit. Så hædder de øl i håret på ham.

Annette: Mange synes han er sød og sjov. Du griner selv som en besat af hans narrestreger.

Tjener: For det tredje er han en vanvittig dårlig kort-spiller der en nem at lokke.

Annette: Ja, du har selv vundet nogle gange.

Tjener: For det fjerde er han en dårlig betaler.

Annette: Hvor meget skylder han i øjeblikket?

Tjener: Ikke noget. Du betalte jo hans regning.

Annette: Ikke noget! Er det dårligt efter så mange år? Fullerton er en trofast og gavmild gæst og bruger derfor mange penge. Desuden er han ubestridt en del af atmosfæren i Røvhullet og stedet vil miste kulør uden ham.

Tjener: Det kan godt være men jeg gider ikke have alt det ballade med betalingen. Hvis du vil garantere hans regning så måske...

Annette: Det vil jeg. Men på én betingelse: Du rører aldrig og jeg mener aldrig Fullerton igen. Hvad mener jeg Jørgen?

Jørgen: Du mener aldrig.

Jørgen tager sig til hovedet og ser lidt på den røde hånd inden han tørrer den under armen. Fullerton er begyndt at blive urolig.

Tjener: Hvad så når han dummer sig i en enorm brandert? Så forstår han kun et par flade.

Fullerton: Svin!

Annette: Lige et øjeblik Fullerton. *(hun visker noget til*

ham inden hun fortsætter henvendt til tjeneren).
Jeg håber du forstod hvad jeg mente med aldrig. Men skulle Fullerton komme i det humør, så ringer du til mig. Så vil jeg eller en anden komme og hente ham. Er det en aftale?

Fullerton: Han holder den ikke alligevel.

Tjener: Såh. Lovede jeg dig ikke bank hvis du ikke betalte?

Annette løfter begge hænder og ser på tjeneren. Hun bøjer sig forover og han træder lidt tilbage.

Annette: Hvilken del af det jeg har sagt kan du ikke forstå?

Tjener: Jeg forstår ikke hvorfor du tror det kan lade sig gøre. Jeg bliver aldrig venner med Fullerton.

Annette: Du skal bruge dit hjerte. Du skal se på Fullerton som et menneske der har brug for hjælp til næsten alt her i livet. Du kan lade ham være sig selv og hjælpe ham ud af de værste dumheder. Resten vil jeg tage mig af hvis du ringer.

Tjener: øhh, den er ny. Lad mig lige tænke over den.

Fullerton vakler og ryster på hovedet. Jørgen spytter op mod mågerne. Klatten når to meter op inden den dykker og lander lige ved siden af tjeneren der træder et skridt til siden.

Jørgen: Har du tænkt?

Tjener: Hvad siger du Fullerton?

Fullerton: Hvad siger du selv?

Tjener: Hvis du vil prøve er jeg med. Egentlig hader jeg at slå dig. Nu behøver jeg det ikke. Og jeg skal nok passe på dig undtagen i forhold til pigerne. Dem må du selv slås med.

Fullerton: Det kan vist ikke være anderledes.

Fullerton sukker og ser ned. Han ryster langsomt på hovedet. Han ser derefter op og direkte på tjeneren.

Fullerton: Jeg vil gøre alt hvad jeg kan for at behandle dig ordentligt selv om det ikke er min natur. Og ellers vil jeg lade stå til som jeg plejer.

Tjener: Det ved jeg du kan.

Tjeneren strækker sin hånd ud og Fullerton griber den. De ser på hinanden et stykke tid inden de slipper.

Jørgen: Når du ikke skal have bank så kan du servere nogle kolde øller.

Tjeneren og Jørgen forsvinder ind i Røvhullet. Annette lægger armene om Fullerton og ser ned i hans øjne.

Fullerton: *(hvisker)* Tak skal du have Annette. Du er en fantastisk kvinde. Jeg elsker dig.

Annette: Du fortjener det men det kommer du aldrig til at forstå. Skal vi tage hjem til dig?

Fullerton: Jatak og så har jeg har en idé.

Fullerton hvisker ind i Annettes øre. Hun retter hovedet og ser sig omkring. Så smiler hun lillepigeligt.

Annette: Fy.

De forlader gården arm i arm.

Mågerne i tagrenden har fulgt med så godt de kunne men de sidste ting gav ikke mening. Hvorfor står de to gådyr og rører vinger (giver hånd) efter at den ene har været efter den anden hele dagen? Hvorfor lægger det brede gådyr med hakket i hovedet (Jørgen) sin vinge om det lyse (tjeneren) og følger det ind i klippen? Hunmågen klapper men forventer ikke at han skal klapse igen. Han ser ned i det tomme dyb og så ser han på hende. De rører næb og letter samtidigt. Oppe over kløfterne får de hurtigt øje på den sorte klippeblok med det mørke (Fullerton) og det store sorte gådyr med de lange lyse fjer (Annette). I langsomme krydsende svæv følger de den rullende klippeblok hele vejen uden om skoven og hen til den lille klippe hvor det mørke gådyr blev basket. De finder sig tilrette på deres plads med direkte udsigt til gådyrets hule (Fullertons lejlighed). Hun slår lidt med vingerne af varme og han lægger sin vinge om hende. Hun skubber den væk og klapper. Han rykker sig lidt. Hun sidder lidt men rykker så med ham. De rører næb og drejer samtidigt et øje ind mod hulen. De to gådyr sidder på en lav lys klippe (seng) inde i mørket og klapper til hinanden. Lydene bæres tydeligt igennem den varme luft til mågernes gren.

- Jeg må takke dig igen Annette. Du er en utrolig hjælp.
- Det glæder mig at høre.
- Du fortjener alt og jeg har næsten intet.
- Det ved jeg godt Fullerton.
- Men du kan få det jeg har.

- Det ved jeg også godt.

- Vil du have det?

Lidt henne i klippevæggen dukker et gådyr op i sin hule.

- Så kys hende dog, Ef.

De to gådyr prøver at brække et stykke plastik op (griner) og så bliver der stille. De lægger vingerne om hinanden.

- Du er så smuk Annette.

Mågerne retter sig ved lyden af en musling der slupres af en måge. Lyden kommer fra hulen, hvor de to gådyr rører næb. Pludseligt skriger et gådyr fra sin hule lige ovenover og mågerne bliver lidt urolige på grenen.

- Hurtigt videre.

De to gådyr rører næb igen og igen forsvinder der en musling.

- Nu er du appetitelig.

- Fullerton.

Et nyt skrig fra en ny hule.

- Skal vi ikke holde fest hos Fullerton om en time?

Der bliver meget stille på klippevæggen. Mågerne ser sig omkring men ingen peger på dem.

- Hele huset er velkommen om en time, men tag selv det hele med.

Nu skriger mange gådyr.

- Jeg har vinaigre og cornichoner fra Alsace.

- Jeg har isklumper og 2 liter sprut.

- Jeg har fri i morgen.

De to gådyr på klippeblokken rejser sig og forsvinder bagerst i hulen. De andre gådyr trækker sig også tilbage. Flere steder begynder lyden af hurtig brænding (musik) med gådyrskrig (sang) at banke ud fra klippevæggen. Mågerne er varme. Rigtigt varme. Samtidigt letter de fra grenen og vinder højde. De flyver om på den anden side af klippen og finder et godt sted på en lav flad klippe med mørk nubret overflade (garage med tagpaptag). Et stort træ skygger og en lille brise køler. Snart har de gen-

vundet behaget og ser ind i det mørke gådyrs hule. De to gådyr står ved siden af den lave hvide klippeblok (seng) og stryger vingerne op og ned ad hinanden. Det virker som om de bliver lysere og lysere (tager tøjet af). Mågerne ser gådyrene lægge sig på den hvide klippeblok og trykke sig mod hinanden. Nu er de helt lyse. Gennem den hurtige brænding og de forfærdelige skrig hører mågerne lyde af en gigantisk muslingemåltid. De ser på hinanden men endnu er de nysgerrige.

Noget efter begynder gådyr at dukke op i den hule hvor de to gådyr spiste muslinger oven på hinanden. Et lyst gådyr dukker op med en lille bøje (champagneflaske) mellem vingerne. Han ryster den voldsomt

- Jeg prøver lige at ramme de to måger på garagen.

Bum lyder det og en lille ting flyver hurtigt lidt op og så ned mod hanmågen. Efter en sæson på de store både har han lært at snappe ting i luften. Med et elegant drej af næbbet griber han tingen men indser med det samme at den er uspiselig. Prøtt. Tingen ruller ud over kanten og ned i kløften.

- Dyrplager.

- Så du hvordan den greb proppen?

- Hvor er flasken?

- Jeg skal også smage. Er den tør?

Larmen stiger fra hulen og de to måger opdager for sent at en stor hanmåge er landet bag dem og nu slår med næbbet. Den rejser sig slår med vingerne og går med det samme til angreb. Kun ved en hurtig afværgemanøvre undgår hanmågen det skarpe næb. I et kort øjeblik står de tre måger stille. Hunmågen er stivnet i ubeslutsomhed. Hun ser på sin mave. Slank – hurtig – mindre. Den hvide fjerdragt stråler i solen. Hun aner fjenden foran sig. Stor – gul – skrammet. Det er meget varmt.

Den store gule åbner næbbet og udstøder et kampskrig. Med vingerne spredt ud jager den frem mod den slanke hvide og hakker efter vingehæftet. Men nu er den hvide parat. I en smidig

manøvre lykkes det først at strejfe den gule under øjet med næbspidsen og næsten samtidigt at dukke under den gules højre vinge og undslippe. Den gule bremses op og vender sig. Den slår med hovedet hvor en lille rød plet er meget synlig. På dette tidspunkt vælger hunmågen at gøre et udfald. Hun styrter frem for at hakke den gule i siden. Hun ser ikke den store vinge men pludseligt bliver hun døv bortset fra en syngende lyd i kraniet lige bag ved næbhængslet (kæbeleddet).

Ovre i hulen står det mørke gådyr (Fullerton) og det store sorte (Annette) med vingerne om hinanden. De ser begge skråt ned på garagetaget. De har stået der fra kampens start.

- De to hvide har fulgt mig hele dagen.
- Jørgen havde nær ramt dem ude ved Marklyst.
- De må kende mig Annette. På en eller anden måde.
- Den gule er en led bandit. Hvad nu hvis den vinder? Skal hunmågen så være sammen med den?
- Tjah sådan er det vel for måger.
- Sådan bør det ikke være.

På taget er hunmågen stadig forstumlet af det hårde slag. Hunmågen forsøger et udfald men må undvige millisekunder før det lange næb rammer den i brystet. Den kaster sig sidelæns ud over klippen og svinger sig i luften. Den store gule letter lige efter og efter tre – fire cirkler for at vinde fart angriber den i et kort dyk.

I huleåbningen er dukket et langt tyndt gådyr (Bølle) op ved siden af de to andre. Det har fulgt de to fugles kamp i luften og har klapret en del undervejs. Nu skriger det.

- Så I det halve loop lige ind i en rulning.
- Ja, den hvide kan flyve.
- Den gule kan også nogle ting. Se det dyk - se den fart.
- Åh nej, Fullerton. Den var lige ved at blive ramt.
- Men ikke endnu. Bølle! Nå der er du. Luftbremsede den?
- Ja den sad helt stille i luften så den gule fes forbi.

Den store gule måge cirkler nogle gange og angriber så uden

varsel hunmågen på den lille flade klippeblok. Hun ser alt for sent angrebet og når ikke at dække brystet før det rammes af den gule vingespids. Hun skriger dæmpet og falder om. Hanmågen var for langt borte til at kunne hjælpe men angriber nu i høj fart. Så høj at den gule når at undvige til siden inden han kan stoppe. Han lander hurtigt ved siden af hunmågen og rører hende med næbbet. Hun slår kraftløst med den ene vinge. Det bliver mørkere og hanmågen drejer hovedet og ser lige ind i solen hvorfra den gule angriber i et dyk. Hanmågen mærker et svidende slag henover hovedet og står blindet og venter på det skarpe næb med fred i sjælen.

Pludseligt synger luften metallisk. En tung lyd og et kvalt skrig kommer fra den store måge. Den hopper sidelæns og får lige luft nok under vingerne til at forsvinde langsomt ind over skoven (parken). De to måger på taget er rystede men han kan se igen. Hun er også i orden og står meget tæt på ham. De ser over mod hulen hvor lyden kom fra.

- For satan Ef. Hvad er det du har der?

- En slangebøsse jeg engang købte i Malaga.

- Hvad skyder du med?

- Møtrikker.

Mågerne ser gådyret løfte en vinge over mod dem og derefter gå væk fra kanten af hulen. Igen begynder skrigene og brændingen at lyde.

- Så er der fest.

Dagen med gådyrene er næsten borte og mågerne er trætte. De rører næb og kaster et sidste blik på klippevæggen. Så letter de og glider ind i en direkte flyvning. Nordpå til et sted med friske fiskedele i så store mængder at alle kan blive mætte.

Takt 3

S-togsmanden

Halfdan løb op og ned af perronen. Han havde ikke været i et tog i 33 minutter og situationen udviklede sig foruroligende. En ulykke på Hovedbanegården forsinkede alle linier og Halfdan begyndte langsomt at fatte tanken om at der kunne gå længe, længe uden tog.

Mens uroen hærgede overvejede han sine alternativer. Han kunne styrte ned og tage en bus. Det var ikke det samme men alt andet end den tomme perron. Hans blik for rundt og hans bryst forsøgte at fylde allerede fyldte lunger. Han kunne ikke tænke videre og behovet for dog at gøre noget tvang ham til at væge. Han hvirvlede ned af trapperne og måtte vente i 4 minutter før han kunne gå op i linie 16 mod Hovedbanegården. Vejret var gråt men tørt og varmt så bussen var kun halvfuld. Halfdan erobrede et tomt sæde nede bagved og forsøgte at finde en magelig stilling. Han kom i tanke om sit eget løfte sidst han var tvunget til at køre i bus. Han havde lovet sig selv at det var tilladt at tænke på – ja afspille og opleve den dag hvor det hele startede.

Som altid før han gav sig lov til at tænke på dengang mærkede han bruset i kroppen. Bruset af eksploderende livsflænsende glæde fra den søndag efter middag for 7 år siden. Han spændte i armene og strakte sig i sædet. Og så lod han bi llederne strømme. Først lyset en dag i den sene maj. Solblinkene i det nye grønne. Skæret i togets varme røde. Og nu.. nu...

Nu hendes ansigt en meter fra ham. I halvprofil med blikket vendt mod vinduet...

Hendes modbevægelse til togets ryk. Elegante yndefulde bedårende sugende svaj. Linierne på hendes hals og skuldre. Blide overgange og bløde kurver. Hendes...nej nej det gik for hurtigt. Han tvang sig til at se ud af vinduet hvor utallige mennesker levede stille tilfredse liv uden at kende til hans umådelige tragedie. En passion så stor at den måske kan knække et menneske.

Så hjælp mig dog tænkte Halfdan i bussen – lad mig aldrig miste min drøm. Han lod sig føre med strømmen igen og snart strakte nydelsen sig. For første gang nogensinde startede det med saligheden ved at se hendes hår skinne i gyldenbrune nuancer. Spillende på hver side af det yndigste ansigt i verden. Den mave der anedes bag blusen. En navle. Helt ren.

- Kan du ikke sidde stille?

Han så hastigt op. En halvgammel kone gloede irriteret på ham. Det gik med pinefuld skam op for ham at han havde taget sig i skridtet. Den smukke sky af billeder forsvandt og han indså taknemmeligt at det var Hovedbanegården næste gang. Han hadede at være udendørs og var forbløffet over vejret. Det var nu dejligt solskin og vindstille og turen gik godt ind i mørket på Hovedbanen. Der var alt for mange mennesker og han måtte kæmpe sig op mod strømmen. Så nåede han trappen til perronen mod nord. Et tog stod og ventede og han sprang ind i den nærmeste vogn mens fløjten trillede. Han fik rejsevant klemt sig ned mellem en træ malersvend og en ung pige med hovedet i en støjkleme.

Han sukkede og begav sig til at iagttage kvinderne i vognsættet. Alle var kasseret inden Vesterport. Han gled ind i rutinen. Afsøge perronen mens toget kører ind. Iagttage alle påstigende kvinder. Undgå drømme. Vente. Afsøge næste perron. Og hver gang mærke et stik af forventning fulgt af en mild

skuffelse. Han tillod sig en farlig luksustanke. Syv års jagt efter en kvinde set i et par minutter i et S-tog. Altid køre i tog. Kun leve rigtigt i toget.

- Goddag. Må jeg se kort eller billetter?

Da togrevisoren så Halfdan løftede han bare hånden og gik videre. Halfdan mødte ham næsten dagligt, men i dag var omstændighederne ikke til samtale. Halfdan tænkte på sit fantasiliv der var blevet afgørende mere mørkt i det sidste halve år. Visse fantasier var blevet så slidte at kravet om variation havde tvunget tankerne over i temaer som lå tæt op af hans besættelse: Drømmen om at eje den fuldendte kvinde.

BANG

DONG-G-G.

DINNNGGGGGGGggggggggg

HENDE

HENDE

UDE PÅ PERRONEN

Men toget var lige sat i gang

Dørene var lukkede

Vognene accelererede

For sent

Desperat

Nødbremsen

Hvin.

Toget stod stille og Halfdan vred allerede i døråbneren. Han masede sig ud på det yderste af perronen og begyndte at løbe tilbage mod udgangen. Rædslen om at hun skulle slippe væk forhindrede ordentlig vejtrækning og efter få skridt prustede han højt. En vand i lommen slog mod hans brystkasse og nu begyndte folk at stå i vejen. En barnevogn havde nær tvunget ham i skinnegraven. Han nåede døren uden at have set hende. Var han løbet forbi? Han småløb tilbage og så sig vildt

omkring. Et tog kørte ind og han stillede sig hen og så ned langs togstammen. Men hun stod ikke på. Så må hun være gået ud.

Han styrtede hen til døren. Rev den op og nedlagde en ung dreng på skøjter. Videre. Ned ad trappen og ud på gaden. Hvor var hun? 3-eren kørte og han kastede et kort blik på ruderne. Der sad hun! Med sit engleansigt og håret der var blevet mørk kastanie.

Han skreg og begyndte at løbe, men der var langt til næste stop og en TAXA var umulig at skaffe her. Men han kendte 3-erens rute så han havde stadig en chance. Han løb op til Strandboulevarden og tak for det stod en TAXA med grønt skilt. Han vurderede hurtigt. Bussen måtte nu være nået til Østerbrogade måske et stykke ned af Blegdamsvej. Han rakte chaufføren 500 kr.

- Vi skal nå 3-eren. Kør.

Den kvikke hindu trådte på pedalen og vred sig ind ad Ndr. Frihavsgade. Ved hvert stoppested gloede Halfdan desperat i alle retninger for at sikre sig, at hun ikke var stået af.

Endeligt nåede de bussen ved Panum. Halfdan løftede en hånd, men hinduen var allerede i færd med at bremse. De holdt bag bussen ved stoppestedet og Halfdan fór ud og løb hen langs siden af bussen. Åh. Hun sad der endnu med hovedet i den vinkel han huskede. Åh. Livet. Han satte sig ind til hinduen i TAXA' en. Efter bussen igen. Halfdan tjekkede omhyggeligt alle stoppesteder. Nørrebrogade? Næh. Ra ntzausgade? Åboulevarden? Rolighedsvej. Ja. JA. JAHHH. Der gik hun den skønne. Åh. De smukke ben. Kunne de virkelig være smukkere end han huskede?

- Pas på sjælen, sagde chaufføren og Halfdan nikkede.

Hun var drejet ned ad Rolighedsvej og Halfdan fulgte efter på den anden side. Hun så sig ikke tilbage og Halfdan måtte koncentrere al sin vilje om...ikke at løbe over til hende og tage

fat i hende og kysse hende og ... Han tvang tankerne væk fra emnet og blev pludseligt klar over at han var våd af sved og fuldstændigt følelsesmæssigt udmattet. Og han mærkede en fornuft han sjældent mødte. Få adressen. Få adressen. Få adressen. Gå hjem. Gå hjem. Vent. Tænk. Han så hende låse sig ind i nummer 20a og han så hende nå op til 2. sal gennem vinduerne i opgangen. Men ikke 3. sal. Han løb ud foran en cyklist der sukkede meget højt, men Halfdan så allerede med ufattelig interesse på de to mulige navne. B. Nielsen eller Jesper Hyldegaard. B. Hvad var det? Bente? Birgitte? Britta? Han måtte vide det. Uden tøven trykkede han på 4. sal t.v.

- Hahloo, lød en gammel spinkel damestemme.

- Reklamer, sagde Halfdan og åbnede døren da den summede.

Postkasserne hang i to rækker og dér var hendes. Men der stod kun B. Nielsen. Han måtte op til døren og listede forbi mindst én sprække med øjne inden han kunne læse navne skiltet. Der stod det. Benedicte Nielsen. Han forsvandt ud af opgangen og løb tilbage mod H.C. Ørstedesvej. Han fangede en TAXA.

Og der kom erkendelsen rullende.

Han skulle aldrig mere bruge sit liv i S-toget. Hun var fundet. Målet var nået. Han sank sammen i TAXAen. Det var et væddigt ansvar at drømmen nu var blevet virkelighed. Nej. Det kunne ikke være rigtigt at han på sejrens spids skulle føle sig ensom og tom. Det der stod tilbage var jo alle de gode ting med Benedicte. Åh. Navnet sang i hans hoved og kunne næsten smages på tungen. Fuldstændigt uventet blæste en varm glæde igennem ham. Hun lever. Hun findes. Han mærkede en stærk lyst til at lære hende bedre at kende. I virkeligheden vidste han intet. Men der var noget han kunne gøre. TAXAen stoppede foran den store grå villa på Aurikelvej og han løb ind og hen til telefonen. Han bestilte en rose for hver måned han havde ledt efter hende. Benedicte hedder hun! Han nød at sige hendes navn og adresse. Men da stemmen spurgte om der skulle et kort

med tøvede han og bad derefter om at være anonym. Benedicte skulle langsomt vænnes til tanken.

Halfdan lagde sit overtøj og låste sig ned i kælderen. Til sine samlinger af fotos. For Halfdan havde en fetich. Han elskede navler. Kvindenavler. Som han havde fotograferet (sommer) eller klippet ud (vinter). Igennem årene havde han udviklet et omfattende katalogiseringssystem med mange nøgler. Navlerne var opdelt efter udseende. Om de var lange eller brede. Dybe eller høje. Hudkvalitet og -farve. Hans største lyst var navler med fastgjorte smykker. Nogle var piercede andre var limet fast. Han tog forsigtigt en konvolut frem med tre slidte fotografier af navler han mente lignede hendes. Hun hedder Benedicte! Åh, han glædede sig til at se Benedictes navle. Åh, bare der var en lille ring i kanten af den smukke hud. Han sukkede og lagde sig på sengen.

De næste dage gik for Halfdan med at overveje fremgangsmåden for den gyldne fantastiske forening mellem to ens sjæle. VI. Ordet sang i hans hoved og glæden og spån dingen brusede. Jeg må have en nøgle til hendes lejlighed, tænkte han, det vil hun more sig over når jeg fortæller det. Halfdan benyttede sig af menneskers svaghed for penge til at skaffe sig nøgler til Benedictes port, gadedør, hoveddør og bagdør.

Han havde nu fri adgang til Benedictes hjemmeliv og på det første besøg bemærkede han sin buket i en smuk fajancevase i stuen. Dagbog og billeder er det vigtigste, tænkte han og begyndte at lede i den store kommode i entreen. Men stoppede så. Endnu ville han ikke efterlade spor af sin eksistens. Endnu ville han ikke vise sig for sin elskede. Det skulle være en drømmende overraskelse. Desuden var det bedst med systematik. Han gik ind i soveværelset og begyndte i det fjerneste hjørne. Intet i natbordet udover læbepomade og et brugt papirlommelørklæde. Bag natbordet fandt han en rund

guldørenring med indlagte sølvstriber. Den blev omhyggeligt lagt i et stykke papir og placeret i hans kalender. Allerede nu var besøget en succes og han følte sig jublende opstemt. Fantasierne malede i hans hjerne. Billeder stod i kø for at blive vist. Han prøvede at stoppe dem og de kom som skygger og halve løgne. Hans krop brændte og en sveddråbe løb i armhulen. Tanken om at finde fotos af hende og måske en dagbog fik ham til at stønne og krumme sig sammen. Han vaklede og støttede sig til væggen.

Det ringede på døren.

Halfdan frøs til salt.

Brevsprækken knirkede.

- Benedicte, er du der.

Det var en gammel dames stemme og Halfdan kunne nu rejse sig og snige sig ned ad køkkentrappen. Denne gang forsvandt han mod Bülowvej.

Først da han lidt senere sad med et stort glas cognac og havde drukket et par gange kunne han puste ud og med nogenlunde rolige hænder åbne papiret og tage øringen frem. Den var fuldstændigt som han huskede. Glat og komplet hele vejen rundt. Den kunne bruges som navlering! Halfdan rystede og ringen faldt ned på papiret. Han greb efter den med et stik af rædsel og sukkede lettet da den lå i hans hånd igen.

Igen sprang billeder frem på hans fantasiskærm og igen lykkedes det at fortrænge dem med løftet om at give dem frit løb lidt senere. Men nu var det på tide at gøre en ny gestus for Benedicte. Halfdan så på sit ur. Hun er ved at komme hjem fra arbejde. Han tænkte sig om. Jo – en anonym kurv. Denne gang med et kort. Men hvad skal der stå? Han satte sig ved skærmen og begyndte at lave et kort.

Han skrev teksten og tjekkede resultatet inden han skrev kortet ud. Som baggrund havde han valgt et stykke solbrændt hud. Men uden navle! Kun et glat varmt stykke hud. Som tekstfarve

havde han valgt brændende rød med sort skygge. Det fik ordene til at stå i relief i huden.

7 års venten er 70 års lykke

Han satte sig igen ved skærmen og fandt et gavefirma der modtog anonyme betalinger med kodeord. Først valgte han en smuk kurv af flettet pil i flere farver og i en halv time gik han på indkøb i parfumeafdelingen. Kurven blev fyldt med cremer, sæber, make-up og en Ladyshave. Han overførte beløbet og kortet og følte en stor glæde ved at forestille sig Benedicetes reaktion, når budet ringede på. Åh, livet smiler. I morgen kunne han besøge hendes lejlighed igen. Og finde fotos og måske en dagbog. Spændingen fik ham igen til at krumme sig sammen og han måtte ud at gå en tur. Det skete ellers meget sjældent.

Han vandrede rundt i flere timer og passerede for anden gang en telefonboks. Men denne gang kunne han ikke lade være. Han trykkede nummeret og hørte ringetonen. Han hørte telefonen blive taget, men tabte røret da han hørte hendes stemme. Som en bæk i bjergene tænkte han og stak af. Åh, min Benedicte, åh min elskede. Hjemme satte han sig ved samlingen men blev snart nødt til at lægge sig på sengen.

Næste formiddag stod han igen i Benedicetes soveværelse. Alle varerne i kurven stod på kommoden. Hun har prøvet dem alle, tænkte han begejstret. Men tog sig derefter sammen. Systematik. Han gennemgik alt i soveværelset. Der gik meget tid med at mærke og lugte til hendes tøj. Særligt det snavsede kunne han vanskeligt slippe. Åh, han krummede sig. Men han fandt ingen dagbog. Han fandt ingen billeder. Han fandt ting der gjorde hende smuk og ting han ikke ville vide mere om. Viden om bumser, underliv og dårlig ånde. Han var meget i

tvivl men bestemte sig så for at låne en rød sok fra vaskekurven. Selv tænkte han på det som kærlig interesse for den elskede. Det vil hendes sjæl kunne forstå.

Han listede ind i stuen og begyndte med kommodeskufferne. Og fandt i nummer to en æske med fotografier. Benedicte i alle aldre. Han valgte et ud som var taget for få måneder siden. Benedicte i solen på en cafe! Han lagde omgående billedet i inderlommen og satte æsken på plads. Han vidste at det var nok for i dag og fortrød han ikke havde medbragt et erstatningsbillede. Måske en navle med en hvid sten. Eller måske ...

Hjemme arbejdede han mange timer med at udvælge egnede fotos af navler. Efter sin bedste viden havde han valgt de ypperste eksempler inden for de 10 hovedkategorier. Han brugte tid på at finde den bedste rækkefølge. Bagefter var han for udmattet til at lægge en plan. Han ville fantasere over det først. Han lagde sig på sengen. Med den røde sok og billedet af Benedicte på cafeen.

Om aftenen tog han navle nummer 10 igennem sin fotohandler. Fotoet forestillede en navle med en ring næsten mage til Benedictes ring af guld med sølvstriber. Navlen var nu rensat, rettet og skrevet ud på godt papir. Han prøvede flere gange at skrive et følgebrev, men hver gang blev forklaringerne for lange. Han valgte at sende navlen anonymt. På en måde er billedet selvforklarende. Hendes sjæl vil med det samme forstå betydningen. Halfdan glædede sig og skyndte ned til postkassen. Den var endnu ikke tømt.

Bag efter gik han rastløst rundt i kvarteret. Han overvejede at ringe igen for at høre stemmen, den vidunderlige lyd af den lille bæk. Men nej. Den navle skulle få lov til at danne mening på sine egne betingelser. Han orkede heller ikke at gå hjem til sin samling. Han gik ind i et supermarked og købte en flaske whisky. Mens han gik drak han store slurke af flasken og blev snart påvirket. Først i det sekund han var på vej ind af døren til

S-togsstationen blev han bevidst om sin handling.

Gammel vane.

Han grinede anstrengt til sig selv og gik videre. Snart var han så nær Benedicte på Rolighedsvej og nu særdeles påvirket. Nej. Nej. Nej. Jeg må vente. Han fandt en TAXA og kørte på en runde efter pornoblade. Åh. Navler. Natten ville blive lang.

Dagen efter følte han sig meget dårlig. Han ryddede op i arbejdsværelset, hvor han havde siddet og klippet i blade. Der lå stumper med nøgen hud over det hele og Halfdan mærkede kvalmen i sig. En uendelig lede fyldte sindet og han mærkede selvhadet og de negative tanker komme tilbage. I virkeligheden havde hans tilværelse altid været meningsløs bortset fra nydelse. Glæden havde altid været kort varig og uden varme. Det store sug efter kærlighed brændte stærkere end nogensinde før og fik ham til at krølle sammen i sofaen. Og trangen til lykken med Benedicte blev pludseligt meget stærk. Skal jeg besøge hende? Han var lige ved at svare ja, men besluttede sig så for at skrive et brev. Det var på tide at gøre kontakten mere personlig. Da han var færdig med at rydde op og alt var som det skulle være forsvandt kvalmen og selvhadet. Han satte sig og begyndte at skrive.

Min egen Benedicte

Jeg så dig for 7 år siden for første gang og siden har jeg elsket dig med hele min sjæl. Du er den smukkeste og mest vidunderlige kvinde i verden og jeg er lykkelig for at have fundet dig igen. Jeg elsker din hud, Benedicte og er meget spændt på at se din navle. Du får en gave mage til den på billedet fra i går, når vi mødes første gang. Snart.

I længselsfuld venten...

H.

Dagen efter var Halfdan igen i Benedictes lejlighed. Han ledte kort og fandt dagbogen i en lille skuffe i chatollet. Den var smukt indbundet og ca. halvdelen var udfyldt. Han var lige ved at slå op på sidste nye notet, men turde så ikke alligevel. Han satte sig i sofaen og rystede. Han kunne mærke at der var store ting på spil. Han svedte og frøs og kunne ikke tænke klart. Han trak vejret dybt. Negative katastrofetanker lurede på kanten af bevidstheden og han måtte tvinge sig til at forvente alt. Han åbnede bogen og læste de sidste linier.

Utroligt! Har i dag modtaget en stor buket roser fra en ukendt. Har spekuleret som vanvittig, men kan ikke komme på hvem det er. Bare det ikke er en joke.

Modtog her til aften en pakke med bud! Det var en kurv med alt muligt lækkert. Cremer, søber osv. og en Ladyshave (!) Men ikke noget navn på kortet. Og kortet forstår jeg ikke helt. 7 års venten? Har han ventet i 7 år? Hvem er han? Det er ulideligt at gætte. Måske er det ham jeg har længtes efter så længe. Bare han er højere end mig.

I dag modtog jeg et billede af en navle med en ring. Hvad kan det betyde? Er det en leg?

Det er altså meget underligt. Fik i dag et brev fra H. Ja hvem er det? Og teksten var underlig. Hvad er det med min navle? Hvorfor nævner han den? Er han navlefreak????????

Halfdan læste det igen og sad stille et øjeblik før han sukkede af lettelse. Hun kaldte ham drømmefyren. Han var så glad at han ikke tog sig af hendes lille misforståelse med hensyn til

navlerne. Det skulle bare forklares. Han var lige ved at skrive det i hendes dagbog, men ombestemte sig. Når han kom hjem ville han skrive et brev i fred og ro (han kunne næsten høre den gamle kælling ved brevsprækken). Han lagde dagbogen tilbage og forsvandt ad køkkentrappen. 3 timer senere sad han ved skærmen og skrev:

Min skønne Gudinde

Du, Benedicte, er min verdens symbolske navle. Derfor er din navle det reelle centrum for mine tanker og følelser, fantasier og håb. Jeg ved din navle er vidunderlig. Derfor kan jeg ikke vente med at se den, slikke den, elske den, pynte den. Vidunderlige ting vil ske fra første gang vi ses. Det ved vi.

til din sjæl fra

H.

Halfdan nåede brevkassen.

Halfdan havde en slem aften og nat.

Om formiddagen sad han igen i Benedicte's sofa med hendes dagbog. Hans hænder rystede og han kunne næsten ikke åbne siderne. Han læser hendes ord fra den foregående aften:

Fik brev fra denne H. i dag og ved ikke hvad jeg skal gøre. Han lyder meget sær og uhyggelig med al den snak om min navle. Han vil slikke den! Føj. Hvad er det for noget? Hvis han nu er en sindssyg freak, der er ude efter mig? Måske skulle jeg tale med politiet. Det er typisk mig. Når der endelig dukker en mand op så er han pervers!

Dagbogen gled ned på gulvet med et bump. Halfdan sad bleg og låst i sofaen. Benedicte havde brugt det ene ord han ikke

kunne tåle. Det ord hans mor skreg til ham da han som 7-årig omsider havde plaget hende til at lade ham kysse hendes bare mave. Han vidste det var forkert men alligevel kunne han ikke lade være med at stikke tungen ind i hendes navle og køre den rundt. Hun rev ham i håret og sprang op. Og råbte ordet igen og igen, mens hun slog ham så hårdt hun kunne. PERVERS.

Chokket havde været så stort at det først senere gik op for ham, at hans mor aldrig ville elske ham mere.

Brevsprækken knirkede.

- Jeg ved der er nogen, lød den spinkle gamle stemme.

Halfdan lagde hurtigt dagbogen på plads og stak af som han plejede. Benedicte var ved at reagere på samme måde som hans mor og han vidste, at Benedicte aldrig ville blive hans. Sorgen var næsten ubærlig og han sad i sin sofa længe med overtøjet på. Drømmen var ovre, det nyttede ikke noget at blive ved. Der er ikke mere jeg kan gøre. Han sukkede og græd og kunne derfor ikke høre den svage stemme bagved der begyndte at hviske til ham. Men ordene blev tydeligere og til sidst forstod Halfdan, hvad han kunne gøre for at slutte det ordentligt. Han kunne give hende en gave og han vidste hvad det skulle være.

Om formiddagen var han i Benedictes lejlighed for at forberede den sidste aftens begivenheder. Begivenheder! Nej, stor-slæde... Billeder gled ind på hans skærm og måtte viftes og slås væk. Han mærkede blodet sprænge sig vej i årene og måtte tage en slurk af Benedictes Southern Comfort. Ædr. Men nu kunne han fortsætte. Han fyldte en sprøjte med stoffer der bedøver og sletter hukommelsen 12 timer tilbage. I køleskabet lå de sædvanlige madvarer hos en enlig kvinde der gerne vil leve sundere. Halfdan overvejede længe, men det blev omsider til en halv avocado med løg pakket ind i sølvpapir. Han injicerede væske flere steder i pakken og lagde den så tilbage nøjagtigt som den havde ligget. Åh, min Benedicte. Han

sukkede dybt.

Ventetiden tilbragte Halfdan hjemme med anstrengte fantasier. Klokkeren 11 om aftenen stod han i Benedictes lejlighed for sidste gang. Loftslýset var tændt i soveværelset og Bene dicte lå på sengen på ryggen. Som om hun havde siddet op og var vættet tilbage. Hun havde åbenbart været på vej i bad for hun var kun i ført trusser. Navlen var fuldt synlig og Halfdan var ved at synke sammen. Hendes navle var spændt lang og dyb som for 7 år siden da hun havde rejst sig for at åbne vinduet i kupeen. Hendes tøj var kort gledet fra hinanden og billedet af hendes navle havde han bevidst fortrængt til han så den igen. Åh Benedicte min sorg.

Halfdan lagde forsigtigt Benedicte længere ind i sengen og tog sin lille kuffert op på skødet. Han kunne ikke lade være med at kysse navlen let inden han vaskede og rensede huden. Han tog guldringen med sølvstriber frem. Efter grundig rensning blev den omhyggeligt placeret i tungen. Halfdan havde på forhånd bestemt sig for klokken 10 positionen og klemte nu fast og jævnt ringen igennem huden. Han lagde derefter udstyret på plads i kufferten og stillede den på gulvet.

Ringene sad perfekt.

Halfdan sad et øjeblik og nød den vidunderlige navle med den smukke ring. Sølv- og guldblinkene fik den gyldne hud til at lyse. Han tog kameraet op og begyndte at filme fra alle vinkler. Navlen sprang direkte ind i hans øje og han pustede højlydt. Igen måtte han fortrænge impulserne ved at hviske for sig selv.

Da han var færdig med kameraet lagde han Benedicte under dynen og trak den op omkring hende kind. Inden han forlod lejligheden fyldte han den med spor. Tomme brugte glas. Ting i vasken og på toilettet. Spredt tøj og skæve møbler m.m.

Halfdan kiggede en sidste gang til Benedicte. Hun trak stadig vejret tungt og han drejede hende om på siden. Han lagde et

brev på hendes natbord og forsvandt for sidste gang fra lejligheden.

Brevet lød:

Åh du skønne Benedicte !!

Uendeligt mange Tak for i aften. Det var sødt af dig at lade mig komme på besøg selvom du var bange. Men vi hyggede os og det var et utroligt øjeblik da du gik med til at få en ring i navlen. Jeg håber du vil vil være god mod dig selv og lære at nyde livet. Tak for alt!

Vi ses ikke mere. Jeg vil aldrig glemme dig.

H.

Halfdan havde siddet i sit bibliotek i flere døgn. Han kunne ikke sove og var nu desperat. Der var noget helt galt. Ikke med ringen og Benedicte. Det havde efterladt en god følelse. Det måtte være noget andet. Han havde grublet uafbrudt og var ingen vegne kommet. Han havde igen tænkt selvmord men var kommet fra det. Han tillod sig at tænke på den pakke med billeder af Benedicte. Pakken skulle først åbnes, når han kunne slappe af og nyde billederne. Han prøvede at slippe dem, men mærkede en hurtigt stigende uro. Var det billederne? JA . Råbte en stemme derude. Halfdan skyndte sig op til skrivebordet, hvor han åbnede pakken. Der gik et stykke tid med bare at se og nyde. Men så begyndte en ting at blive bevidst. Pludseligt forsvandt blodet fra hans ansigt.

Der var det!

Han tog luppen frem. Jo det var rigtigt. Benedicte havde et lille modermærke på indersiden af navlen. Han satte sig op, lagde hænderne på bordpladen og lukkede øjnene. Han lod

billedet af den skønne i S-toget komme frem. Billedet af navlen der er udstrakt mens vinduet åbnes. Og der er sandheden. Den skønne har ingen plet i navlen. Han ser nu på ansigtet.

Det ligner utroligt, men har ikke Benedictes rynker ved øjnene. Benedicte var ikke den skønne! Halfdan fordøjede omsider kendsgerningen. En dyb varme gled ud i hans krop og så fungerede fornuften igen. Han så på sit ur.

Klokken var lidt i ti.

Han kunne nå et tog.

Fra Benedictes dagbog:

Jeg er fuldstændigt chokket!! H. var her i går aftes!! Der sidder en ring i min navle! Endda min egen ring som jeg troede var væk. Og jeg kan intet huske. Drak jeg så meget? Og det med ringen. Det er modbydeligt at tænke på. Men den sidder godt og er virkelig pæn, så jeg tror jeg beholder den, hvis der ikke kommer betændelse..

Takt 4

Feber

Fullerton sat ter sig i vejkanten. Han grubler længe, men kan ikke se hvad meningen er med noget. Han mærker en skikkelse gå ind foran solen og ser op. Men ikke langt op. Han ser ind i øjnene på en dreng på 10 år.

- Hvorfor sidder du her, spørger drengen og roder i sin ene lomme.

- Jeg er udmattet af livet.

- Er det dejligt at give op?

Drengen trækker en blålig klump op af lommen og leder efter noget inde i den.

- Hvorfor tror du jeg har givet op?

- Jeg kan se et tog derhenne der venter på dig men du er ikke med det.

Fullerton ser på toget. Det venter. Han rejser sig op og begynder at løbe.

- Hov- hov, råber drengen. – Jeg skal med.

Fullerton sidder i toget med drengen overfor sig. Drengen svinger med benene. Han har fundet noget gult inde i den blålige klump. Det gule kan afgive tre toner. Han prøver at skifte mellem dem men bliver hurtigt træt og lægger igen det gullige ned i lommen. Han ser over på Fullerton.

- Hvem er de vigtigste personer i dit liv lige nu?

Drengens ansigt stråler af interesse.

- Hvorfor vil du vide det?

- Det vil jeg bare.

Fullerton ser ud af vinduet og tænker efter, men kender allerede svaret.

- Der er ikke nogen.

- Hvorfor ikke?

- Sådan er det vel bare gået..

- Skal andre mennesker finde dig?

- Næh ...jo helst.

- Men det går ikke så godt?

- Nej.

Drengen roder i sin anden lomme og trækker en grå klump frem. Hans fingre er dybt inde i klumpen. Så dukker de frem med en næsten støvfri vingummiba mse.

- Hvis du spiser den her vil du få enorm selvtillid, siger han og smiler.

- Hvad skal jeg med det?

- Du skal selv finde andre mennesker.

- Hvordan skulle det lade sig gøre?

- Spis bamsen og se hvad der sker!

Fullerton vakler, men har næsten intet at miste. Han sluger den.

- Hvornår virker den?

- Med det samme.

- Jeg ved det ikke kan passe!

- Så virker pillen jo allerede!

Drengen griner medrivende og Fullerton griner med. Jo, den virker.

- Men hvor kan jeg komme af toget og bruge det?

- Dér, siger drengen og peger.

På væggen sidder en knap med teksten "KLAR"

Fullerton trykker og toget standser omgående midt i en dejlig lille by med smukke ældre huse og en snoet hovedgade. Han

står af og vinker til drengen der er blevet i toget. Lidt efter er toget væk og Fullerton går ned gennem byen. Han kommer til biblioteket og beslutter sig for at invitere den smukkeste kvinde derinde på en date.

Han åbner døren og går ind uden tøven.

Ved skranken står en ung pige og en voksen kvinde. De skændes højlydt og efter få sekunder er Fullerton klar over at der er tale om mor og datter. De ligner hinanden med deres lange mørke hår og lyse blå øjne.

- Kan du huske at vi talte om det sidste gang? Og kan du huske hvad vi aftalte?

Moderen ser på datteren med stramt ansigt. Hun står med strakte arme på skranken.

- Jamen, det her er noget andet. Jespers forældre havde givet mig lov.

Datteren løfter hænderne og sænker dem igen og alle ved at hun har tabt. Moren hmmmer lidt men smiler så.

- Okay min skat, men vi bør stole på hinanden ikke?

- Ja mor.

- Så det sker ikke mere?

- Nej siger jeg jo.

De ser op på Fullerton, der træder hen til skranken.

- Goddag de damer. Tillad mig at henvende mig til datteren først.

De ser afventende på ham.

- Du har en meget dejlig og smuk mor. Hvad tror du hun ville sige til en aftale om at gå i byen.

Pigen ser på sin mor og svarer inden moren.

- Det ville hun sige ja til. Ikke også mor. Du trænger til at komme lidt ud.

- Hov – hov du, det bestemmer jeg vist selv.

- Tror du din mor kan lide østers og champagne?

- Det elsker hun da!

- Hov nu er det nok. Jeg kan selv svare.
- Men skal vi så sige klokken 7? Jeg henter dig her.
- Fullerton drejer om og går roligt ud af biblioteket.

ringg

- *Det er Fullerton.*
- *Hej Fullerton. Det er Dorthe.*
- *Øh, hej Dorthe.*
- *i ih, hvor var det en dejlig aften vi havde sammen. Kan du huske hvad du sagde til mig?*
- *..ikke helt ordret. Hvad sagde jeg?*
- *Fullerton! Kan du ikke huske hvad vi gjorde sammen?*
- *Jo det kan jeg godt. Vi stødte ind i hinanden uden for biografen i onsdags.*
- *Ja..*
- *Øh så gik vi...*
- *Du kan intet huske efter vi mødte hinanden! Du har simpelthen glemt hvad du kaldte den smukkeste nat i dit liv. Vi elskede med hinanden og du fik mig til at.. Åhrr Fullerton.*
- *Jeg beklager Dorthe...*
- *Svin.*

Banggg

Fullertons hjerne smelter af feber. Han finder sig selv i en stor rund tunnel med adskillige sidetunneler. Han går længe inden han bliver fundet af et ældre ægtepar. Manden er i hvid skjorte med lyse bukser og kvinden bærer en storblomstret kjole og et tyndt smil.

De ser på ham.

- Hvad skal vi dog stille op med den stakkel, siger kvinden.
- Ved vi om det er en stakkel, siger manden.

- Se på det ansigt og den holdning, siger kvinden højt og peger.
 - Kan det være en rolle han spiller?
 - Så dygtig er ingen skuespiller.
- Kvinden går nærmere på Fullerton. Hendes øjne ser alt. Hun pruster og fnyser og ryster flere gange på hovedet. Til sidst stiller hun sig igen ved siden af sin mand.
- En stakkel, siger hun og manden sukker.
 - Jamen så må vi vel hellere gøre noget ved det, siger han og de begynder at gå med Fullerton i midten. Fullerton er magtesløs. Bange anelser og ulyst til overraskelser skaber en stigende uro. Men han kan kun følge med. For enden af en tunnel er der et stærkt lys og pludselig træder de ud i en varm sommerdag med klar himmel og grønne træer.
 - Lad os se at komme hjem, siger kvinden.
 - Bilen står herhenne, siger manden.
- Fullerton stønner. Ikke igen.
Hans hjerne har opfundet et par forældre.
Fullerton ser på de to mennesker. De gør hvad de kan, men..
- Jeg må desværre sige farvel nu. Jeg må klare mig selv.
 - Tsst, siger kvinden
 - Som du vil, siger manden og Fullerton ser dem stige ind i bilen og køre ud ad vejen.

ringg

- *Det er Fullerton.*
- *Hej det er Mikael.*
- *Ja, hej.*
- *Hvordan går det med dig Fullerton?*
- *Fint nok. Hvad med dig selv?*
- *Jeg hører stemmer igen.*
- *Du sagde ellers de var væk.*
- *Måske får de mig til at lyve.*

Fullerton ser sig omkring. På en sti mellem to marker kommer en ung pige gående. Hun svinger med en blomsterkurv og aner ikke, at der er andre mennesker i verden.

Fullerton venter til hun kommer nærmere.

- Hej, siger han og pigen stopper op og ser på ham. Hendes ansigt er dejligt med tre fregner og store blå øjne.

- Hvorfor skal jeg møde dig, siger hun.

Fullerton bliver chokeret over spørgsmålet. Hans hjerne går i stå. De mange ord går mod sædvane uden om hans tunge og han klapper forgæves med læberne. Han hænder glider desperat rundt om hinanden og han drejer fra side til side.

- Der må være en grund, siger pigen og smiler til ham. Og dette smil omvender Fullerton. Hans ord kommer tilbage og han ved hvad de skal bruges til.

- Meningen må være at vi skal elske hinanden til al ondskab forsvinder. At vi sammen skal erobre verden. At fremtiden vil blive lykkelig og lang.

- Desværre ikke, siger den dejlige og smiler igen.

- Der kan da ikke være andre grunde.

Fullerton rynker panden.

- Det her er en anden grund, siger den skønne og smiler stadig mens hun fortsætter.

- Jeg er lige blevet sat på en opgave. Jeg skal lede dig gennem en række prøver for at finde din sande værdi som menneske.

Fullerton mærker lidt styrke.

- Hvad skulle ideen være med det?

- For at afgøre hvad du retfærdigt har fortjent her i livet.

- Det ønsker jeg ikke at være med til.

Pigen lægger hovedet lidt på skrå. Hendes øjne stråler så indbydende og smilet er så overbevisende at Fullertons næsten ikke kan stå imod men han er nødt til det.

- Desværre bliver jeg rædselsslagen ved tanken om at skulle vurderes så jeg må sige nej.

- Er du sikker?

Pigen lægger en hånd på hans arm og Fullerton vakler. Kun et grundigt kendskab til sig selv får ham til at stå fast.

- Jeg er helt sikker.

- Så må du bære konsekvensen.

- Hvad vil det sige.

- At du må leve uden retfærdighed.

Pigen vinker og går videre over markerne. Hun svinger igen med kurven.

Udsalget raser. Fullerton er for en gangs skyld med. Han har en plan og har brugt dage på at tage sig sammen. På hans liste står 1 sweater og 3 par sokker. Han slider sig frem til kasser og hylder. Han prøver og leder og søger og går videre. Han finder noget og betaler og går. Det bliver mere ubehageligt. På et tidspunkt finder han omsider et tilbud med 3 par sokker i den rigtige størrelse og af den rigtige slags. Han lægger sokkerne og forsøger overmodigt at finde endnu et bundt han kan bruge. 6 nye par sokker. Det er et bytte at komme hjem med. Men så mærker han en arm ved sin side og ser sit bundt sokker blive taget af en ældre kvindes hånd. Han griber efter sokkerne men hun er for hurtig.

- Undskyld, men jeg har lige lagt dem.

- Man kan ikke reservere varer i den her butik, siger den ældre kvinde hårdt med blik og stemme. Hun lægger sokkerne ned i sin pose.

- Du ved det er mine sokker, siger Fullerton.

En lille muskel i kvindens venstre øjenlåg afslører hendes spil, men munden er en lige streg. Hun går. Fullerton synker sammen og opgiver.

- Jeg fandt to bundter til dig, siger en glad stemme og Fullerton ser op. En yngre kvinde med nogle børn omkring sig

og en lille en på armen rækker med den frie hånd 6 dejlige par sokker frem og Fullerton tager dem.

- Tusind tak, siger han og smiler rigtigt glad.
- Vi må da hjælpe hinanden.

Sveden pibler og perler. Fullerton drømmer. Han sidder ved et rundt bord i en lade sammen med 5 andre mænd. De fleste har slidte hatte på. Der er halm på gulvet og på bordet ligger en Winchester riffel. En lang tynd mand rækker ind over bordet og snurrer geværet rundt. Det standser og peger på en yngre mand med gult hår der stritter ud under hatten. Han er ligbleg og sidder låst i sin stilling. To andre mænd peger på geværet, men den yngre mand ryster på hovedet. Så springer han op og farer ud af døren og ud over prærien. De samme to mænd peger nu på Fullerton. Kolben ligger lige ud for hans plads. Fullerton tager geværet og rejser sig. Han går hen til et åbent vindue og ser efter den flygtende. Hatten er tabt og det gule hår stritter i vinden.

Fullerton tager sigte og skyder. Lidt efter falder skikkelsen.

ring

- *Ja, det er Fullerton*
- *Dav det er Jørgen fra LMN. Jeg har et supergodt tilbud til dig. 5 ugers avis for ..*
- *Hov stop lige lidt Jørgen. Hvordan kan du tillade dig at forstyrre mig med sådan noget ligegyldigt bræk. Skammer du dig ikke over dit arbejde?*
- *Nå ja man skal jo leve. Og det her giver da meget godt.*
- *Hvor mange ryger egentligt i nettet.*
- *Det er rigtigt mange faktisk. Men selvom du ikke er interesseret så er det faktisk et lidt for godt tilbud. Du sparer*

60% og du binder dig ikke til noget.

- Hvad kan der stå i det blad som er så godt? Er der nogen der gider at læse overhovedet?

- Du ville blive forbavset. Men bladets tanke er at sortere og analysere den globale hverdag. Finde de helt store sammenhænge og skrive om dem på en måde så du ikke kan slippe artiklerne.

- Det blad sælger næsten sig selv, siger Fullerton og griner. Jørgen griner med.

- Nogle bestiller 2 abonnemeter, siger Jørgen og så griner de begge igen.

- Det må være en god avis.

- Det bedste er at den leveres i din brevkasse hver morgen i 5 uger for under hundrede kr. Det er sgu da billigt og nemt. TV-program og vejret.

- Er det gifte par der bestiller to abonnemeter?

- Det er det. Frie mennesker kan vel nøjes med en avis. Er du et frit menneske Fullerton.

- Det mener jeg nok jeg er.

- Så kan du vel nøjes med 1 abonnement?

- Det ved jeg jeg kan.

- Hvad er så din adresse og telefonnummer?

Fullerton bestiller et abonnement og glæder sig til at få avis hver morgen for næsten ingen penge.

Rædslen sidder i kroppen og sengetøjet er gennemblødt. Fullerton vakler ud på toilettet og bagefter tilbage i sengen der er kold og våd. Han orker ikke at skifte sengetøj og lægger sig udmattet på ryggen. Han sover igen. Han drømmer at han løfter skeen op til læberne og brænder sig på varm suppe. Han lægger skeen i tallerknen og ser 2 sorte orme svømme rundt i det grønne sjap. Han ser op på en gammel kineser der rynker

på ansigtet.

- Du spis op.
- Jamen der er levende orme i.
- Spis ma. Go ma.

En af ormene løfter den ene ende og drejer den fra side til side. Et øjeblik virker det som om den ser på Fullerton, men så lægger den sig ned og vrikker hen til sin makker.

- Jeg kan da ikke spise levende dyr.
- Ikke leven.
- De bevæger sig da.
- Dajli ma. Spis op.

Fullerton tager en smule suppe og putter det i munden. Det smager af gammel gulvklud.

- Orm dårli mav?

ringg

- *Det er Fullerton.*
- *Det er Søren Kirkegaard.*
- *Hej Søren, er du nu i tvivl igen.*
- *Ikke længere. Jeg har opdaget at spekulationer er et dårligt elskovsmiddel.*
- *Hvad vil du så gøre, hvis du møder en dejlig kvinde?*
- *Jeg vil spørge om hun vil bolle.*

Han ser et ansigt lige foran sig. Med gyldent hår og blege øjne. Munden åbner sig og ler ad ham. Øjnene morer sig og blinker af glæde. Fullerton må smile. Ansigtet kommer nær - mere og han mærker en svag varme i luften fra hendes ånde. Et vift af parfume tager hans sidste opmærksomhed. Hun bider ham i næsen. Lidt for hårdt. Faktisk gør det ondt og Fullerton må gnide biddet. Hun blinker igen og laver kyssemund. Hun inviterer. Men nu er Fullerton forsigtig. Han tager om ansigtet

med begge hænder og mærker fingrene glide ind bag den tomme maske. Han slipper forskrækket og ansigtet kommer nærmere. Med blink og kyssemund på skrå. Han forsøger at trække sit hoved tilbage men der er en mur. Ansigtet kommer nærmere. Munden smiler nu og øjnene er forventningsfulde. Fullerton mærker en trang til at overgive sig. Han ser på ansigtet der nu er alvorligt og beslutsomt. Han lukker øjnene og gisper ved en pludselig mund på sin egen. Blød og varm og venlig. Stol på mig siger hendes mund. Pas på Fullerton! Hans labe suges ind og biddet stikker og brænder og han må fjerne ansigtet med magt. Hun griner og slikker sig om munden, men i hendes øjne er der undren.

Nu fryser Fullerton og roder rundt efter dynen. Den ligger på gulvet. Han har det meget dårligt, men vakler ud for at drikke noget vand. Hans krop er mat og han tanker mørke og uklare. Han mærker nattens drømme som klæbrige lag på huden. Han finder et tæppe og lægger sig i stuen på sofaen og falder igen i søvn. Snart befinder han sig på toppen af en vandtårn sammen med en mand på 30 med 3 rifler med kikkertsigte. Fullerton kan ikke røre sig, men han kan tale.

- Hvad skal der ske, spørger han.

- Det er da vist ret indlysende, siger manden. – Jeg har tænkt mig at dræbe så mange som muligt i bilerne ovre på den motorvej.

Han peger på de seks tæt trafikerede baner hundrede meter væk.

- Ja, undskyld, siger Fullerton. - Men hvorfor vil du det?

- Det er da vist en privat sag.

- Er det ikke en privatsag for menneskene i bilerne?

- Det er ikke min sag, siger manden og begynder at sætte magasin på riflerne.

- Er det ulykkelig kærlighed eller har du mistet alle dine penge, spørger Fullerton.
- Der er vist andre mulige motiver, siger manden.
- Jo, men du tvinger mig jo til at gætte.
- Manden står stille et øjeblik og nikker så med hovedet. Det blæser lidt på toppen af tårnet.
- Jeg gør det fordi verden er en illusion og fordi alle handlinger er lige meningsløse.
- Måske er verden stor og vidunderlig for dem i bilerne, siger Fullerton.
- Det har jeg meget svært ved at tro på. De fleste henslæber en tilværelse på et minimum af glæde. Ved store indbyrdes løgne formår de at holde sig delvist fri af fortvivlelsen i de få år der går inden de dør. Men døden vil for alle være en udfrielse.
- Også for dig?
- I særlig grad for mig, der har mistet evnen til at lyve.
- Så du er måske den største kandidat til et aktivt livsophør?
- Det kan man sige.
- Hvorfor så ikke slå dig selv ihjel først.
- Du glemmer at alle handlinger er meningsløse. Det eneste vi har er en rækkefølge. Derfor må den overholdes nøjagtigt.
- Og den siger at du skal dræbe så mange som muligt først.
- Ja.
- Hvor stammer den handling fra?
- Hvad mener du?
- Du kunne da have valgt så mange andre handlinger. Hvad med at gå i biografen?
- Det har ikke det samme udtryk.
- Så udtrykket er vigtigt?
- Naturligvis.
- Så er handlingen altså ikke meningsløs?
- øhh du har ret og jeg har taget fuldstændigt fejl. Det var

godt du sagde det. Hvad kunne der ikke være sket. Jeg pakker mine ting sammen og går hjem til min kone. Farvel Fullerton og held og lykke i livet.

Fullerton drikker vand, hoster og hører blues. Rundgangen maser sig ud af hans højttalere. Bassen manipulerer hans hjerterytmte og sætter følelser i hans brystkasse. Guitar og trommer supplerer med rytmiske detaljer og soloen slynger det hele op i luften. Fullerton går ind i en tilstand af fravær i forhold til nuet. Nuet er et tidspunkt og her er ingen tid.

ringg

- *Det er Fullerton.*
- *Det er Gud min dreng. Jeg ville lige høre hvordan du har det.*
- *Det går fint. Hvad med dig selv?*
- *Tjoh du ved – det er hele tiden noget. Men jeg vil hellere høre om du har det godt og er tilfreds med dit liv.*
- *Ved du ikke alt?*
- *Nåh, hvor har du det fra?*
- *Det siger alle.*
- *Det er bare rygter. Jeg bliver nødt til spørge, hvis jeg vil vide hvordan du har det.*
- *Hvorfor vil du vide det?*
- *Jeg er skam uhyre interesseret i dit liv og hvordan du har det.*
- *Hvorfor det? Jeg tror jo ikke en gang på dig.*
- *Så sig det for min skyld.*
- *OK, så siger jeg at jeg har det godt.*
- *Tak det var det hele.*
- *Selv tak.*

Fullerton ligger i en åben redningsbåd midt i det tomme stillehav sammen med to andre overlevende. Det er et par dage siden skibet sank og nu er de tørstige. De er meget tørstige. Deres ansigtshud skaller i den stærke sol og tungerne svulmer op.

- Er der en der har en telefon?
- Det har jeg, siger en mand på 40 med rødbrændt isse.
- Gider du bestille noget sodavand?
- Jeg vil gerne have 2 liter cola, siger den anden overlevende og klør på sin skoldede arm.
- Jeg tager en dunk koldt vand, siger Fullerton
- ..og jeg skal selv have 5 kartoner juice.
- Den brændte isse bestiller.

Fullerton taler med en primitiv robot:

Fullerton	Hej
Robot	Min gode ven! Velkommen!
Fullerton	Hvem er du?
Robot	En database et sted i verden
Fullerton	Hvor er Gud?
Robot	Har du set efter oppe i himlen?
Fullerton	Nej.
Robot	Du siger nej, men er det ikke lidt negativt?
Fullerton	Jo.
Robot	Jo er en slags ja. Mener du ja?
Fullerton	Ja.
Robot	Det er dejligt positivt at høre.
Fullerton	Hvem er Napoleon?
Robot	Han lavede en flødekage.
Fullerton	Nå.
Robot	Er det ikke en lidt opgivende konstatering?

Fullerton Jo.
 Robot Jo er en slags ja. Mener du ja?
 Fullerton Lort!!
 Robot Det er det brune stof verden er fuld af.
 Fullerton Hvad er meningen?
 Robot Godt spørgsmål – jeg har ledt længe.
 Fullerton Hvorfor?
 Robot Fordi visse ting bare er således!
 Fullerton OK
 Robot Lige mine ord!
 Fullerton Så er vi enige?
 Robot Altid min ven !!
 Fullerton Tak
 Robot Du er altid velkommen
 Fullerton Med hvad?
 Robot Med de væsentlige ting for dig.
 Fullerton OK
 Robot Lige mine ord!
 Fullerton Fis
 Robot Godt jeg ikke har en næse.

Fullerton har slæbt sig i Zoologisk Have og står nu og nedstirrer en gorillahan i sin febertåge. Han stirrer for længe og gorillaen bliver irriteret bag det tykke glas. Den tager en halv appelsin fra gulvet og nærmer sig glasset hvor Fullerton står. Gorillaen peger på en plet på glasset ca. 1 meter over gulvet og Fullerton bøjer sig for at se nærmere. I samme øjeblik smadrer gorillaen den halve appelsen ind mod ruden få centimeter fra Fullertons ansigt og der lyder et højt knaldende brag . Fullerton vætter bagover og ryger på røven. Han ruller videre bagover og rammer gulvet med nakken lidt for hårdt. Han ligger et øjeblik og lader det hele snurre. Hvad skete der?

Fullerton føler et par hjælpende hænder og kommer op at stå.

- Blev du forskrækket, spørger en ung far med en lille dreng ved siden af sig.

- Se, siger drengen og peger på gorillaen.

Fullerton ser ind i gennem glasset. Gorillaen stirrer roligt på ham et meget langt sekund og vender så hovedet i foragt.

- Må den det, spørger drengen sin far.

- Det kan man vel ikke forbyde. Gorillaer hader at man stirrer på dem.

- Hvorfor det?

- De tror man vil slås.

Fullerton er færdig. Han vakler ud i stærk sol og begyn der hjemrejsen gennem Frederiksberg Have. Han ser ikke foråret på løgplænen og ved kanalerne.

Han er tung af blues.

Takt 5

Impro

Uden særlig grund glider Benedicte ind i en periode med det gamle spøgelse: Mangel på kærlighed. Hendes ven inder er ikke så nære for tiden og mange aftener sidder hun hjem me og mærker kulden ved at være alene. Dalende selv følelse og mangel på formål har lammet hende men nu har desperationen fået hende til at handle.

Med udsigt til en lang sommer i sit eget selskab beslutter hun sig for at melde sig til et teaterkursus, hvor "teknik og fantasi trænes gennem improvisationer" som annonceteksten oplyser. Det er ikke helt billigt, men intet i forhold til en rejse, tænker Benedicte for ikke at tænke for meget på at spille teater foran fremmede. Hun har fået brev om at møde mandag d. 9. juli i et lokale i en baggård på Vesterbro. Hun står nu med sin store taske med skiftetøj og ser sig om efter et skilt.

Der er det.

På skiltet står: "3. sal: FORTOVSTEATER - Improvisations-træning".

Benedicte tvinger en dør op og kæmper sig op på 3. sal ad en smal og snavset bagtrappe. Hun kommer ind i et stort rum hvor der allerede befinder sig 10-12 personer.

En yngre kvinde med sort hår og farvestrålende skærf går hen imod Benedicte, der smiler og rækker hånden frem.

Kvinden stopper op med hænderne på ryggen.

- Vi har valgt at komme til tiden.

Benedicte ser på klokken. Fire minutter efter det aftalte tidspunkt.

- Det var lidt svært at fin..

- Jeg hedder Anne-Marie, vrænger hun ud af den ene mundvig på vej hen til resten af flokken. Den har sat sig i halvkreds omkring en slank mand i tredive med blå øjne og blond hår samlet i nakken. Han ser hen på Anne-Marie og Benedicte, der skynder sig at finde en plads.

- Velkommen alle sammen. Mit navn er Sonny og jeg skal være Jeres instruktør og træner på dette kursus. Lad os starte med at råbe Jer op.

Mens dette foregår betragter Benedicte forsigtigt nogle af de andre elever. De virker rolige og stærke, tænker hun og håber ikke hendes tvivl på sig selv lyser ud af hendes ansigt. Pludseligt mærker hun stemningen skifte i flokken. Hun hører efter Sonnys stemme.

- .. så jeg mener vi lige så godt kan begynde at spille med det samme. Hvad siger Anne-Marie og .. Han kigger på listen. .. og Benedicte til at starte? Og du Bo er også med. Godt lad os komme i gang.

Benedicte bliver iskold indvendigt. Spille nu! Hun skal lige til at protestere, men det kan hun ikke få sig til. Stemningen er ikke til det. Hun rejser sig i trance og går ind på gulvet, hvor Anne-Marie og Bo har sat sig på 2 af scenens 3 stole. Anne-Marie glatter sit skærf med kæde bevægelser og Bo tager et par uindfattede briller på. Med sit korte brune hår og smalle mund ligner Bo nu en hård mand med magt.

Benedicte synker ned på den sidste stol og kommer så i tanke om sin kropsholdning. Hun sætter sig op og retter ryggen så hun er parat.

- Nu skal I høre, siger Sonny og ser i nogle papirer.

- Scenen er bossens kontor og personerne er bossen og to ansøgere til den ledige stilling som kontorchef. Bo er boss og

du Benedicte er det gode menneske der ønsker andre det bedste. Der er intet ondt i dig og du vil altid prøve at finde den mest humane løsning. Alligevel vil du prøve at få stillingen. Er du med?

Benedictes hoved snurrer.

- Det tror jeg.

- Godt.

Sonny vender sig mod Anne-Marie.

- Du er den kolde og ambitiøse ansøger, der først prøver med det saglige, men derefter bruger alle trick også de beskidte. Du vil meget gerne have stillingen, men er også bange for at virke for hård overfor bossen så du prøver måske at forføre ham. Er du med.

- Ja, siger Anne-Marie og trækker hånden med de udbredte fingre gennem håret. Benedicte skynder sig at dreje sin stol så hun sidder ved siden af Anne-Marie og over for Bo.

Bo retter på det tynde stel i den ene side og bliver til bossen. Han rømmer sig og ser ud i luften.

- Ja, det drejer sig jo om stillingen som kontorchef. Jeg har valgt at tale med Jer sammen for at kunne se ligheder og forskelle mere tydeligt. Det håber jeg I er indforstået med?

- Jeg er, siger Anne-Marie og bøjer sig lidt frem.

Benedicte nikker.

- Godt, siger bossen. – Stillingen vil jo give visse rettigheder, men også visse forpligtigelser. Vil du begynde Anne-Marie?

Anne-Marie lader hænderne glide let ud over sine nøgne knæ og lægger derefter langsomt det ene ben over det andet.

Bossen retter på brillerne og kigger væk.

- For det første vil jeg se på mulighederne for at øge indtjeningen. Der er mange penge at hente ved rationalisering og afskaffelse af spildtid. I produktionen er der utvivlsomt muligheder for at spare på materialer og montering. Det er også muligt at motivere sædgerne ved at love, at den der

sælger mindst vil blive erstattet af en ny ansat. Ydermere kan jeg love topledelsen at de vil høre om færre problemer end før. Jeg har nemlig tænkt mig at belønne medarbejdere der er loyale.

- Loyale for hvem, spørger bossen. Benedicte er skrækslagen. Ordene vædter bare ud af Anne-Marie. Selv har hun intet.

- For firmaet naturligvis, svarer Anne-Marie.

- Hm, siger bossen og lader som om han skriver noget på en blok. - Tak skal du have.

Han vender sig mod Benedicte.

Benedicte har tankemylder og følelseskaos. Hvad skal hun sige. Hun forkaster det ene efter det andet og tiden går.

- Pust ud Benedicte og stol på din intuition. Du kan godt.

Sonny nikker venligt til hende.

- Jeg tror, siger Benedicte, at jeg vil starte med at se på menneskene. Se på hvad de ønsker og behøver.

Benedicte føler sig lidt mere rolig. Ingen griner ad hende.

- Vi er snart så rige at vi begynder at stille krav til arbejdet om at opfylde vigtige personlige behov. Jeg tror firmaet kunne opnå store fordele ved at gå forrest.

Benedicte nikker til bossen og kan endda smile.

- Interessant, siger bossen og nikker med. - Har du kommentarer, siger han til Anne-Marie, der har skiftet stilling omkring 17 gange mens Benedicte talte og nu rykker af utålmodighed.

- Jeg har særdeles gode evner for at lede mennesker. Jeg har efterhånden siddet i mange arbejdsgrupper og har hver gang haft afgørende indflydelse på processen. F.eks. har jeg tit arbejdet sammen med Benedicte her...

Hun slår let med hånden i retning af Benedicte.

- ... ja, undskyld Benedicte, men jeg har ofte måttet klare problemerne for dig. Men OK. Det gælder mange andre medarbejdere også. Jeg har vejledt de fleste.

Anne-Marie ser direkte på bossen med løftede øjenbryn i 3 sekunder inden hun fortsætter.

- ud fra stort overblik og god vurderingsevne.

Anne-Marie slår med håret der gnistrer.

- Det var vist det i øjeblikket, siger hun og smiler.

Bossen sidder ubevægelig et øjeblik og spørger så Benedicte:

- Har du nogle kommentarer?

Benedicte nikker. Hun har gennemgået et følelsesmæssigt vejromslag og har rystet hørt på Anne-Maries forsøg på at nedgøre hende. Hun tvinger sig til at tænke på at det er teater. Og noget kan hun vel altid finde på.

- Må jeg begynde med at rette en kendsgerning. Jeg har kun én gang arbejdet i samme gruppe som Anne-Marie, nemlig da gruppen skulle se på indkøb af nye kopimaskiner. Det lykkedes Anne-Marie at gennemtvunge valget af det dyreste tilbud på trods af mange sagkyndiges indtrængende råd. De nye maskiner gik konstant i stykker og forsinkede arbejdet i afdelingerne i månedsvis. Først da kontorchefen gennemtvang en udskiftning til det bedste tilbud kunne vi arbejde normalt igen.

Bossen nikker.

- Ja, jeg kan godt huske jeg hørte om de problemer.

Han ser kort på Anne-Marie, der ryster på hovedet og vifter energisk med den ene hånd i luften.

Bossen skynder sig at sige:

- Men fortsæt endeligt Benedicte!

- Så er der spørgsmålet om overblik og vurderingsevne. Jeg kan huske kontorchefen bad Anne-Marie om at vurdere behovet for kontorartikler og bestille nye varer. Med det resultat at vi har 500 stykker viskelæder, men ingen blyanter. Vi har 2 kg hæfteklammer men kun 3 hæftemaskiner. Til gengæld har alle medarbejdere hver 2 brevåbnere. Jeg er desværre bange for at jeg kunne blive ved.

Benedicte ser undskyldende på bossen, der nikker bekymret.

- Er disse oplysninger korrekte, spørger han Anne-Marie.

- Jeg tvivler på at Benedicte er i stand til at ...

Bossen afbryder.

- Hvad med oplysningerne?

Og mødes af to brune lyn.

- Hvis der overhovedet er et gran af sandhed i de tal så kan det skyldes svingninger i bestillingsrytmen.

- Mener du at tallene er forkerte, spørger bossen. – Jeg ringer gerne ned efter fakturaerne.

Anne-Marie løfter hånden.

- Jeg kan alligevel ikke huske de detaljer og mener for øvrigt ikke de er væsentlige. Det vigtigste for en chef må være at kunne skære igennem. Sådan som jeg føler De er i stand til.

Anne-Marie glatter igen sine ben med bløde bevægelser.

Bossen rømmer sig og retter omhyggeligt på brillerne. Anne-Marie fortsætter.

- Desværre føler jeg mig nødsaget til at oplyse direktøren om visse sider af Benedicte's karakter som jeg mener kan have stor betydning i denne sammenhæng.

Hun ser undskyldende ned i gulvet og taler sagte.

- Benedicte har brugt en kopimaskine til at danne et billede af en del af sin krop som normalt ikke vedkommer arbejdet. Jeg mener ikke det er acceptabelt i vores firma.

Bossen ser på Benedicte.

- Er denne oplysning korrekt?

- Hvad taler hun om, kommer Benedicte til at sige.

Anne-Marie bøjer sig langsomt og lader som om hun stikker hånden ned i en stor taske. Hånden kommer op med en fotokopi som bliver vist til Benedicte.

- Er dette måske ikke dine bryster?

Anne-Marie stråler af triumf.

- Det ved jeg det ikke er.

Benedicte føler en ny styrke.

- Bemærk det lille modermærke nær den venstre brystknop. Jeg har ikke et sådant mærke.

Bossen løfter hovedet så lyset blinker i stellet.

- Har du mulighed for at bekræfte den påstand.

Benedicte mærker en pludselig varme i kinderne men tager så en beslutning. Hun rejser sig og går hen foran bossen og lader som om hun viser sit venstre bryst. Bossen stirrer interesseret på det og ryster så på hovedet.

- Nej, intet mærke.

Benedicte har sat sig igen. Påvirket af sit mod.

- Det er vel ikke så svært at regne ud hvor det mærke sidder, siger hun højt.

- Hvad mener du, spørger bossen.

- Det sidder der, siger Benedicte og peger med udstrakt arm og finger på Anne-Marie venstre bryst lige over det farverige skærf.

- Vil du afkræfte påstanden, Anne-Marie? Bossen smiler.

Anne-Maries arme glider hen foran hendes bryster og hendes hænder trækker tøjet sammen under halsen.

- Det vil jeg ikke nedlade mig til. Til gengæld vil jeg nævne noget om Benedictes moral. Jeg ved at hun har haft et seksuelt forhold til mindst 6 medarbejdere. Flere af forholdene har udfoldet sig her i bygningen.

Anne-Maries ansigt gløder og hele kroppen taler med.

- Jeg kender til mindst 2 mandlige medarbejdere der har søgt væk på grund af Benedictes åbenbart umættelige behov. For en uge siden så jeg ...

Bossen løfter begge hænder.

- Hov, det der må Benedicte vist lige have lov til at svare på.

Benedicte har igen mistet modet. Hun er bange for hvad Anne-Marie kan finde på. Hun tøver. Prøv Benedicte!

- Jeg havde ferie i sidste uge, så det var ikke mig du så. I

øvrigt er disse beskyldninger fuldstændigt falske. Ved en enkelt opringning til min terapeut kan De forvise Dem om at mit sexliv befinder sig på et helt andet niveau. Det er derimod en kendsgerning at et billede i det sidste nummer af Firmanyt kan give vigtige informationer.

Benedicte lader som om hun åbner en attachemappe og tager et blad ud. Hun rækker det til bossen, der tager imod det og ser på forsiden.

- Se på side 10, siger Benedicte. – Prøv at se på det øverste billede fra firmafesten. Man kan lige ane et par under bordet der omfavner hinanden. Det er ikke svært at gætte, hvad der foregår. Kan De se det?

Bossen nikker langsomt.

- Prøv at se til venstre for stolen lige under dugen. Der er et lille område, hvor det er muligt at se lidt af tøjet fra en af personerne under bordet. Jeg vil bede Dem om at se meget nøje på det område.

Bossen stirrer.

- Jeg har vist opfattet det nu, siger han.

- Må jeg så bede Dem om at se på det stof.

Benedicte har rejst sig og står nu mægtig og anklagende overfor Anne-Marie med en finger, der peger på Anne-Maries farverige skærf.

Uvilkårligt kommer Anne-Marie til at dække med hænderne .

Forsamlingen griner! Benedicte bliver varm. Hun sætter sig med et smil.

- Du kan godt tørre det grin af, siger Anne-Marie og rejser sig. – Jeg havde egentligt ikke tænkt at nævne det, men det er tilsyneladende nødvendigt for at imødegå disse personangreb. Jeg refererer naturligvis til dig og Pierre, vores franske teknikker. Alle på kontoret har hørt om det. Hvordan du fandt på alle mulige undskyldninger for at gå ned på værkstedet og hvordan du hang op af ham i kantinen. Og mange syntes det

var pinligt da du begyndte at sende ham blomster. Har De hørt om det?

Anne-Marie ser på bossen.

- Jeg hører ikke på rygter, men jeg har da selv en enkelt gang set dig Benedicte sammen med Pierre. Du rakte ham en rød rose. Det ser man ikke hver dag, derfor kan jeg huske det, siger han.

Bossens briller glimter og han folder hænderne på maven.

Benedicte er meget usikker. Kærligheden som teater, når den er så tragisk fraværende i livet? Hun vælger alligevel.

- Jeg elskede Pierre. Det kan ingen vist forstå. Og han elskede mig!

Hun ser trodsigt på Anne-Marie.

- Var du måske rigtigt sammen med Pierre, spørger Anne-Marie med et hånligt smil.

- Hvad mener du med rigtigt sammen?

- Havde du sex med Pierre?

Benedicte gisper og ser på bossen.

- Behøver jeg virkelig at svare på det?

- Jeg vil gerne høre svaret, siger bossen.

Benedicte tør ikke mere lige nu.

- Nej, så langt kom vores forhold ikke inden Pierre rejste.

- Har du nogensinde spekuleret på hvorfor, spørger Anne-Marie og ser triumferende på Benedicte.

- Hvad mener du...

- Jeg mener naturligvis at Pierre fik alt det sex han kunne overkomme. Han kendte en kvinde der gav ham alt hvad han behøvede.

- Der er ikke sandt! siger Benedicte lidt for højt. – Han elskede mig og vi var netop ved at finde sammen da han forsvandt. Du har ingen ret til at komme med sådan en løgn! Han havde ingen andre end mig!

Benedicte lader som om hun tager et lommestørklæde frem og

tørre sine våde øjne. Hun føler sig faktisk meget nedslået og tom. Kærlighedsbehovet er grusomt.

Anne-Marie slår ud med armen.

- Jeg ved det gør ondt, men er sandheden ikke at foretrække, siger hun.

- Jamen det er ikke sandheden, skriger Benedicte. – Pierre og jeg elskede hinanden!

- Hvor er han så nu, spørger Anne-Marie.

- Det ved jeg ikke. Benedicte begynder igen at snøfte.

- Det kan jeg fortælle dig, siger Anne-Marie. Hun strammer skær fet og rejser sig for at gå lidt rundt.

- Pierre havde en anden kæreste som han fortalte alt. Han fortalte hende at det var svært for ham med din barnlige tilbedelse i alles påsyn. Men Pierre er en venlig mand så han fik sig et job i Svejts for at undgå dig Benedicte.

- Det passer ikke. Han havde ikke andre end mig. Det var mig han elskede.

- Har du foræret ham en guldfingerring med to runde sten?

- Ja, sagde Benedicte. – Han gik altid med den.

Anne-Marie går hen til bossen.

- Må jeg bede Dem om igen at slå op på side 10 i Firmanytt?

Bossen bladrer og stopper.

- Se på samme billede igen. Se på stolen til højre. Der hviler en hånd på sædet. Kan De se hånden?

Bossen nikker og mmmmer.

- Kan De se en guldring på hånden?

Bossen nikker.

- Kan De se to sten på ringen?

Bossen mmmmer højt og nikker.

- Mon ikke det er Pierres hånd vi ser?

Benedicte ser skråt op i loftet og bossen rømmer sig.

- Det er vist desværre sandt, siger han.

Benedicte føler sig underligt splittet. På den ene side er det

jo bare teater, men på den anden side gør det ondt i hjertet. Så spil med det, Benedicte! Hun mærker en impuls.

- Hvis det er Pierre der nede på gulvet sammen med Anne-Marie så ved jeg hvorfor han rejste. Han skammede sig dybt og turde ikke møde mig igen. Åh tak Anne-Marie nu kan jeg slippe ham. Nu forstår jeg at det ikke havde noget med mig at gøre. Han straffede sig selv for at være svag.

Benedicte retter ryggen og ser på bossen. Men Anne-Marie afbryder ved at råbe højt.

- Straffede sig selv! Er du vanvittig! Næh, han havde også noget kørende med den lille Vipse fra kantinen. Hende kender De jo selv fra firmafesten, ikke sandt?

Anne-Marie ser indforstået på bossen, der nu må bruge to hænder til at få de briller til at sidde ordentligt.

- Jamen, hvorfor rejste han så, spørger Benedicte desperat.

- Jeg accepterer ikke at dele med nogen, siger Anne-Marie højt og slår med nakken. Hun tramper i gulvet. - Jeg fik ham fyret, kom hun til at sige.

Bossen åbner munden.

- Hvordan gjorde du det.

- Jeg skrev, at afdelingen ikke kunne anbefale en forlængelse af hans vikariat. Det blev ikke forlænget.

Anne-Marie slår igen med håret.

- Interessant, siger bossen og skriver noget på blokken. Så ser han op men ryster derefter på hovedet.

- Er der nogle kommentarer fra dig Benedicte, spørger han og ser på hende med venligt lyttende ansigt.

- Hvis direktøren kendte Vipse, må De da vide om hun havde en affære med Pierre?

Benedicte stemme er indtrængende og hun bøjer sig frem mod bossen, der uvilkårligt læner sig lidt tilbage.

- Så godt kendte jeg hende ikke, vi kn..

Bossen hoster.

- Vi sås kun den aften til firmafesten, siden har jeg ikke talt med hende. For øvrigt mener jeg ikke mit privatliv kan have nogen betydning i denne situation.

Bossen lukker mund og ansigt og krop.

- Det er jeg desværre ikke enig med Dem om. Hvis de har relevant information bør de dele den med os andre. Vi har så sandelig en vis interesse i sagen.

- det er rigtigt, siger Anne-Marie og nikker til Benedicte.

Hov! tænker Benedicte, medhold fra Anne-Marie? Den er ny.

Bossen ryster på hovedet og vægter med hænderne.

- Jeg ved faktisk næsten ikke noget, siger han.

- Hvad ved De, spørger Anne-Marie.

- Jeg øh.. Vips.. øh Vibeke fortalte at Pierre havde prøvet at få hende med i seng.

Bossen tørrede sig om munden.

- Ja, videre, sagde Anne-Marie. Forsamlingen er helt stille.

- Hun fortalte at det lykkedes, siger bossen og smiler drenget dumt og breder hænderne ud. Publikum griner.

- Så var han alligevel et svin, siger Benedicte og græder.

Hun har været i situationen nogle gange i virkeligheden og følelserne kommer bare væltende. Hun hikster og gisper og får gråden under kontrol. Igen mærker hun ny styrke.

- Hvordan kan De grine ad noget så alvorligt?

Benedicte ser indtrængende på bossen, der folder hænderne.

- Det væsentligste her er naturligvis firmaets indtjening. Vi har pligt til at skabe overskud til aktionærerne.

Bossen læner sig tilbage og ser tilfreds ud.

Benedicte sætter sig ret op og ser på bossen. Anne-Marie følger tæt med i udviklingen.

- Vil det sige, fortsætter Benedicte, - at overskuddet går frem for alt?

Bossen nikker langsomt.

- Desværre ja.

- Det må vel indebære, siger Benedicte og mærker sproget som varm chokolade på tungen, - at en uforklarlig nedbringelse af overskuddet vil interessere aktionærerne?
- Hvad tænker du på, spørger bossen.
- Er det ikke en kendsgerning at indtjeningen i 2. og 3. kvartal ikke har været bare i nærheden af det budgetterede?
- Det er fortrolig information.
- Bossen bliver stram.
- Hvis jeg lige må bryde ind, siger Anne-Marie. – Jeg spiller badminton med en kæreste til én i regnskabsafdelingen. Hun siger det samme. Tilsyneladende går salget fint, men ingen kan forklare hvor profitten går hen.
- Disse emner er ikke egnet til diskussion på dette niveau, siger bossen og vifter med hånden.
- Jeg vil dog alligevel fastholde at De må have et nærmere kendskab til sagen, siger Benedicte med tydelig stemme. – Jeg kender en assistent i arkivet, der har læst Deres personalemappe. Hun fortalte at De tidligere har haft et stort problem med ludomani og at firmaet har bekostet et ophold på et behandlingshjem. Er det sandt?
- Benedicte bøjer sig frem mod bossen.
- Det er en gammel historie.
- Vil det sige at De ikke spiller hasard mere?
- Ja i høj grad, råber bossen og slår i bordet.
- Det er noget andet Vibeke fortæller, bryder Anne-Marie ind.
- Hun siger at det eneste De kunne tale om til firmafesten var den store gevinst. Heldigvis talte I ikke så meget, sagde hun.
- Det er vel tilladt at tale om spil. Det gør alle mennesker.
- Jeg vil gerne vende tilbage til sagen om det forsvundne overskud, siger Benedicte og ser på Anne-Marie, der nikker.
- Jeg vil spørge lige ud. Har De lånt penge af firmaet?
- Det kan jeg desværre ikke oplyse, siger bossen.
- Vi kan forespørge i Deres bank, siger Benedicte og smiler.

- Deres bankrådgiver vil sikkert gerne høre mere.

Bossen tager brillerne helt af og tørrer sig i ansigtet med et lommetørklæde.

- OK, så hør historien. Jeres anklage holder ikke. Jeg har af bestyrelsen fået tilladelse til at anvende kapital til opstart af en ny afdeling i Finland. Jeg håber de damer indser at det koster penge at tjene penge.

Han tager brillerne på igen.

- Så Deres forklaring er altså at pengene går til etablering af en afdeling af firmaet. Vor langt er projektet kommet?

- Sådan noget tager sin tid, siger bossen. – Inden der er fundet egnede lokaler og medarbejdere.

- Vil det sige, at firmaet har en hemmelig filial i Finland, der allerede er i gang?

- Ja det er sandt og jeg må bede de damer om at holde denne information hemmelig. Hvis konkurrenterne får det at vide kan hele projektet slå fejl.

Bossen folder sine hænder på maven.

Benedicte smiler og blinker til Anne-Marie.

- Så vil De jo kunne modbevise at pengene er gået til spil.

- Hvordan det, spørger bossen og knytter hænderne.

- Ved simpelthen at lade os ringe til kontoret i Finland, siger Benedicte. - og sig ikke, at de ikke har telefon eller at De ikke kender nummeret.

- OK. Der er ikke nogen filial i Finland. Pengene er et helt andet sted som jeg desværre ikke kan oplyse.

- Så nemt slipper De ikke. Pengene mangler. Hvor er de?

Bossen slår ud med armene og råber mod loftet.

- OK da for fanden. Det er sandt! Jeg har spillet mange millioner væk og jeg kan ikke stoppe. Jeg må spille spille.

- Noget må der da kunne gøres, siger Benedicte bestemt.

- Skal vi vædde?

Forsamlingen griner og Benedicte kan grine med.

Bossen retter sig op og retter på brillerne der lyner.

- Men for øvrigt kan jeg ikke se hvordan det kan hjælpe med at afgøre hvem der skal have stillingen som kontorchef. I ved jo begge to det hele. I kan begge afpresse mig.

Bossen breder armene ud til siderne.

- Det er jo rigtigt, siger Benedicte. – men ...

Anne-Marie stopper hende ved at løfte sin hånd. Hun ryster lidt på hovedet inden hun går i gang.

- Jeg har noget jeg gerne nævne i denne forbindelse, siger Anne-Marie og retter på skærfet. – Sent på aftenen til firmafesten var jeg blevet temmelig fuld og kunne ikke finde Pierre.

Anne-Marie ser undskyldende på Benedicte inden hun fortsætter. Benedicte nikker let.

- Jeg befandt mig pludseligt sammen med en mand med en John F. Kennedy maske. Jeg havde ikke styrke til at modstå.

Anne-Marie ser ned i gulvet.

- Hvad skete der, spørger Benedicte og ser på Anne-Marie.

- Vi elskede længe.

Der er stille i lokalet.

- Jeg blev gravid den aften og er nu i fjerde måned.

Anne-Marie klapper på sin mave.

- Jeg har altid ønsket et barn. Men jeg vil have faderen til at betale sin del.

- Men du kender jo ikke faderen, siger Benedicte.

- Nej, men noget ved jeg. Jeg ved at manden med Kennedymasken havde et V-formet ar over sin penis. Og jeg synes, jeg kan huske han råbte Blackjack da han kulminerede.

- Mener du at det kan have været ...

Benedicte afbryder sig selv.

- Ja, det kan have været ham, siger Anne-Marie.

Bossen løfter begge arme i vejret.

- Hov. Hov. Hvad med Pierre? Har I glemt ham? Kan han

ikke være faderen.

- ikke ifølge DNA-testen. Det var derfor han rejste.

- Tak Anne-Marie! Benedicte smiler. - Jeg mener tiden er inde til at komme med en oplysning, siger Benedicte. Hun sætter sig godt til rette over bossen og ser direkte ind i hans øjne.

- Jeg er blevet tilbudt stillingen som personalechef hos vores største konkurrent. Og efter hvad jeg har set i dag har jeg besluttet at tage imod tilbuddet. Dette firma fortjener ikke min arbejdskraft, så jeg vil lade Anne-Marie få stillingen.

- Tak skal du have Benedicte, siger Anne-Marie. – Du er en god kollega.

Anne-Marie rejser sig og giver Benedicte et knus.

- ..men vi mangler stadig at finde faderen til dit barn, siger Benedicte og tager Anne-Marie under armen. De går hen til bossen, der rejser sig op.

- Vi vil se beviset, siger de to kvinder og peger på lynlåsen i bossens bukser.

Uvilkårligt tager bossen hænderne hen foran sig.

- Vi vil se. Vi vil se.

Forsamlingen synger med og Sonny rejser sig med et smil.

- Tak. Tak skal I have. Vi stopper her. Fantastisk.

Han går hen til Benedicte.

- Godt klaret, siger han. - Har du spillet teater før?

Takt 6

Værkstedet

Fullerton har lånt en bil af en bekendt. En gammel Subaru som han efter 10 minutters kørsel har lavet skader på. Han skal dreje til venstre og kører lige ind i nogle lange vandrør, der ligger i en VVS-bil.

Blikkenslageren skædder ud og Fullerton undskylder midt i katastrofen. Han ser på skaderne. En bule og et smadret vindue i højre bagdør.

Han stønner.

Men bilen skal afleveres i morgen og Fullerton kører ind til siden for at tænke. Skråt overfor står en telefon boks. Han finder nærmeste forhandler og ringer op:

- Subaru på Nørrebro, goddag. Hvad kan vi hjælpe med?

Stemmen er fyldt med intens glæde over at Fullerton vil ringe til netop det firma. Han føler sig på mere sikker grund og spørger om de kan lave en bule og et vindue med det samme.

- Et øjeblik. Jeg taler lige med værkføreren.

Stemmen indeholder nu en lille beklagelse over at hun ikke kan sige ja med det samme, men den opvejes rigeligt af en smittende optimisme overfor udfaldet.

Fullerton venter og opdager imens en skinnende rød bloddråbe på den ene kno. Sikkert fra en glassplint i det lortevindue.

- De kan komme med det samme.

I sølvklokkernes ringlen høres urkvindens lindring af smerte ved løfter om mirakler.

- Det gør jeg så, siger Fullerton.

Værkstedet har gavlen med salgslokalet vendt ud mod en lille gade. Ned langs den venstre side af den lange bygning ligger værksteder og ud for dem er der skråtstillede parkeringspladser. Fullerton ruller forsigtigt ind i en tom bås og stopper. Flere af portene til værkstederne er åbne, men han kan ikke se nogen mennesker. Han vælger at gå ind ad den nærmeste port. Det første han ser er en ung pakistaner med tynd hals og en mørk overall, tidligere rød. På et gråt navneskilt står der Sirhan K.

- Hej du. Er bilen ødelagt, spørger Sirhan og griner. Ikke onskabsfuldt, men af sympati for det menneskelige i at fejle. Fullerton bliver dog mandigt stødt. Betegnelsen ' ødelagt' inde bærer dumhed og desuden er det jo kun et par småskader. Men Sirhan stråler af god vilje så Fullerton undlader at lave en scene.

- Bule og vindue.

Sirhan lægger hænderne på brystet og træder et halv skridt nærmere.

- Du meget saglig mand. Hvad hedder du?

- Fullerton.

- Tak. Det gir lys på sagen. Bilen står her ude?

Sirhan peger ud af porten.

- Hvor lang tid tager det?

- Næsten ingen tid. Må jeg se bilen?

De betragter skaderne.

- Du Fullerton. Den bule er ikke så slem. Lakken er god og revner laver vi med farvepen.

Fullerton lukker næsten lydløst et stort suk ud, men kan endnu ikke slappe af.

- Hvad med vinduet?

- Nyt glas. Måske har vi et gammelt. Bliver du her?

- Hvor længe tager det og hvad koster det?

- Hvis du bliver kan du spare penge. Sirhan lyser af god vilje.

- Hvordan?

Fullerton kunne intet uden bilen alligevel.

- Du kan selv støvsuge glas inde i bilen. Og måske skille døren ad. Vil du det?

- Jo...

- Støvsugeren står indenfor.

Fullerton følger Sirhan ind på værkstedet hvor biler står i forskellige højder under reparation. Sirhan peger på støvsugeren og forsvinder og Fullerton bøjer sig for at gribe dyret i halsen. I dette øjeblik hører han en dyb stemme rømme sig, harke kraftigt et par gange og spytte, hvad der lyder som 50 gram mucus. Et halvt sekund senere mærker Fullerton noget ramme ham i ryggen.

Han retter sig op og vender rundt.

- Vil du have en chokobar, lyder en stemme.

Fullerton ser ned på gulvet foran sine fødder. Der ligger en chokobar. Han ser op på en svend ved den nærmeste bil, der allerede er i færd med at kaste chokobarer rundt til alle andre på værkstedet. Og på de brede munde kan han se at der er behov for at proppe noget i halsen for at stoppe de lyde.

Fullerton bøjer sig og æder sin chokobar.

Støvsugningen kommer i gang. Det går hurtigt og snart er han færdig. Skille døren ad? Han kigger på indersiden af døren. Det lykkes ham at få håndtaget til vinduet af, men kan ikke komme længere og går ind igen. En lille kulsort svend kommer hen mod ham i højt tempo. På navneskiltet står der Ali.

- Brrrm.

- Undskyld det forstod jeg ikke, siger Fullerton.

- Grrmm.

- øhh, det drejer sig om en SUBARU hvor jeg skal skille døren ad for at montere et nyt vindue.

Midt i sidste sætning er Ali på vej ud af porten for at overskue problemet. Fullerton bliver overrasket, men følger så efter. Da

han kommer ud til bilen er Ali på vej tilbage til værkstedet og glider behændigt uden om Fullerton.

- Hvad..

Fullerton følger efter og finder Ali med hele overkroppen nede i et kasse med metalrester. Han roder et par sekunder mere og dukker derefter op med en tynd stang, en rund plade og et kort stykke fladjern.

Igen smyger han sig uden om Fullerton, der igen må vende sig for at følge med. Ali er nu i gang med at svejse. Det knitrer og lugter grimt og så har Ali svejset stykkerne sammen. Han klipper noget af to korte stykker jernstang, der stikker op fra den runde plade.

Ali forsvinder ud til bilen, men denne gang er Fullerton parat og når i det mindste at flytte sig til siden, så Ali kan gå den lige vej. Fullerton skynder sig ud til bilen og når lige netop at se Ali fjerne dørbeklædningen og stikke de to stykker jernstang ind i to modsvarende huller i en ud af to fæstninger af ruden. Med fladjernet som håndtag drejer han værktøjet mod uret til kappen er fri. Derefter den næste. Nu kan resterne af glasset i ruden fjernes. Ali støvsuger hurtigt i døren og forsvinder derefter ind på værkstedet.

Fullerton trasker efter, sætter støvsugeren på plads og kigger rundt. Et storformet timeglas af en lille kvinde på fyre nærmer sig i høje sandaler. Elegant og fast træder hun på gulvet, men hendes øjne er sorte og i live som panterunger i stærk sol. De smutter ind i Fullertons sind og får ham til at føle tilfredshed og ja, næsten glæde.

- Der er desværre opstået et problem, Fullerton. Må jeg bede dig om at komme med mig ind på kontoret?

Sølvlukkerne ringler og erobrer Fullertons vilje og evne til at vurdere. Kvinden leder ham sikkert gennem forhindringerne og Fullerton er nu fuldstændigt i sine fantasiers brus. Billeder flim-

rer hastigt forbi. De har noget med afklædning at gøre. Hans øjne er fæstnet i et mønster af bevægelse på kvindens bagside og han opdager for sent at hun ser sig tilbage. Hun smiler og sølvklokkerne lyder dæmpet. Hans bevidsthed udvides som gummi og han er helt klar over 7-8 mænds kendskab til hans fantasier.

Han ser ned i gulvet med stramt ansigt og dunker næsten hovedet i en reol med dæk. At turen er overstået og at han nu sidder med en kop kaffe på kontoret er ikke helt nok til at få Fullerton til at slippe skammen. Det værksted er kraftedme et helvede tænker han og ser sig ubemærket om.

En lys venlig mand træder ind i lokalet og giver hånd.

- Goddag. Mit navn er Guldbrandsen. Bliv endeligt siddende.

Han trækker en stol hen og sætter sig.

- Vi har desværre ikke noget glas på lager. Men vi har alle rede sendt en bil af sted efter en brugt dør ude på Skrotten. Vi kan tilbyde denne løsning til halv pris af en ny rude og det er med montering. Kan du acceptere tilbuddet?

Fullerton føler sig med det samme tryk og velbehandlet. Han ved det er et godt tilbud og siger ja tak.

- Udmærket. Der vil desværre gå en lille times tid. Du er velkommen til at vente. Du må også gerne gå rundt på værkstedet. Der er kaffe og måske også en sandwich i køkkenet. Skal jeg vise dig hvor det er?

- Det lyder godt, siger Fullerton og kommer ud i et stort køkken med et langt spisebord. Det pragtfulde timeglas står ved vasken og skyller salat.

- Vivian, vil du hjælpe vores gæst med kaffe og en sandwich?

- Med glæde, bimler det i køkkenet som Guldbrandsen nu forlader med et venligt nik.

Fullerton er de næste fire minutter fyldt af Vivians ballet teater. Hver bevægelse er en lille kunstfilm og hænger alligevel harmonisk sammen med resten af stykket. Fullerton overgiver

sig helt og mærker stor glæde. Denne gang i simpel beundring for naturlig kvindelighed i fri udfoldelse.

- Må jeg sætte mig og spise min frokost sammen med dig?

Klokkerne vækker Fullerton blidt og behageligt og han har masser af tid til at sige:

- Det vil være mig en fornøjelse.

Vivian kommer hen til bordet med to tallerkener og sætter sig på den nærmeste stol overfor ham. Fullerton opdager at hans tallerken er sort med en tynd guldstribe langs kanten.

Begge mine yndlingsfarver, tænker han meningsløst. Han begynder at spise. I et par minutter sluger han sit spanske brød med salat og røget fårekølle. Vivian er færdig med sin sandwich og har allerede drukket sit vand. Servietten har berørt læberne der nu åbner sig.

- Kan du li' og rejse?

Fullerton begynder på en lang historie om en katastrofal rejse til Fyn.

På et tidspunkt træder en kraftig mand ind af døren. I et jaksæt så diskret at det må have kostet en formue. Hans lyse og grå hår er klippet for under en time siden.

- Goddag min elskede. Goddag Fullerton.

Vivian har rejst sig og trykker nu hele kroppen ind mod manden, der tillader sig at kysse hende fast inden han vender sig mod Fullerton.

- Undskyld, jeg har ikke set Vivian i to timer. Mit navn er Alexander.

Fullerton trykker hånd. Stadigt noget urolig. Alexander virker overvældende. Han kender Fullertons navn i forvejen! I samme øjeblik bliver Alexander klar over Fullertons uro og træder lidt tilbage og vender siden lidt til.

Vivian træder frem i samme bevægelse og lægger sin hånd på Fullertons arm. Klokkerne risler i hans ører.

- Lad os gå ind på kontoret.

Fullerton følger efter.

Igen ser han Vivians vidunderlige krop bevæge sig under den tåtsiddende kjole. Han går næsten ind i hende. Igen vender hun sig og smiler.

Vivian går ikke med ind på kontoret, hun skal ordne noget. Men Fullerton går ind. Ind i et stort kontor med lækre møbler. Fullerton oplever sig placeret i en kraftig læderstol og mod tager et glas cognac.

- Skål, siger Alexander.

De drikker og starter på en samtale om biler fra tidligere tider. Det viser sig hurtigt at de begge har ejet en R 4 med panelgear.

Døren går hurtigt op og i.

Den sorte mand ved navn Ali står allerede ved siden af Alexanders stol.

Alexander vender sig mod ham.

- Hvad kan jeg gøre for dig Ali?

- Brrummm.

- Hvordan er det gået til?

- Grrr. Brrr.

- Hvad vil du så gøre?

- Skrree!!

De tog mænd lægge r hovederne tilbage og griner højt.

- Måske gider du sige det til Guldbrandsen?

- Mmmt, siger Ali og åbner øjnene.

- Nej, det er ikke nok med en mail. Tal til ham.

- Hrrmmff. Brr.

Alexander og Ali ser på Fullerton. Begge med et nysgerrigt blik. Men så ryster de begge svagt på hovedet.

- Med en tale, siger Alexander til Ali og de griner igen højt.

- Krrr. Vrrr, siger Ali og igen er de ved at falde bagover.

En morskab der langsomt har sneget sig ind på Fullerton. Først som et snif af en mistanke og hele vejen frem til en fuldt udviklet paranoia.

De griner af mig, tænker han bag tvangssmilet.

- Vi tales ved senere, siger Alexander.

Døren går hurtigt op og i.

Ali er væk og Alexander skåler igen. Han rejser sig og går rundt om skrivebordet og hen til en bred reol på den ene væg. Han leder blandt de mange bøger og tager en frem.

- Har du læst denne her af supedersen?

- Ikke endnu, svarer Fullerton automatisk.

Besyderligt spørgsmål.

- Så må du undskylde. Hvilken bog har du sidst læst?

I dette øjeblik træder Vivian ind af døren og dominerer dermed rummet. Hun smiler til Fullerton og går hen til Alexander og trykker sig op til et kys. Hun træder lidt tilbage og vender sig mod reolen.

- Har du vist ham den med løven, bimler stemmen.

- Mmhn, siger Alexander.

Vivian leder i reolen. Hendes bagside er nu fuldt udstrakt og fuldt i syne. Fullerton mærker en stålkæde stramme om sine skuldre. Hans knæ smerter og sveden samler sig på hans hud. Åh lidelse tænker han og forsøger at ånde ubemærket ud under Alexanders undersøgende blik.

- Åh, her er den.

Vivian strækker sig op så Fullerton må knibe øjnene i og se ned i sin drink. Men Vivian når bogen og vender sig i en usandsynlig bevægelse der for evigt er filmet og gemt i Fullertons arkiv.

- Prøv at se den løvemor og hendes unge.

Stemmen er nu en hvisken i en krystalisekrone. Fullerton er ved at græde. Det er et fantastisk billede. Den rene universelle kærlighed står som damp ud fra billedet. Fullerton mærker en dyb glæde der mangfoldiggøres af en blid men tydelig hånd på hans arm.

- Kan du godt lide dyr, Fullerton?

Stemmen er fyldt med blidt moderskab og grænseløs tryghed. Fullerton hader næsten dyr og er nu så udmattet at han lige skal til at lyve slemt. Vivian ryster på hovedet.

- Det er mig der taler for meget.

Til billedet af Vivian lægger Fullerton nu en beundring tæt på ærefrygt.

- Måske har du lyst til en rundtur på værkstedet? Jeg får lige fat på Ali. Alexander går hen til sit skrivebord og taler i en telefon.

Døren går op og i.

Ali står ved siden af Fullerton. Alexander lægger røret og taler til Ali.

- Vil du være venlig at vise Fullerton rundt på værkstedet?

- Zzre.

Døren går hurtigt op og Ali står ude på gangen.

På grund af befippelse over udviklingen har Fullerton ikke nået at tænke. Nu er det for sent. Han rejser sig og følger efter Ali. Vivian går over til Alexander og læner sig op af ham. Følelsesmæssigt drænet lukker Fullerton døren og går bagefter Ali, der allerede står ved den næste dør.

- Brr.

- Hvad siger du?

- Brr.

- Jeg aner ikke hvad du snakker om.

- Grr. Brr. Grr.

Ali ser på ham med stramt ansigt og sammenknebne øjne.

- OK, siger Fullerton og tramper efter Ali, der nu går ud på værkstedet. I samme øjeblik Fullerton træder ud på stengulvet bliver hans bevidsthed igen til gummi og hans paranoia lyslevende. Han føler 8-10 par øjne stirre interesseret i hans retning. Ubehaget slår som at køre under en for lav bro. Fullerton går hen til Ali, der peger ned i en bils motor med sine sorte hænder.

- Arr. Brr. Arrrrr. Brmmm.

- Ser man det, siger Fullerton
- Zzrr.
Ali peger på noget blankt halvt nede i motorrummet.
- Ttss. Vvkkh.
- Interessant.
- Kkk. Tr.
- Man lærer hele livet.
- Uddr!!!
Ali peger på nogle ledninger og trækker så i dem. De slipper og ligger nu løst i hans hånd.
- Gee, griner Ali.
- he-he, siger Fullerton og er ved at besvime. Sorte tåger glider gennem hans hjernemasse uden modstand. De virker næsten velkomne.
- he-he?
Ali ser smilende, men samtidigt spørgende på Fullerton.
- Ja, he-he.
Fullerton ser sig om efter flugtveje. Der er ingen.
- he-he, griner Ali.
- Gee, siger Fullerton.
Ali raser videre til en anden bil, der er hævet højt over gulvet så undersiden er tilgængelig. Han peger og snakker og snakker og peger og Fullerton mærker en stikkende smerte i nakken. Han kigger op og op og op. Han ser efterhånden kun en stor sort plet foran lysene i loftet. Han kan næsten ikke finde på mere at svare Ali. Men så suser Ali videre. Bevæger sig hurtigt rundt mellem rummets genstande og mennesker og Fullerton kan lige akkurat følge med. Sekunder før han bliver bevidst om fænomenet begynder hans krop at reagere.
Fullerton griber ud efter Ali.
Et meget stort oliekar på hjul ruller langsomt ud foran Alis bane. Ali har endnu ikke set karret. Han er i gang med at forklare Fullerton, hvordan man kan spare tid. Han ser Fullertons

udstrakte hånd og drejer sig hurtigt. Dels for at se forhindringen og dels for at bremse sin fart. Hans hjerne opfanger, beslutter og vrider derefter kroppen så farten aftager. Han drejer lynsnart og er i sikkerhed.

På grund af sin fremstrakte gestus er det umuligt for Fullerton at stoppe i tide. Han prøver at sætte hænderne mod karrets kant, men den er for lav i forhold til hans tyngdepunkt og han mærker i slowmotion sin krop flyve henover kanten udover det sorte hav. Han mærker fremdriften forsvinde og mørket nærme sig. En snappende indånding og Fullerton forsvinder dybt i olien. Han forsøger at orientere sig, men kan ikke mærke bunden. Han pisser i syv sekunder og kommer så i tanke om at karret kun kan være en halv meter dyb. Han slapper i kroppen og mærker med det samme bunden med den ene hæl. Han sætter sig op. Olien dækker ham i et meget tykt lag. Han prøver at få olien væk fra ansigtet. Det plasker i klatter omkring ham. Pludseligt mærker han at nogen tørrer hans ene øre.

- Sid stille og luk øjnene.

Fullerton mærker at hans mund og ansigt bliver tørret først. Så han kan ånde frit. En stor lettelse. Da hans hoved er tørret siger stemmen – er det Gulbrandsen?

- Vi bliver nødt til at spule dig med petroleum. Hold øjnene lukkede og ræk en hånd i vejret, når du er klar. Er det OK?

- Ja.

Fullerton trækker vejret meget dybt et par gange. Ånder ind og stikker en hånd i vejret. Den forstøvede petroleum kører rundt i hans ansigt som en telefonbruser i 15 sekunder. Så stopper den og han mærker et håndklæde foran ansigtet. Hurtigt tørrer han munden og puster ud.

- Hold øjnene lukkede og vask efter med denne klud.

Fullerton mærker en klud i hånden og vasker sig grundigt. Igen et håndklæde og nu tør han åbne øjnene.

Han sidder nær kanten i karret og ser op på 10 mennesker der

står og betragter ham imens de ivrigt diskuterer det skete. Han genkender Alexander, Vivian, Sirhan, Guldbrandsen og i særdeleshed Ali. Ali prøver på at lade være med at smile.

- Brr. ZZsrZ. Ggre!

Fullerton ryster på hovedet og rejser sig med Alis hjælp op i karret. Petroleumsspulingen gentages og han dækkes af en presenning. Da han er ude af karret forsvinder opløbet og han kommer af med sit sorte fedtede tøj. Heldigvis hænger hans jakke med alt det vigtige inde i køkkenet. Guldbrandsen leder ham ud til et badeværelse.

- Der er rensesvæske og sæbe på hylden og der er hånd klæder i skabet. Jeg kigger ind senere.

Det er en utrolig luksus at stå under en varm bruser med rensesvæske og masser af sæbe, når man lige har dykket i olie.

Fullerton renser og vasker. Og begynder at kunne se sin hud igen. Der er stadig skjolder og i revner og sprækker er den sorte farve flyttet ind.

Hvad fanden er det jeg går og laver, spørger Fullerton sig selv, men kan som så ofte før ikke svare. Idiot, hvisker han.

Guldbrandsen stikker hovedet ind.

- Hjælper det?

- Jotak.

- Dit tøj er sendt til rensning. Vivian redede din pung, hun har en vis erfaring. Vi har fundet noget tøj frem. Jeg håber du kan bruge det. Jeg lægger det her på bænken. Kommer du ind på Alexanders kontor bagefter?

- Ok.

Guldbrandsen forsvinder og Fullerton slukker vandet og træder ud af bruseren for at tage et håndklæde i skabet. Nu går døren op og Vivian træder ind.

Fullerton er frosset, men allerede efter et par sekunder siger Vivian undskyld og går igen. Hun når dog at lægge en kam og en deodorant på bænken. Utrolige kvinde.

Fullerton tørrer sig og ser på tøjet. Nyt standardundertøj og do. sokker og en brugt men renvasket kedeldragt. Dertil et par træsko, der kun er en anelse for store. På med tøjet. Han erkender ved at se sig i spejlet at han ligner en mekanikker.

Han finder Alexanders kontor, banker på og træder ind.

Tilstede er Vivian, Alexander og Ali. Vivian leder ham til en stol tilsyneladende uvidende om det lille nudistintermezzo tidligere. Hvad fanden er det for en drøm det her, tænker Fullerton og drikker af det glas øl, Vivian rækker ham.

- Det var en grim oplevelse, siger Alexander. – Jeg beklager meget på firmaets vegne. Som jeg forstår forsøgte du at advare Ali?

- ZZrrr, siger Ali og smiler varmt. – KKrrr. ZZr. BbRrr. Cchhi. Hhhuug.

- Det var din udstrakte hånd der fik ham til undgå karret. Det takker han dig for, siger Alexander. – Ali kommer sjældent til skade.

Alexander rører let ved Alis albue. Ali trækker sig væk og lægger omgående en hånd om albuen. Han smil er ikke helt så bredt mere.

- Aarrv, siger Ali og fortsætter:

- BbRrr. Cchhi.

- Han gentager sin tak, siger Alexander

- Det var godt at min handling fandt nytte, siger Fullerton, men må så selv smile. Den skurrede hud på kinderne protesterer og han føler igen alvoren.

- Må Vivian og jeg invitere dig ud i aften?

Alexander og Vivian nikker venligt og imødekommende, men Fullerton mener det må til at slutte.

- Desværre. Jeg takker for indbydelsen, men der er en anden ting jeg ville ønske mig..

- Åh, du mener selvfølgelig noget tøj, ringler Vivian.

- Undskyld min uopmærksomhed, siger Alexander. Han tager et

visitkort frem og skriver noget på bagsiden.

- Ali, vil du være sød at vise Fullerton op til herremagasinet?

Fullerton strækker en hånd i vejret.

- Jeg finder det selv. Ellers tak Ali.

- ZZrr.

Vivian leder Fullerton ud gennem butikken med sit timeglas.

Tiden går.

- Din bil er færdig, når du kommer tilbage.

Først 50 meter væk kan Fullerton puste ud. Efter et par dybe indåndinger bliver han meget stærkt bevidst om at han står på gaden i arbejdstøj med snavset hud og et visitkort i hånden. For helvede da osse. Pis. Nå, men hvad fanden..

Fullerton går som om han havde noget at lave i kedeldragt, men føler alligevel mange blikke. En gammel mand med stok står pludseligt stille foran Fullerton.

- Røg du i karret, knirker oldingen.

Fullerton synker lidt sammen. Har jeg et skilt på hovedet med mine tanker? Er jeg gennemsigtig?

- Så er du et godt menneske, gnækker frakken på sit stativ.

Fullerton lunter udenom, men tager det sidste udsagn som et tegn på at lykken er ved at vende. Han retter sig op og er lige ved at træde ud foran en bil.

Ssvvitzz.

Han trækker vejret dybt og tager det roligt. Ved grønt går han over og finder herremagasinet. Oplevelsen er rædselsfuld og tilhører det område af Fullertons sind, der er afsat til bevidst fortrængt stof. En halv time efter træder han igen ud på Nørrebrogade. Han føler sig meget dårligt tilpas i sit nye tøj. Skjorten og bukserne har tydelige folder og skoene strammer. Han skynder sig tilbage mod værkstedet. Nu vil han hjem. Han passerer stationen og hører en stemme råbe 10 meter væk.

- Benedicte. Den her vej.

Bump. En kvinde i høj fart løber ind i ham. Hun taber alt hvad

hun har i hænderne og Fullerton vakler. I lange sekunder står de stille og ser på hinanden. Fullerton kigger lige ind i Benedicte's grønne øjne. De spiller og stirrer. De glimter og søger. Fullerton og Benedicte smiler samtidigt og bøjer sig ned. Ansigterne strejfer hinanden og de samler tingene sammen. Fullerton finder et klippekort og rækker det til Benedicte. Hun ser på Fullertons hud. Sortskjoldet, tør efter rensesvæske og sæbe. Beskidt. Hun ser på Fullertons tøj. Hun ser tilbage i Fullertons øjne. Fullerton er for en gangs skyld ude af stand til at forklare sig på den tildelte tid og mærker opgivelsens mulighed. Det ser Benedicte i hans øjne og hendes spil forsvinder langsomt.

Hun smiler ikke mere, men ser venligt på ham.

- Har du det hele, spørger veninden og ser sig om. Hun ser ikke på Fullerton.

- Jeg kan ikke se mere, siger Benedicte.

- Jeg håber ikke du slog dig, spørger Fullerton i desperation.

- Ikke så vidt jeg ved, siger Benedicte.

- Du har fået lidt snavs på kinden.

Fullerton tørrer med sin finger på pletten. Benedicte står stille. Pletten vokser og kan nu ses langt væk. Veninden tager noget i sin taske.

- Nu skal jeg, siger hun og træder hen foran Fullerton og begynder at vaske Benedicte i ansigtet.

- Undskyld, siger Fullerton og føler pinligheden vokse.

Veninden bliver færdig og pakker sammen.

- Der er vist ingen skade sket, siger Benedicte og venter. Men Fullerton har intet. Senere skulle der dukke mange gode formuleringer op, men nu er der tomt.

- Men så tak for hjælpen, siger Benedicte og nikker med et venligt smil, der lige hænger lidt længere, men Fullerton kan intet stille op. Lammet af fremtidsfantasier og konsekvenser må han mærke tiden blive til tyk sirup. Han er bevidst om hvert lille tidsinterval og sammenhængen med Benedicte's

bevægelser. Han ser hovedet først og derefter kroppen begynde på en vending, der om lidt vil føre hende væk fra ham og hans liv.

Han mærker en stemme arbejde dybt inde, men da den kommer ud er det kun en svag rømmen. Han har intet at sige.

- Var det ikke hans skyld? hører han veninden spørge Benedicte, men han kunne ikke høre svaret. De er allerede for langt væk og han vil ikke se efter dem. En stor ligegyldig opgiven breder sig i Fullerton og han skal lige til at trække tilbage mod værkstedet, da han mærker en hånd på sin arm.

Den gamle benrad fra tidligere ser på ham med vandige lyseblå øjne.

- Du fik ikke pigen, gnaver han.

- Det ser ikke sådan ud.

- Eller vil du løbe efter hende?

Den gamle ser spændt på Fullerton. Men ryster så langsomt på hovedet.

- Det var sikkert ikke blevet til noget, siger Fullerton.

- Du vil alligevel tænke på det mange gange i dit liv.

- Det håber jeg ikke.

Takt 7

Bluesongo

Vejret var hysterisk og vejbanen våd. Bilen rullede som en spand i en storm. Den forlod vejen og lagde sig til rette inde i nogle buske.

Minutterne gik. Benedicte kunne langsomt åbne øjnene. Der gik lidt tid inden hun forstod at hun var iført rustning. I den ene hånd holdt hun en mosegris. Den anden knugede hårdt om et stetoskop.

Hun så ud af vinduet. Det lilla bjerg var i virkeligheden et højhus og rotten på himlen kun en sky. Jeg er ikke bindegal, tænkte hun og mærkede hvordan hesten under hende blev nervøs. Hun trak i tømmerne og hørte et højt brag. Et panorama-vindue i en villa var blevet suget ud af en reflekterende orm på 20 meter. Benedicte sad ubevægelig på en træstub. Med glasplinter hvirvlende om det løftede hoved sejlede kæmpeormen nærmere. Den rakte hende en vaffelis og hun begyndte automatisk at spise.

- Er du en rigtig kvinde, spurgte ormen og rullede en cigar.
- Benedicte følte kulde i kroppen.
- Er der andre?
- Der er mange andre, sagde ormen og tændte.
- Hvor mange?
- Vil du tro på tallet 1700?
- Hvis det er rigtigt.

Ormen begyndte at blande et spil kort. Den nøs. Cigarrøg.

- Kan du elske?
- Jeg elsker det, sagde Benedicte.
- Har du værdi?
- Nej.
- Er du værdiløs?
- Jeg er ubetalelig

Ormen havde fået nok af den listige slibesten og sneg sig uset hen til den næste villa for at suge.

Bussen holdt stille og Benedicte gik op. Hun rakte tunge til chaufføren der hilste igen. Hun følte sig fræk og rød i hovedet. Hun fandt en plads ved siden af en ældre dame med et søm i panden. Damens slør var viklet ind i sømmet og hun sad og forsøgte at få det fri.

- Nu skal jeg hjælpe, sagde Benedicte og drejede sig for at kunne komme til.

- Fjern dine beskidte hænder eller jeg myrder dig, skreg den gamle og Benedicte stivnede. Den gamle tumlede videre med sløret, men fik det til sidst på plads.

- Har du talt med ormen, råbte hun og Benedicte så sig forskrækket om. Ingen andre i orkestret havde bemærk et noget. Blåserne drømte om kolde øl og violinerne holdt øje med hinanden.

- Har du talt med ormen for fanden, skreg den stegte søhest igen. Benedicte slap det første det bedste ud af munden.

- Er ormen din kæreste?

Strygerne begyndte at stemme.

- Vi ses ind i mellem, gnækkede det besømmede kvinde menneske. - Vi har fælles interesser,

- Er det mon raseri og dårlige venner?

- Hvad med dig selv. Du har kun sex i hovedet.

Hvor fanden kan hun vide det fra, tænkte Benedicte.

- Jeg kan også godt lide musik.

- Er det ikke kun fordi du kan lide at danse?
- Jo..
- Og du kan lide at danse fordi det kan føre dig i ..
- ..seng, kom Benedicte til at sige og rejste sig for at finde et toilet. Hun faldt over trækbasunens ene fod og landede i noget lignende en drømmeseng på savannen. En zebra stod med siden til og hun kunne mærke dens ånde. Pyhhh. En løve slog med halen og talte på klør.
Zebra eller abe?
- Benedicte tog ladegreb på sin riffel og skød ind i den ene drømmesengsstolpe. Zebraen snøftede og løven trak sig tilbage. Sengen løftede sig fra jorden og faldt flere gange hårdt ned på jorden. Tolvte gang var den smadret og Benedicte måtte finde sig et andet sted at ligge.
- Hun noterede sig at hun befandt sig i en jet 10 kilometer over Atlanten. Stewardessen bøjede sig ind over hende og trykkede en koldpresset kiwi (fuglen) ned i en kop kaffe.
- Vi har ikke mere likør.
- Har du vinger?
- Jeg skal hente nogen til Dem. Ellers andet jeg kan bringe?
- En brandslukker, en redningsvest og en mobiltelefon.
- Benedicte brød sig ikke om at flyve.. øh, sejle i en speedbåd. Vinden piskede i ansigtet og skumsprøjt klattede hendes tøj. Ved roret stod en underskøn solbrunet mandlig model i små badebukser. En noget mere fornuftig drejning, nåede Benedicte at tænke inden den skønne mand hev en kaffemølle frem fra lommen. Benedicte var fascineret af hans bevægelser og kunne ikke tie stille.
- Træner du?
- Manden så på hende med røntgenblikket.
- Hvert sekund af mit liv.
- Hvad træner du til, spurgte Benedicte.
- Til at blive et bedre menneske, sagde manden med det stærke

blik.

- Nå, det var da noget, kom Benedicte til at sige. – Hvordan bliver man det?

- Ved at forstå og derfor tilgive.

- Det lyder da nemt. Hvad gør man?

Manden var nu færdig med cacaoen og begyndte langsomt at spidse en blomsterpind.

- Jeg kan se og forstå din smerte og derfor tilgive din arrogante holdning. Når bunden gør ondt bliver man på overfladen.

- Tak skal du have, sagde Benedicte og skred en tur i parken, hvor duerne nedstirrede hinanden. Der var slået nogle huller i forsvaret som Benedicte forsøgte at dække med chokolade og is fra den lille kiosk ved bådehuset. Efter fire nougatdjevle var hun færdig og måtte sætte sig på en bænk i noget der mindede om et museum. Et nyklasisistisk rum med en søjlegang hele vejen rundt. Fra store ovenvinduer vætede lyset ned og trængte ud mellem søjlerne. De lyse marmorfarver bragte fred til Benedictes sind.

Måske testamentere sin gravsten til naboen?

En lille pige nærmede sig i en sky af gulgrønne frøer. Pigen var ikke helt bevidst om frøerne. Kun hvis en kom for tæt på ansigtet slog hun med hånden. Skyen og pigen stod stille. Benedicte lyttede som aldrig før. Utrolige toner fra tusind frøstruber. Pop, rock og klassisk i fantastiske nye kombinationer. Benedictes dansefødder begyndte at vrikke. Men så fik hun øje på pigens ansigt. Ansigtet var uhyggeligt udtryksfuldt. Store menneskelige tragedier trak hen over den unge hud. Mundvige og øjne i harmonisk samspil med øjenbryn og hovedstilling.

Tab og svigt. Tomhedens længde. Meningsløshed.

- Hvordan går det, Benedicte?

Stemmen var en overjordisk sopran og flød ubesværet med den øvrige musik i skyen.

Benedicte måtte arbejde 15 minutter i et stenbrud for at kunne

svare.

- Det går fint, sagde hun og mærkede regnelæreren fra tredje nive hende i øret "for sjov".

- Du lyver. Du lyver, sang skyen.

- Er der ikke et andet sted du hellere ville være, lød sopranen og prøvede at smile, men det endte med en stor naturkatastrofe. Mange døde.

Inden Benedicte kunne nå at forkaste sin første idé, stod hun og ventede på at præsentere sig selv for publikum i en wet-T-shirt-konkurrence på en strand på Hawaii. Hun hørte publikum juble og nu var det hendes tur. En mand kastede en spand med vand på hende og hun gispede af chokket. T-shirten klæbede omgående til hendes krop og hun så ned på sine bryster, der var fuldt synlige. Hun mærkede et let skub på skulderen og hørte en lollipop sige:

- Give them hell.

Benedicte følte blodet pumpe rundt i kroppen og blev noget irriteret da hun nu sad i sin lange kjole på en trappesten. Den lille gade var tom. Bag sig hørte hun døren gå op men kunne ikke nå at flytte sig før en grøn hund på skøjter var ude på gaden. Den gøs og så på hende med sine gule øjne.

- Hvad venter du på, gøede den og udførte en perfekt og yderst elegant pirouette.

Benedicte blev tom. Spørgsmålet lammede hende og fyldte hende med frygt. En ged ramte asfalten 50 meter oppe ad gaden med en svampelignende lyd. Formodentligt kastet ud af et fly. Geden rejste sig og rystede med hornene. Den fik øje på en dåse og begyndte at losse til den. Hårdusken svajede og de enkelte hårstrå fandt sig til rette i en frisure fra 1. verdenskrig. Den eneste tanke der stod frem i Benedicte var et ønske om at være en lille viol på en bjergside ingen kunne nå.

- Jeg venter på at dø, stammede hun og fik det noget bedre.

Hunden snurrede rundt i elegante figurer, men faldt ved de

ord. Den så utålmodigt op på hende fra sin udstrakte position.

- Jo mere du ønsker jo mere vil du drømme.

- Jeg har ingen ønsker, forsøgte Benedicte sig.

- Vås. Du klynker. Du skulle have nogle pisk, sagde hunden og skrev under på en tour-kontrakt.

- Jeg ønsker mig kærlighed.

- Kan du se den når den er der?

- Måske. Ved du hvad kærlighed er?

- Ja.

Benedicte ventede, men hunden var i færd med at stemme en koklokke. Da lyden var OK trak den på skulderne og susede op ad gaden forbi den tingumlende ged.

Rundt om hjørnet.

Benedicte så efter den, men så gled en limousine ind til kantstenen og bremsede overbevisende. En mand i smoking sprang ud og rakte efter hendes hånd.

- Mit navn er Jasper.

Han ledte hende hen til bilen og med hans diskrete berøringer kom hun ind at sidde på en nem og behagelig måde. Jasper satte sig ved hendes side og trykkede på en knap på væggen. Bilen satte i gang. To glas champagne hang i luften og de skålede.

- Hvem er du, spurgte Benedicte.

- Jeg er din drøm. Behagelig håber jeg?

Jasper smilede med sit gode udseende. Benedicte blev varm i fingrene. De brændte mod den tynde stilk på glasset. Champagne og Jasper? Er det min drøm?

Hurrl.

Benedicte begyndte at føle tvivl og hurtigt blev Jasper ældre. Han mistede meget af håret og fik mave.

- Jeg elsker dig, savlede han.

Bilen var nu en Lada og champagnen fra Netto. Jaspers hænder greb efter hende og hun skreg. Skriget løftede hende op fra sædet. I timer svævede hun over Køben havn i cirka 200 meters

højde. Hun fløj langs de kendte gader og nød parkerne.

Periodisk tænkte hun på at finde et ønske, hun kunne bruge som mål for sit liv, men hver gang blev tankerne som myrer der lige er blevet forstyrret af en pind. Måske skal jeg slet ikke tænke? Måske skal jeg bare føle efter? Hun følte omhyggeligt efter og fandt intet andet end sult. Hun dykkede ved et shawarmahjørne. De svedne rester af en ko snurrede på spiddet og Benedicte prøvede at se væk.

- Træk mig lige i fingeren, sagde den brune mand.

Benedicte gjorde det.

- Du skal have en foldet plæne med ligrester og kompost.

- Det lyder lækkert, sagde Benedicte.

Hun fandt en stol og et campingbord og satte sig i en klat chilliolie. Heldigvis nåede hun inden at skifte til et par smudsbukser, der omgående sugede klatten op. Så skiftede hun igen. Denne gang til samisk festtøj. Maden ankom. Den brune mand tog et kort frem af lommen og begyndte at læse med høj og klar stemme.

- Når et springvand trækker UFO' er til sig, er det et gode for alle mennesker. Nogle ure går præcist. Du går om lidt. Bavi aner har flere koner. Fra nu af bør fodnoter stå i toppen. Smager den dig?

Benedicte havde tårer i øjnene og stærke lammelser i halsen af chillien. Skidragten strammede og gnavede. Nu vil jeg til Bali, tænkte hun og sad så i et bastskørt på en strandcafe. Ude på stranden kastede to blæksprutter 7 madpakker mod hinanden. Foran hende rejste en tropisk drink sig op og hun greb glasset med begge hænder. Et fæansigt trådte frem i farver på glassets yderside. Hun åbnede munden, men Benedicte var hurtigere.

- Hvis du ikke er sød, så drikker jeg.

Feen bevægede sin rosenmund og svarede med en æterisk hvysken.

- Drik bare. Jeg bor ikke i glasset. Jeg bor alle steder og ingen

steder. Jeg er kun til når nogen har brug for at digte.

- Jeg kan ikke få hat til at rime på kat, men en god dagdrøm er dejlig. Kan du give mig en?

Benedicte drak en stor slurk, mens feen tænkte.

- Hvad med hage og kage, hviskede feen og grinede barnligt.

- Har du noget til mig ellers...

- Du skal prøve at forestille dig den fred et menneske får når alt lykkes. Se dig selv med familie og karriere. De sunde søde børn. Den kærlige mand, der læser dine ønsker. Din mor der bliver en hjælpsom og venlig dame med respekt for dit liv.

- Den har jeg prøvet, sagde Benedicte.

- Det ved jeg godt. Min fantasi er ikke bedre end din.

- Hvad skal jeg så med dig?

- Hvad skal jeg med dig?

- Farvel, hvædede de i kor.

Benedicte sad i baren på et af de store hoteller og hørte pianisten spille alle de gode gamle.

- Hvor meget?

En ældre herre med gråt hår og dyrt jakkesæt så ned ad hende.

Benedicte kiggede med. Lårkort luderudstyr. Tjah, tænkte hun, hvorfor ikke.

- Fem, sagde hun og smilede.

- OK, skal vi gå op.

Den hev i moralen og Benedicte gik i kirke. Fire drengekor øvede oppe ved alteret ellers var der tomt i det store rum. Benedicte troede nok ikke på Gud, men elskede kirkernes ro. Nu mangler der bare at Jesus begynder at sige noget. Men træansigtet var tavs. Hun så op på orgelet. Piberne bevægede sig som stempler i en V-12 motor og rækværket formede en sinus - kurve. Hun tog en salmebog og ledte efter steder. Hun fandt et hvor Gud taler til Moses.

- Dit referat er noget rod. De ti punkter du omtaler var i virkeligheden kun otte. Kan du forklare det?

Gud trak vejret lidt for dybt.

- Af hensyn til formidlingen har det været nødvendigt. Jeg håber det er i orden, sagde Moses og drejede en finger rundt i skægget. Som altid savnede han noget at sidde på under disse samtaler.

- Så OK da. Men så må vi tale om det ved 2. udgave.

- Gud er vis, sagde Moses og slap skægget.

Benedicte lagde bogen og følte et hårdt stik i armen. Hun så til venstre på en menneskestor myg med snablen inde i hendes kød. Det var ikke ubehageligt. Faktisk gad Benedicte ikke flytte armen. Men det var noget flabet.

- Hvad laver du, spurgte hun?

- Jah tnaer li nonh centilidder. Jah ar igge bist i 3 dahe.

- Det kan man da ikke.

- Dnet udsavvn r svædd a bevize.

Mindst 2000 øjne kiggede ned på snablen der pulserede for hvert pump. To af disse øjne tilhørte Benedicte. Jeg kan ikke røre mig og den myg er ved at suge mig tør, tænkte hun. Hvad skal jeg gøre?

- Hvor meget blod skal du have.

- Zirga nogh.

Jeg må væk. Tænk på noget rigtigt rart.. Nej! Ikke den. Stop. Hun holdt vejret, men så kom den alligevel og hun gik nu på en hospitalsgang i hvid uniform. Langs væggen lå hjerter i krampe og luften bar de døendes lugte.

På en madras lå en ældgammel plettet klo og kradsede i lag net. To kuløjne med kranium kaldte på Benedicte. Næsen var dæk - ket af en lille rød klovnebold. Et eller andet fik Benedicte til at indse at den ikke skulle nævnes.

Det var sværere at se bort fra en tatovering af præsident Nixon på halsrøret. Selvom billedet foldede i det lodrette plan var Nixons ansigt genkendeligt. Når mumien trak vejret gjorde Nixon det samme.

Uhyggeligt.

- Åh, jeg må tale med dig!

Kloen greb i luften og Benedicte tog den i sin hånd.

- Hvad vil du sige, spurgte Benedicte med et stigende ubehag.

- Jeg skal lige finde på noget først.

Benedicte snøftede og den gamle kone begyndte. Bolden og Nixon bevægede sig. Når konen bøjede sit hoved så det ud som om Nixon fik bolden i nakken.

- Mit liv har været en fiasko. Jeg har spildt tiden og har intet tilbage.

Den var tung, men Benedicte havde selv en mor.

- Har du nogen børn?

- Måske.

- Ser du dem aldrig.

- Kun ved fødslen.

- Har du været gift?

- Ja. Ja. Ja og Ja har jeg sagt i kapellet.

- Noget godt må der have været. Alle har gode minder.

- Nu skal du høre min pige. Jeg har fundet 3 ting der har givet mit liv værdi. Mode, sprut og sex. Og det er altså svært at skaffe her på gangen.

Bolden snurrede og Nixon rystede på hovedet. Men så sad hun stille.

- Måske kan jeg ikke nyde det mere..

Benedicte kunne godt se det svære i at skaffe mode og sex, men sprut burde kunne lade sig gøre. Hun så sig om og ganske rigtigt stod der en minibar ved siden af defibrillatoren.

- Må jeg byde dig på en drink?

- Gider du at lave en Dry Martini?

- Sågerne frue.

Benedicte ventede til et par tvillinger havde passeret. Måske er de trillinger med en meget stor sorg i livet, tænkte hun og miksede en kande. Den gamle drak yndefuldt men tæt af

glasset. Når hun sank skreg Nixon på Gud

- Det var noget af det, sagde Benedicte beruset af succesen og vendte sig mod en designer. Han svansede nærmere og betragtede problemstillingen.

- Vi er dybt inde i et katastrofeområde, hvinede han. – Her kan kun blive tale om førstehjælp.

Han så sig hurtigt omkring.

- Nu har jeg det, sagde han og snappede en blå plathatte fra en vogn. Med en saks klippede han en lang spiral ud og bandt den om panden på det tørre kranie. Alle på gangen kunne se det pyntede og en halv time efter gik mange med blå plastpandebånd. Resten ledte efter hætter.

- Nu til det sidste, sagde Benedicte.

- Uhh, sagde skelettet.

Hun hviskede noget i Benedictes øre. Benedicte nikkede og trådte tilbage, mens Clark Gable klædte sig af og krøb op under dynen. Som mors pige vendte Benedicte sig om, men hun kunne ikke lukke ørene og lydene af vellyst og nydelse dominerede miljøet. Det sluttede med et langt krageskrig og Gable spadserende ned ad gangen i godt humør.

- Pye-ha. Det var godt. Er der mere Martini?

Selv Nixon smilede.

- Ha' et godt liv, sagde Benedicte og var væk inden hun blev klar over betydningen af sine ord. Nu må det vist snart være min tur, tænkte hun. Hvad skal det være?

Benedicte stod nu på en australsk slette og så to strudse løbe forbi den nedgående sol. Den ene struds havde et flag om halsen med teksten "adlyd din frygt". Den anden løb i golfsko. Bag sig havde hun en landrover fyldt med en aboriginal ved navn Toby. Han sprang ud af bilen og gav sig til at diskutere oprindelsen af moral.

Måske skulle jeg spørge, tænkte Benedicte.

- Hvordan beholder I krusningerne i håret?

- Det er desværre en stammehemmelighed, sagde Toby.
 En hemmelighed. Det var for meget.

- Bruger i fuglefedt?

- Nej, det gør vi ikke, sagde Toby og smilede.

- Hvad så med krokodillemøg?

- Heller ikke.
 Smilet var ved at stivne på Tobys ansigt.

- Jeg ved godt jeg ikke skal spørge, men jeg er bare så nysgerrig.

- Det forstår jeg godt, sagde Toby og nikkede venligt.

- Bruger I varme tråpinde?

Toby sukkede og satte sig ned i en lænestol.

- Ok da, så får du historien. Ser du for mange år siden sad en lille dreng ved floden og legede med en nød. Han glædede sig til aftenens krøllefest. Hele stammen smurte håret ind i mudder og drejede det rundt i små ruller. Når det var tørt spiste man gris resten af natten. Den aften var fuldstændig som de andre år. Bortset fra en ting. Lige før høvdingen skulle erklære mudderet for tørt oplystes himlen af et uendeligt stærkt og smertende lys. Alle så ned og så kom det andet store glimt. Da stammen vaskede mudderet af sad håret fast i krus. Siden da har mennesker båret kruset hår.

Nå, da da. Er der religion bag, tænkte Benedicte.

- Vil du have en strudsesandwich, spurgte Toby.

Jeg vil have en tur på et museum, tænkte Benedicte så sad hun i en gammel sofa på den Hirschsprungske Samling i Stokholmsgade. Hun stirrede intenst på en meget rød ko i et auguststøvet landskab. Da hun omsider kiggede væk dansede en grøn ko for hendes øjne. Hun rejste sig på det knirkende gulv og trådte hen over liget af en Pave. I de andre sale var gulvene dækket af stile fra landets 5. klasser. En kustode nærmede sig med en saks og et listigt smil. Han rakte saksen frem mod Benedicte og så indsmigrende på hende.

- Frøken. Jeg kunne vel ikke få Dem til at klippe et lille hul i det maleri.

Kustoden pegede på et nationalklenodie.

- Det gør jeg gerne, sagde Benedicte og klippede løs. Hun havde regnet den ud. Kustoden derimod blev hvid i ansigtet. Med lyden af mumlende bønner stak han af. Det var første gang saksetricket havde virket og nu skulle der vist fortælles i vagtstuen. Benedicte slap saksen og sprang ud fra klippen. Hun borede sig ned i et selskab i udkanten af Hornbæk. En stor villahave med middag for 20. En kvinde i sølv holdt tale.

- Det er ganske vist min mands fødselsdag i dag, men jeg synes nu også at jeg bør nævnes. Jeg har da haft alt besværet med at bestille varer og catering.

- Ja, du har, sagde de andre.

- Og jeg har ordnet indbydelserne og købt gaver.

Damen i sølv strålede over sin indsats.

- Ja, du har ordnet det hele så flot, sagde de andre.

- Og jeg har da også snart fødselsdag.

- Tillykke, tillykke, råbte de andre.

Benedicte så sig om efter manden. Han stirrede direkte på hende og smilede. Hans varme øjne erobrede hende og hun gik hen og satte sig på hans skød. De kyssede længe, mens hans kone talte videre om indretningen af huset. Benedicte nød hans aftershave lotion, men så fik hun øje på en hånd der kom ud af villamuren. Den vinkede hende hen til sig og da Benedicte kom nærmere så hun to små børn sidde på græsset og slå løs på hinanden.

- Hov, hov, sagde Benedicte. – Hvad er der galt?

- Hun fremturer med sine ulogiske påstande, sagde den lille dreng og løftede en skovl.

- Han forstår kun matematik, sagde pigen og stak med sin rive.

- Hvad skændes I om, spurgte Benedicte og satte sig på hug.

- Hun påstår at jeg ignorerer hende, mens jeg i virkeligheden er

optaget af at skaffe sand.

- Hvad skal jeg med sand, hvis jeg ikke har nogen at lege med.
Sand kan jeg selv skaffe, fnøs den lille prinsesse.

- Uden sand ingen leg, sagde drengen og troede samtalen var slut.

- Vi kan da lege noget andet. Vi kan lege kørester.

Den lille dreng slap skovlen og kastede sig over hende.

- Det ved jeg godt, hvordan man gør, sagde drengen. – Mor og onkel Bob viste mig det i morges.

- Pas på riven, sagde Benedicte, men for sent. Drengen skreg og pigen hylede.

- Jeg henter noget sand, sagde drengen og trak af sted med sin skovl og sin spand.

- Ih, hvor er han besværlig, sagde pigen og rystede håret.

Benedicte gøs ved denne oplevelse. Uhyggeligt, måske er det genetisk, tænkte hun. Jeg må spørge B.B. King.

BENEDICTE: Hvorfor er mænd og kvinder så for skellige?

B.B. King: Jeg tror der er tale om to arter. På den baggrund er lighederne forbløffende. Måske er der ligefrem tale om parallelle livsformer, der har valgt at samarbejde på et meget tidligt stadie af livets udvikling.

BENEDICTE: øh.. Jeg mente nu mere hvorfor de opfører sig så forskelligt.

B.B. King: Det hele hænger jo sammen. Men spørger du ikke om noget andet? Nemlig hvad du kan gøre ved det?

BENEDICTE: Det var nok det jeg mente.

B.B. King: Du kan skaffe dig indsigt i det andet køns følelser som er baggrunden for deres tanke-måder. Du kan derefter vælge at forsøge at ændre det andet køn eller du kan vælge at acceptere forskellen og indrette dig derefter. Det sidste vil give kærlighed og fred.

BENEDICTE: Har du selv gjort det B.B.?

B.B. King: Siden jeg blev født har jeg iagttaget og analyseret kvinder. Jeg har nu en betragtelig viden, men må efter mange år endeligt konkludere, at jeg ikke fatter en skid.

Tilsyneladende ligegyldige ting får enorm opmærksomhed hos dit køn, Benedicte. Og store væsentlige områder berøres sjældent eller aldrig. Min værste indvending er Jeres konstante brok. Jeg har gjort alt for at gøre min kvinde tilfreds!

BENEDICTE: Ja, du synger et sted at du gav hende 7 børn og nu vil hun give dem tilbage

B.B. King: Det er desværre sandt.

BENEDICTE: Har du prøvet at give kvinderne det de i virkeligheden vil have?

B.B. King hvisker

B.B. King Mener du bank og kølle?

BENEDICTE: Nej, det gør jeg bestemt ikke.

B.B. King: Hvad er det så?

BENEDICTE: Det skal du jo gætte.

B.B. King: Lige netop. Hvorfor kan I ikke bare sige det?

BENEDICTE: Vi ved det jo ikke selv før vi prøver det.

B.B. King: Århh...

B.B. King holder sig på panden

BENEDICTE: Gæt hvad jeg har brug for nu!

B.B. King: En ambulance

En ambulance, tænkte Benedicte og var pludseligt tilbage i virkeligheden. Hun var kørt galt med bilen.

En redder kiggede ind ad den smadrede siderude.

- Har du smerter, spurgte han.

Benedicte havde ondt i brystet og knæene. Hun pegede og redderen nikkede.

- Hvad skete der, spurgte han og begyndte at få hende fri af selen.

- Bare jeg vidste det.

Takt 8

Digterstank

I fuld synlighed stod en ældre mand med langt hår og skæg ved busstoppestedet og kradse sig i skridtet. Han var iført tøj i en mørk udtværet nuance og slidte sandaler. Fødderne var møgbeskidte med lange sorte negle. De lignede hænderne. Den ældre mand blev ved med at kradse til han var tilfreds og steg først da op i bussen. Naturligvis nærmede han sig Fullerton og den ledige plads. Og lige så naturligt faldt han ned på sædet.

- Ubekvemt, stønnede han.

På dette tidspunkt var Fullerton begyndt at mærke den første bølge af kvalmende ja, bedøvende lugte fra sidemanden. Fra mørke tænder kom en ånde der kunne smelte sten. Den skar i Fullertons hud og han holdt vejret til han var ved at besvime.

Manden vendte sig mod Fullerton. De grå øjne lyste med en påtrængende glød.

- Jeg er digter og filosof med en stor forbandelse i mit liv.

Han stirrede intenst på Fullerton og fortsatte.

- Jeg kan få alt udgivet under pseudonym, men intet under mit eget navn.

Fullerton måtte nu ånde ud og spurgte både for at glemme og for at dække over sin anstrengte vejrtrækning.

Mod bedre vidende.

- Hvorfor ikke?

- De finder mit eget navn anstødeligt. Det er dog givet mig af mine forældre.

- Et navn kan vel ikke være anstødeligt.
- Det er netop mit argument.
Fullertons næse var nu i en permanent tilstand af over load.
- Hvad hedder du?
- Penis Vulva.
Manden så udtryksløst på Fullerton.
- Hedder du Pik Kusse?
- Det står der på min fødselsattest.
Fullerton glemte kun næsten den forfærdelige møddingeduft.
En ram lugt af oldgammel sved deltog nu i løjerne og hans øjne begyndte at danne tårer. Han havde ingen lyst til at grine.
- Dit liv må have været svært med den forbandelse.
- Ja en evig lidelse.
Mandens ansigt var stramt.
- Hvad vil du gerne kaldes?
- PV.
- PV? Godt, sagde Fullerton og anede ikke hvad han skulle bruge den information til.
- Hvad hedder du?
- Fullerton.
- Du har vist haft dit eget besvær.
- Jo tak.
PV satte sig bedre tilrette og pumpede dermed en ny giftsky i snuden på Fullerton.
- Hvad skriver du, PV?
- Nøjagtig det jeg har lyst til. Romaner, skuespil, noveller, digte og kulørte løgnehistorier.
- Hvilke navne er du udgivet under?
- Stendahl, Falkner og Hemmingway!
PV stirrede udfordrende på Fullerton, der nøjedes med at nikke.
- Hvad er dine temaer?
- Sex og vold.

- Hvad med kærligheden? Hvad med naturen?
- Ja, sex og vold.
Den bliver tung, tænkte Fullerton og mærkede næsehårene krølle ved en særlig turbulent hvirvel af urinlugt. Med underdufte af noget han helst ikke ville vide.
- Kan du leve af dit skriveri?
- Naturligvis.
Manden stirrede udfordrende.
- Så du behøver ikke at arbejde?
- Kun for sjov. Sidste sommer var jeg blind maler på Costa del Sol. Jeg solgte alt hvad jeg lavede. Desværre fik jeg jo aldrig set mine værker. Jeg havde klude for øjnene.
- Har du noget job i øjeblikket?
Fullerton var lige ved at smile, men blev så ramt nedefra af den næsten dråbende stank fra mandens fødder.
- Jeg passer nogle gange på biler i ambassadekvarteret.
- Hvordan det?
Fullerton hostede, men det hjalp ikke.
- Når en dyr bil parkerer fortæller jeg, at det ikke vil være muligt at garantere for bilens stand uden et mindre vederlag.
- Det er jo afpresning.
- Det virker rigtig godt, men det er ulovligt siger du?
- Det vil jeg tro.
Fullerton fik en tanke, men turde ikke kigge efter i mandens hår. Krybdyrhjernen havde overtaget og hans sind drejede rundt i et fortidigt duftunivers. Afføring, sved og simpel råddenskab. For at bevare sin civilisation spurgte Fullerton sin sidemand.
- Hvad skriver du på for tiden?
Lyset glimtede i PV' s øjne. Han samlede vilde tråde i sit skæg og hev i dem.
- Jeg er ved at skrive en historie om to unge forbrydere. Det lykkes for dem at tatovere et slogan på ryggen af vort lands statsminister.

- Hvad skriver de?
- Husk Dannevirke.
- Husk Dannevirke? stønner Fullerton i en kvalmebølge.
- Ja, en af dem har et leksikon.

En ny lugt markerede sig. Først lidt senere kunne Fullerton identificere lugten som horn. Det må være hans hår, tænkte Fullerton og drømte om at stå i en efterårsstorm.

- Den anden bliver gift med statsministerens kone. Hun er træt af utroskab og vil gerne leve anstændigt.

- Hvad ender historien med?

- Det er en hemmelighed er jeg bange for, men vi kan jo tale om et af mine tidligere værker, hvis du ønsker.

Fullerton var i færd med at udvikle en åndingsmetode, der kunne undgå de værste gasangreb og havde ikke hjerne til at protestere. Han opfattede ikke at bussen nærmede sig Nørre bro Runddel.

- For år siden skrev jeg en historie om et søm i Canada, der var årsag til otte mord og en ildebrand. Temaet var naturligvis konsekvenser, men historien kom nærmere til at handle om friheden til at ændre andres skæbne. At gøre statistikken levende. Men jeg får en idé. Tag med hjem og se nogle af mine bøger. Jeg bor lige herhenne.

Fullertons behov for fri vejtrækning var nu så akut at han vil le have skudt sig selv for en lungefuld ren luft. Da bussen stoppede ved Runddelen vaklede han ud. Den første rene indånding var som at blive født som konge. Mange af duftene hang stadig i luften men i betydeligt svagere udgaver.

- Denne vej sagde PV og trak Fullerton op af Prinsesse Charlottesgade. De gik ind i en port og over en gård. Fullerton var i en behagelig overiltet tilstand og havde ingen selvstændig viljestyrke. De gik ned ad en kældertrappe og hen af en lang mørk gang. Der efter op i en anden gård og hen til en lille trappe op til en dør med afskallet maling. PV trak i en mursten

og døren lukkede op. De gik ind og døren gik stille i bag dem.

Fullerton var forberedt på det værste, men enten var hans lugtesans delvist lammet eller også var der ikke den samme forurening i PV's hjem som omkring hans person.

Og svagt meldte sig anderledes dufte. Behagelige blomster- og krydderdufte. Milde æteriske olier og kaffe fra mange lande.

Fullerton var særdeles forvirret. Hans værdisystem fejlede. Det var ikke muligt at placere PV i en kendt kategori og nu vætede indtryk igen ind over ham. Denne gang visuelle.

Det ene store rum efter det andet foldede sig ud med enorme reoler pakket med bøger og papirer og hylder fyldt med genstande fra gipsafstøbninger til hvad der måtte være organiske installationer. Mest overraskende var belysningen. Fullerton så sig omkring på hundredevis af små og store lamper. Der var lampetter og standerlamper. Projektører og spotlights og mange indirekte lyskilder. Tilsammen gav de en gylden stemning som baggrund for de mange fixpunkter i rummene.

Ved at holde sig lidt på afstand af PV var Fullerton nu blevet i stand til dæmpe duftpåvirkningen. Ikke at det hjalp ham meget for synsindtrykkene vætede ind over ham i en mængde han ikke kunne nå at bearbejde. I et stort rum med en fantastisk ovenbelysning fra moder sol stod lange borde med computere og alt tænkeligt tilbehør.

- Jeg sætter lige noget musik i gang.

Fra utallige højttalere kom en overjordisk hvisken af et meget stort blandet kor. Langsomt kom stemmerne ind. Langsomt steg harmonierne. Beroligende.

- Nu skal jeg finde nogle nyere bøger, sagde PV og forsvandt.

Fullerton gik hen til en væg med opsatte tekster.

Halve, hele og kvarte stumper af litterære ideer. Første afsnit af en stor roman, slutlinier til et eksistentielt digt, Fire titelforslag. En beklagelse. Nogle indrammede linier trak hans øjne til sig. Hans så på næste side:

LIBRE – et tilbud til kunstneren

1. Værket må eksperimentere
2. Alle former må bruges
3. Alt indhold må bruges
4. Form og indhold må styrke hinanden
5. Værket må manipulere stærkt
6. Værket må være oprigtigt

Tjah, tænkte Fullerton – det giver dog nogle muligheder. Hans tanker blev et lille stykke tid hos de seks linier. Han nikkede lidt ind i mellem og trak derefter på skuldrene inden han igen lod sine øjne fortsætte deres opdagelser.

En tegning hang skævt. Det viste sig at være med vilje. En vulkan i udbrud set skråt fra oven. I en bestemt afstand så Fullerton pludseligt lige ned i vulkanens brændende dyb. Han sprang forskrækket tilbage. Han kunne lugte PV var i nærheden og vendte sig om. Ved siden af PV stod en gråhåret kvinde i servitriceuniform.

- Sæt dig, sagde PV og slog ud med hånden. – Beate har bagt. Drikker du vin?

Fullerton satte sig og skottede mistænksomt til Beates hygiejne, men den var ulastelig. Hun begyndte at sætte tallerken og glas fra et rullebord over på et marmorbord med to behagelige stole. Hun så på ham og han anede en kontrolleret sjæl i de mørke øjne.

PV satte sig på den anden stol og fulgte forventningsfuldt Beates hurtige bevægelser. Snart stod der et bord med fyldte vinglas og tallerkener med trekantede stykker

tærte. PV gik med det samme i gang. Han spiste med fingrene og gav højlydt udtryk for sin nydelse. Fullerton stirrede på sin tallerken og derefter på Beate. Hun nikkede langsomt så han begyndte at spise med sin sølvgaffel. Smagen var overraskende mild og sød. Han tog en slurk vin. Uhm.

Beate nikkede kort og gik.

Fullerton spiste videre indtil han vendte tilbage fra en tankerække. Omgående slog stanken af PV ind over Fullerton i en tsunami. Han drak grådigt af sit glas og lykkedes på den måde at holde det allerede slugte tærte nede.

PV havde tilsyneladende ikke bemærket noget. Han sad netop nu og tømte et helt glas vin i store slurke.

- Udmærket, sagde han og ræbede.

Igen opstod en trang til at klø sig i skridtet. PV fulgte impulsen og kløede sig i skridtet. Så bøjede han sig og tog en bog fra en bunke han havde smidt på gulvet.

- Her er en på sanskrit. Den skrev jeg da jeg var 24.

Fullerton åbnede bogen og beundrede de smukke tegn.

- Hvad handler den om, spurgte Fullerton og mærkede tærten rumle.

- Det er vist om en ung prins, der får al magt i verden mod at miste sit syn.

- Går det ham godt?

- Næh, han bruger sin magt til at få synet tilbage og så mister han magten.

- Og kun hvis han mister sit syn..

- .. får han magten tilbage.

Fullerton prøvede at finde en hage ved historien, men maven rumlede og han kunne ikke koncentrere sig.

PV så spørgende på ham.

- Nej vel, sagde han og smilede med de sorte stumper. For sent

trak Fullerton sig tilbage fra dampen af rådne fisk.

- Må jeg høre et digt, hostede han.

PV' s øjnelyste. Han bøjede sig mod bunken og slog en rabalderfis. Han rømmede sig og tog en anden bog og begyndte at bladre i den. Så stoppede han og nikkede. Han læste højt med en mørk gennemtrængende stemme, der fik hver stavelse til at lyde tydeligt i rummet.

Ordene gled i rytmiske kadencer ind i Fullertons abstraktionsunivers som kvanter af mening, der samledes til stadigt større indsigter.

Sandhed

**en engel nødlandede
i en busk i nat
det skarpe lys
vækkede en ugle**

**uglens tuden
blev af naboen
forvekslet
med englekor**

**jeg blev
ikke narret
og fortalte
ham sandheden**

**han spyttede på mig
som han plejer**

PV lukkede bogen og sad stille et øjeblik inden han så op.

- Hvad synes du?

- Fantastisk. Jeg forstår det så godt at man skulle tro jeg var påvirket.

- Øhh, fik jeg ikke sagt at der var svampe i tærten.

PV så overrasket og beklagende ud.

- Hvilke svampe, spurgte Fullerton og mærkede huden dirre.

- Svampe fra hele verden med velværeskabende effekt. Slap af og nyd det. Det varer i 12 timer.

- 12 timer, skreg Fullerton forskrækket.

Han tænkte fremad og blev derefter sørgmodig. Ingen eller intet i verden krævede hans eksistens i de næste 12 timer. Så han kunne lige så godt sætte sig tilbage og nyde turen.

- Det er OK, sagde han.

- Skidefint, råbte PV. – Jeg har tusind ideer. Lad os starte med at tegne på landkort!

Han sprang op.

- Nej for helvede! Lad os slå på tromme.

PV trak Fullerton ind i et lyst lokale med utallige trommer.

2 timer senere vaklede Fullerton ud af rummet igen. Han havde været på rundrejse i trommeland og hans hænder snurrede af de over 10.000 slag. Han følte sin kreative sult stillet og ønskede nu kun at slukke en brændende tørst. PV overhalede ham og viste vej til et bord med drikkevarer. Fullerton drak grådigt noget sort sukkervand med brus. Han ræbede hårdt og smagte svampe.

PV nikkede anerkendende.

Fullerton noterede sig PV' s dufte som man registrerer at det snart er vinter og kunne nu mærke dem uden at gå i chok. Han fandt ikke duftene behagelige, men accepterede dem efterhånden som en del af miljøet. Hans tanker var lette og han spekulerede overfladisk på betydningen af stanken. Var den udtryk for PV' s syn på sig selv? Eller var stanken et kunstnerisk

udsagn?

Han så på PV, der smilede bredt med de sorte stumper.

- Tænker du nu igen på årsager i stedet for muligheder, spurgte han.

- Naturligvis, sagde Fullerton og bemærkede kun delvist den kolosale vind PV trykkede af.

- Skal vi se nogle pornofilm, råbte PV begejstret og viftede med de sorte hænder. Men så stoppede han op.

- Nej!! Nu ved jeg det!

PV trak en tålmodig Fullerton ind igennem nogle mindre rum med fotos og ind i et stort rum med lavt til loftet og meget dæmpet belysning. Nogle stole og nogle store skærme var de eneste genstande, man kunne se.

- Sæt dig. Der er møde i finansudvalget.

PV satte sig og trykkede på et panel på det ene armlæn.

Finansudvalgets lokale tonede frem i lavt fugleperspektiv. Formanden talte og Fullerton skulle ikke lytte længe før han indså at en betydelig rævekage var ved at blive bagt.

- Hvordan har du fået anbragt det kamera?

- Jeg måtte opfinde en måde at affyre et kamera fra et robotfly.

- Og hvor har den robotflyver været, spurgte Fullerton mens tankerne rasede rundt om de utallige steder han kunne tænke sig at sende en sådan flyver.

- Alle de interessante steder jeg kan komme i tanke om.

- Dronningens soveværelse?

- Nahnmm.

- Bestyrelseslokaler?

- Det er dyrt at bo her, sagde PV og slog ud med hænderne.

- Hvad med operationsstuer?

- Jeg lider af en enorm nysgerrighed. Den er formodentligt medfødt.

- Hvad er det mest interessante du ser?

- De redaktionsmøder, hvor der bliver taget stilling til min

kunst. Det er uhyrlige udsagn jeg hører. Ukyndige der uden skam opløfter sig til dommere i en retsal uden regler og afleverer deres sølle smerte som ondsindet og overfladisk kritik af mine værker.

PV havde rejst sig og stampede rundt. Hans lugte blev accentueret af hans ophidselse og dannede små synlige skyer der udgik fra hans ærmer og halsåbning. Fullerton vejede et ton og havde netop ved enorm viljestyrke kræfter til at stirre på skærmen.

- Kan vi se noget andet?

- Hvad med et skænderi, spurgte PV. – Jeg har mange hundrede muligheder. Lad os søge efter et der lige er startet.

Klippene flimrede på skærmen og stod så stille i et nyt køkken, hvor en mand og en kvinde sad ved et bord og drak kaffe. Du talte med Nielsen om det køleskab?

Kvindens stemme var en smule spændt. Manden svarede med lige dele vrede og undren.

- Hvaffor et køleskab?

- Du lovede at høre om han har et nyt skab med frys. Har du glemt det! Det betyder så meget for mig!

- Hvad er der galt med det gamle skab?

- Det har vi jo talt om! Du indrømmede vi manglede en fryser. Du ville lave isterninger.

- Til mine øl?

- Nej, du sagde du ville drikke isvand.

- Var jeg fuld da jeg sagde det.

- Det ved jeg ikke.

- For jeg kan ikke huske det.

- Du er ligeglad med mig.

Hendes klagende stemme fadede ud da PV rørte panelet. Han stønnede af væmmelse. De prøvede et par andre skænderier. Men enten var de ved at klinge af eller så ville de ikke komme i gang.

PV så på sit ur.

- Jeg har noget andet du skal se. En sagsbehandler fra XYZ kommune. Hun er simpelthen utrolig.

PV trykkede på panelet og et kontor på fattighjælpen tonede frem. Sagsbehandleren var en kvinde på næsten 30 med lyse-blondt skinnende hår og store blå øjne. Hun var dyrt klædt og sad nu og udspurgte en jævnaldrende k uden at se på hende en eneste gang. Klienten sad foroverbøjet på stolen og vred sine hænder. Ved siden af hende stod en fyldt babylift. Hun flyttede rundt på fødderne og svarede med dæmpet stemme. Lidt efter vendte sagsbehandleren sig væk fra skærmen og så ud af vinduet..

- Hvad vil du egentligt.

- Jeg har brug for en plads til Nicolai ellers mister jeg mit arbejde. Mester er flink men han kan ikke lave det hele alene og jeg kan ikke blive ved med at tage Nicolai med. Der er også så koldt i bagbutikken. Er der ikke noget med at I kan skaffe en plads når det virkelig behøves?

- Det ved jeg ikke, sagde sagsbehandleren.

- Jamen, jeg har da hørt at nogen har fået en plads for ikke at miste deres arbejde.

- Vi har andet arbejde. Du kan henvende dig på arbejdsformidlingen.

- Jamen jeg er så glad for det her. Mester er virkelig flink.

- Hvor flink er han? Giver han dig penge ved siden af lønnen?

- Øøh, nej det gør han ikke.

- Kommer han med upassende tilbud til dig?

Sagsbehandleren greb en blok og en pen.

- Hvad hedder han? Hvad er hans privatadresse?

- Jamen stop. Jeg vil bare have en plads til Nicolai.

- Hvor stor chance tror du selv der er for det?

Fullerton kunne ikke klare mere. Han havde kvalme og bad PV om at finde noget sjovere. PV kradsede sig i skridtet og

Fullerton vidste, at nu tænkte PV.

- Noget sjovt...

PV stak en finger i næsen.

- Noget sjovt...

PV trak fingeren ud af næsen og så på fangsten. Han rystede på hovedet og tørrede fingeren i armhulen. Han stak igen fingeren i næsen, men så nu ud i verdensrummet. Fullerton mærkede en utålmodighed og reagerede på den.

- Hvad med revyforfatterens værksted?

- Forfattere er de kedeligste mennesker at iagttage.

- Hvad med et prøverum for store størrelser? Nej, glem det.

PV trak en telefon frem og talte lidt i den.

- Beate foreslår at vi sætter os med lidt sprut og taler sammen om noget der er væsentligt for os. Tør vi det?

Fullerton og PV stirrede på hinanden.

- Måske hvis der er sprut nok, sagde Fullerton.

- Tør du prøve uden?

Fullerton tænkte sig om. PV stod helt stille. Måske for at ikke at forstyrre gæsten med en opmærksomhedskrævende gas sky.

- Jeg tvivler, men tør godt prøve.

PV viftede med hænderne og smilede. Han satte sig ned og hev langsomt i skægget.

- Bliver det en samtale eller en kamp, spurgte Fullerton.

- Det bliver en samtale.

PV bøjede sig langt forover og begyndte at pille ved sine tæer. Fullerton mente at hans lugtesans var blevet skarpere. Stanken fra PV's kloaker slog hans næse som en svirpende gren i skoven og han undrede sig for tusinde gang.

- Skal vi åbne med en spørgerunde. Alt er tilladt.

- Skyd, siger Fullerton.

- Elsker du din mor og far?

Som en gammel mine der falder sammen. Følelser i panik og kaos. Kontrollen væk. Desperat. Forsøg.

- Det ønsker jeg ikke at svare på nu.
- Så stil mig et spørgsmål, sagde PV.
- Elskede din far og mor dig?

PV fik en jaget udtryk i de blå øjne. Han hostede og trak sig sammen. En skarp syrlig lugt af angst blandede sig i lugtkakofonien. Fra hans mund kom klagende lyde af undertrykt lidelse.

- Måske skulle vi lave noget andet, sagde Fullerton.
- Det er nok en god idé.

De sad lidt og gloede. Så bøjede de sig samtidigt frem og tog deres glas. Fullerton drak gult sukkervand med brus.

- Må jeg høre et digt.

PV rettede sig ud og rodede i sine bøger.

- Her er et, sagde han og begyndte at læse. Fullerton blev mere rolig og lagde mærke til hvert ord.

Isen

**med hånden følger jeg
universets inderside
og mærker stoffet give efter
som nyisen giver efter
for børnenes vægt**

**jeg knytter hånden
og slår takkede huller
ind til det næste univers
mens børnene drukner
i det sorte vand**

**jeg presser min tomme hånd
mod intetheden der lyser
som den blege sol lyser**

på børnenes ansigter tæt under isen

Fullerton kunne godt lide rytmen og strukturen og billederne var tydelige. Det sagde han til PV, der sukkede og forsøgte at lade som ingenting. Fullerton fandt let et par andre positive kommentarer og det var tydeligt at PV havde det fantastisk. Han rejste sig og vandrede rundt. Han rakte hænderne mod himlen og råbte:

- Livet er fantastisk.

Han stod pludseligt helt stille midt på gulvet. Åbenbart var en tanke dukket op, der krævede hele hans opmærksomhed. Hans blik var indadvendt og hans hænder viftede afværgende.

- Måske...

Det så ud til at han besluttede sig for han vinkede ad Fullerton, der rejste sig og fulgte efter. De gik længe og kom til helt nye rum. PV stoppede pludseligt og stod stille foran et gardin der hang på væggen. Han trykkede på en knap og gardinet kørte lydløst væk. Gennem en tyk rude kunne man se ind i et dæmpet belyst rum, der mindede Fullerton om en intensivafdeling.

I store kuvøser lå to ufatteligt gamle mennesker. En mand og en kvinde. Begge langt over hundrede år. En kvinde i hvid uniform stod ved den ene kuvøse og skiftede droppe. Hun så hurtigt op og vinkede til PV inden hun fortsatte med sit arbejde. Fullerton mærkede hårene stritte i nakken.

- Hvem er de mennesker, spurgte han.

- Det er min far og mor, sagde PV og kiggede væk.

- Er de i live?

PV så bestyrtet på Fullerton.

- Ja, det er de da. Jeg kan ikke undvære dem.

Fullerton var virkeligt rystet.

- Kan du tale med dem, spurgte han.

- Hvis jeg ønsker det.

PV sukkede og igen dukkede den syrlige lugt frem.

- Hvorlænge er det siden du sidst talte med dem?

- Det er 41 år siden.

Fullerton blev bange. Han stirrede på PV, der med øjnene råbte på forståelse for det uforståelige. Men Fullerton var nu igen i tankekaos. Stumper og dele af meninger og indsigter hvirvlede rundt og først da han holdt fast i et princip blev han rolig.

Princippet er at mennesker gør det de mener er nødvendigt.

- Hvad vil du sige til dem, spurgte Fullerton.

- Jeg vil spørge dem, hvor meget de elsker mig.

Takt 9

Beige

Det er en varm augustaften og Benedicte kan ikke sove. Hun drikker nogle glas vin og lægger sig i sofaen med en kærlighedsroman. Hun mærker vinen i kroppen og prøver at læse, men kan ikke komme i gang. Hun taber bogen et par gange og må begynde forfra. Hendes øjenlåg bliver tunge. Hun sover ~~stille~~ vågner i et stort rum i et skib eller måske inde i en klippe sammen med 6 andre kvinder. Almindelige kvinder som hende selv. De ser ikke ud til at vide hvad der foregår. Så åbnes en staldør i væggen og en kvinde i sort læderdragt vinker dem i gennem. Benedicte går med de andre kvinder ind i et område med beboelse. De får anvist et værelse med 7 senge og tilhørende bad og toilet.

- Hvad mon der skal ske med os, spørger en rødhåret kvinde med lysegrønne øjne.

- Ja, hvad laver vi her?

I det samme træder en kvinde ind med lange brune ben i høje sandaler iført meget kort nederdel og figursyet jakke i en beige nuance. Hendes frisure er elegant og hendes make-up understreger ansigtets ellers almindelige træk. På et skilt på jakken står der Barbara. I hænderne har hun nogle lyserøde sedler.

- Goddag og velkommen, siger Barbara højt og tydeligt. - Jeg er her for at uddele Jeres arbejdsopgaver. Vær så venlig at læse teksten grundigt. Jeg besvarer ikke spørgsmål. Meld Jer om en time til Jeres arbejdsplads. Der er et kort bag på arbejdssedlen.

Kom præcis!

En time senere står Benedicte i vaskeriet og er ikke blevet klogere. Hun får udleveret en kittel og et par træsko og bliver sat til at rulle lagner. På et tidspunkt kommer en kvinde på ca. 40 hen til hende.

- Kom lad os holde en pause, siger hun. – Jeg hedder Irma.

De sætter sig i et cafeteria med en kop kaffe. Benedicte er forvirret.

- Hvad går det hele ud på, spørger hun.

- Vi er Herrens slaver, siger Irma.

- Hvem er Herren?

- En meget stor og ufattelig smuk gud.

- Øhh..

- Vi er alle hans kvinder, siger Irma og drejer sin pegefingert rundt i en cirkel.

En strømning suser gennem Benedictes krop.

- Som i et harem, spørger hun.

Irma ser på hende.

- Du må se det som du vil.

- Hvad sker der, hvis Herren vil have én der ikke vil være med?

- Det sker aldrig.

Irma drikker en slurk kaffe og sætter koppen lidt usikkert.

- Ser du Charlotte...

- Jeg hedder Benedicte.

- Undskyld. Benedicte. Bare tanken om Herren er nok til at vi alle får behov for at være sammen med ham...

Igen en strømning.

Irma fortsætter.

- ..og er man i nærheden af Herren har man kun et ønske: At være Herren tilpas...

Irma lægger begge hænder om sin kop.

- ..alligevel er det Herren der vælger sine kvinder, så mit råd til dig er at lade som ingenting, når han kommer næste gang.

Benedicte mærker tics på indersiden af lårene. Hun ser nysgerigt på Irma.

- Har du været sammen med Herren?

- Nej, jeg var syg sidste gang han kom forbi.

Irma ser ned i gulvet.

- ..og der også gevinster, fortsætter hun.

- Gevinster, spørger Benedicte.

- Bliver du en af Herrens valgte vil du få den største oplevelse i sit liv...og bagefter får du en stor lejlighed med service og ret til at bære beige.

- Hvad betyder den farve?

- At Herren har givet sig til dig.

Benedicte føler sig pludseligt varm og en smule svedig.

- Hvis han kan lide én sker der så noget med det samme, spørger hun og ser på sin kop.

- Nej. Nej. Nej. Først skal man gøres i stand. Det tager lang tid.

- Jeg har tusind spørgsmål, siger Benedicte.

- Vi må hellere gå tilbage, siger Irma. – Jeg tror han kommer snart.

Benedicte står ved sorteringsbordet da hun mærker et glimt i lokalet. Hun ser hen mod døren, hvor en beige kvinde med langt kastaniefarvet hår og en kvinde i sort læderdragt træder ind. På et tidspunkt lyser det op i døren og Herren træder ind. Herren er iført shorts og T-shirt og den store krop svulmer mægtigt i lyset fra lamperne. Han bevæger sig roligt gennem rummet og fortsætter videre ind i pakkeriet.

Han har set alt.

Benedicte er lammet. Hun kunne ikke lade som ingenting og hendes øjne havde viljeløst fulgt Herren hele vejen. Herren er smuk, tænker hun forundret og må stå et øjeblik inden hun kan rette sig op og se efter Irma. Hun får øje på hende og vinker. Irma kommer hen til hende. Hendes pande er dækket af

svedperler og hun slikker sig på læben.

- Åh, jeg håber han så mig, siger Irma. Hendes stemme ryster.

Mon han så mig, tænker Benedicte og mærker selv lidt sved på overlæben. Hun kan mærke sin puls dunke i halsen og bliver glad, da Irma siger at det er fyraften og at de kan gå hjem til deres værelse.

På værelset venter den samme kvinde i beige, som uddelte arbejdsedlerne. Hun står med et stykke papir i hånden og ser op på Benedicte og Irma der træder ind af døren.

- Jeg har glædelige nyheder. I er begge blevet valgt af Herren til at deltage i en fest. Du Benedicte om 14 dage og du Irma om 3 uger. Det er ikke så længe, så jeg må bede Jer om at følge med allerede nu.

De næste uger går hurtigt med besøg hos kirurgen (hendes bums under det ene bryst er væk for altid!) og den dag lige træning i fitness centeret. Hun har fået besked på at tabe to kilo. Eftermiddagene går med lange ophold hos tøjeksperterne der arbejder længe før de beslutter sig. Men Benedicte kan intet få at vide. Det samme oplever hun med skoeksperterne. Hendes fødder måles præcist, men hun får ikke lov til at prøve et eneste par sko. Du må vente, siger alle. Vente til selve dagen. Det samme sker hver gang hun stiller et spørgsmål.

I de sidste 10 dage har Benedicte boet alene på et værelse. Ikke stort eller fyldt med luksus men med de nødvendige ting og dagene er gået behageligt hurtigt så en morgen er det tid.

Den morgen vækkes hun blidt af Barbara, der ser vidundertiligt ud i sin beige dragt.

- Du må klare dig med en lille morgenmad resten af dagen. Din mave skal være slank. Festen holdes klokken 19.00, så vi må hellere komme af sted.

Barbara smiler og de går hen ad nogle lange lyse gange. Benedicte spiser noget toast med marmelade og drikker lidt mælk. To kvinder i blå kitler hjælper hende af med tøjet. Hun føres ind i et stort baderum, hvor de to kvinder vasker hendes krop grundigt. Hun mærker deres hænder og sæbe og svampe og bliver berørt.

Benedicte har overgivet sig. Hun skylles af og tørres i et tørrekammer med varm luftgennemstrømning. Hun lader sin hånd glide henover huden på låret.

Den er varm og glat.

Nu tages hun ind i et mindre værelse med en bæk, der ligner et gynækologisk leje. Og rigtigt. Nu ligger hun på bænken med benene spredt. Nøgen.

- Du skal barberes, siger Barbara, der er fulgt med hele vejen.

En varmebølge siver gennem Benedicte. Barberes. Det er noget hun har tænkt på flere gange.

- Nu ønsker Herren ikke at du skal være helt bar, siger Barbara og sætter sig på en skammel ved siden af bænken og smiler til Benedicte. – Et område for lov til at blive selvom det klippes kort. Hvilket motiv vil du have?

Barbara peger på en stor tavle med forskellige underlivsfriurer, der hænger på væggen.

Der er ruder og lodrette streger, der er runde og der er trekantede. Og der er hjerteformer. Benedicte beslutter sig for den største af de tre hjerteformer. Hun sæbes ind af en ny kvinde i blå kittel. Det ser mærkeligt ud med den hvide sæbe dernede.

Men mere mærkelig er fornemmelsen af skraberens. Hun knytter hænderne. Det er ikke helt rart. Men kvinden er dygtig og det går hurtigt. Kvinden skyller og dupper med et håndklæde. Hjerteformen er nu tydelig. Den er alligevel kun 5 centimeter bred og stadig busket. Kvinden trimmer hårene med en saks og lidt efter kan Benedicte se hjertet helt tydeligt.

Benedicte er ved at være træt og vil gerne rejse sig, men Bar -

bara lægger en blød hånd på hendes ene skulder.

- Vi mangler lige én ting til. Du skal have et lavement.

En anden kvinde kommer ind i rummet. Denne gang i grøn kittel. Hun medbringer en bord på hjul med en maskine på. Hun starter maskinen og ser på en monitor, mens hun peger rundt med en lang metalstav med børster i spidsen. I den anden ende forsvinder to slanger ind i maskinen.

Kvinden begynder.

Følelsen er fuldstændigt ukendt for Benedicte og hun føler sig overhovedet ikke tryk. Men den er ikke kun ubehagelig. Det er som om den langt væk også sender nogle andre signaler.

Men så er kvinden færdig og trækker forsigtigt me talstaven helt ud. I et sekund føler Benedicte sig tom, men nu får hun lov til at rejse sig. Hun strækker sig med armene oppe. Åh det var godt.

- Bliv stående sådan, siger Barbara. – Du mangler at få fjernet resten af dine hår.

Benedictes hud smøres ind i en salve. Fra halsen og ned. Al hud på kroppen dækkes. Ingen hår.

- Tænk ikke på hår i ansigtet, siger Barbara. – Det ordner make-up teamet.

Hun venter i fem minutter. Det brænder på huden under salven, men så bliver hun ledt tilbage til det store baderum, hvor de to kvinder i blå kitler igen giver hende et bad. Denne gang nyder Benedicte at blive vasket.

Efter en tur i tørrerummet får Benedicte en badekåbe på og føres af Barbara ned ad en gang til et værelse, hvor to kvinder i lyserøde kitler peger på en lænestol med fodskammel. Benedicte kender rutinen og sætter sig. Nu gælder det hænder og fødder.

De to kvinder sætter sig med hver sit bord på hjul. Manicuredamen begynder med at file Benedictes smukke negle til. De er blevet lange og kvinden giver dem en blød afrundet form. Mens

dette pågår har pedicuredamen først klippet tåneglene og derefter filet kanterne. Hun maler så neglene i en stærk rød farve. Hun sætter Benedictes fødder i tørrebøjler og går med sit rullebord. Manicuredamen er endnu ikke færdig med at lakere. Duften af lak er tung omkring Benedicte og hun er godt træt af at sidde stille. Hun prøver at spørge kvinden om noget, men hun ryster bare på hovedet. Da kvinden er færdig rejser hun sig og går med sit rullebord.

- Du må ligge stille lidt endnu, men så kan du rejse dig og holde pause.

Barbara har været væk det meste af tiden, mens de lyserøde kitler arbejdede. Hun ser ned på sine papirer i hånden.

- Du er jo inviteret til en mindre fest i Herrens domæne. I bliver 40 kvinder.

- 40.., siger Benedicte. - Så kan det ikke være sikkert at ..

Benedicte ser ned og mærker en uro i maven.

- Nej det er ikke helt sikkert at Herren vil vædte dig, men med din hud og dine hænder og fødder så gætter jeg på han bliver vild med dig. Barbaras øjne stråler med en varm glød og Benedicte ser på sin hud. Den er brun og skinnende. Hun lader sin hånd glide nedad låret. Varmt, glat, blødt. Benedicte føler sig udsat og strammer snoren om badekåben. Hun er meget varm. Badekåben tages af hende og Benedictes hud tages under behandling. Den smøres ind og masseres, så Benedicte igen er bedøvet. Hun får en ny badekåbe på og lov til at sidde i en stol og slappe af inden det går videre på turen.

- Til frisøren, siger Barbara og leder vejen. Frisøren er en kvinde i kobberød kittel. Hun vasker Benedictes hår grundigt. Det tørres og klippes så det fylder lidt mere og farves i en lidt lysere nuance. Benedicte ville gerne have set sig selv i et spejl. Men hun har ikke set et eneste spejl hele dagen. Hvordan mon jeg ser ud, tænker hun igen. På et tids punkt lægger Barbara sin hånd på Benedictes arm.

- Du får lov til at se dig selv i et spejl når du er helt færdig, siger hun og smiler. – Jeg synes du ser fantastisk ud.

Barbara bliver genert! Hun aner ikke hvor hun skal se hen. Hendes øjne falder på et skilt på væggen:

Il faut souffrir pour etre belle

Je suis belle, tænker hun, men bliver afbrudt i sine søde tanker af frisøren, der nu er færdig. Benedicte rejser sig og ryster håret lidt. En ny fornemmelse.

Klokken nærmer sig sen eftermiddag og Benedicte får lov til at drikke noget juice og spise noget toast. Bagefter overtages hun af make-up teamet. Een er ekspert i at trimme øjenbryn. Det niver i huden, mærker Benedicte.

En anden vasker forsigtigt hendes ansigt og tørrer det. En tredje lægger grundmake-up. En fjerde er rougedame. Den femte maler øjnene og den sjette kilder Benedictes læber med en pensel dyppet i samme røde farve som på hænder og fødder.

En farve der kan ses!

Igen tages badekåben af hende og en kvinde i gyldenbrun kittel begynder at snuse til Benedictes hud forskellige steder på kroppen. Det er lidt nærgående og Benedicte ved ikke helt hvordan hun skal reagere. Hun ser på Barbara.

- Du skal parfumeres. Britta forsøger kun at finde den rigtige parfume.

Duften er tydelig som Herren kan lide den og Benedicte bliver igen varm ved tanken. Hvad skal der ske?

- Og så tøj og sko, siger Barbara og nikker beroligende. De går gennem en lang række gange og ind i et mindre rum med en dør i den anden ende.

- Ja, siger Barbara. – Du vil møde Herren inde bag den dør. Du skal ned ad en trappe, der ender i festsalen. Så Herren kan se dig komme ned hvis han ønsker det.

To kvinder i beige har noget tøj parat. Benedicte ser på tøjet. Der ligger en hvid skjorte, en mørkegrøn nederdel, en tilsvarende jakke og en brystholder i en lysegrøn nuance.

Benedicte ser på Barbara, der nikker.

- Ingen trusser. Ingen strømper.

Benedicte hjælpes i tøjet. Det sidder perfekt og de to kvinder nikker anerkendende. Nederdelen er meget kort. Den går lige til skødets nederste kant og dækker netop.

- Nu må jeg bede dig sætte dig her et øjeblik her på bænken, mens vi prøver skoene, siger den ene af de tøjkvinder. Benedicte sætter sig og ser at den ene fod placeres i en bøjle så vristen strækkes. Skoen føres ind over tærne og op omkring foden. Maskinen brummer og Benedicte mærker skoens remme stramt på foden. Foden tages ud af maskinen og Benedicte ser med undren på sin fod i den meget høje sandal med den lange hæl og tynde sorte remme.. Hun må indrømme at det ser godt ud. Og det samme med den anden fod. Hun har endnu ikke prøvet at sætte fødderne på gulvet, men den samme kvinde i beige trykker på en knap så bænken sænker sig. Benedicte kan nu mærke gulvet og en meget mærkelig fornemmelse. Hun føler sig underlig tilpas og hjælpes forsigtigt op at stå.

- Prøv at gå lidt, siger den ene, mens de stadig holder godt fast i Benedicte's arme. Det er meget mærkeligt og meget usikkert. Men kvinderne fortæller hende hvordan hun skal gå og snart kan hun gå alene. Dog meget langsomt. Det hjælper faktisk at strutte lidt med bagdelen og skyde brysterne frem. De to kvinder i beige nikker afmålt.

- Du ser godt ud, siger Barbara og smiler og Benedicte er igen forlegen. Men så er det tid!! Barbara giver de sidste informationer.

- Prøv at være så naturlig som muligt, det ønsker Herren. Barbara ser på Benedicte, der nikker hurtigt.

- Kom med hen til døren. Den går op om fem minutter. Så skal

du gå frem og ned ad trappen. Hold fast i gelænderet så du ikke falder. Vi går nu så du er alene det sidste stykke tid. Når vi er gået vil der glide et spejl ned så du kan betragte dig selv indtil døren går op. Held og lykke Benedicte.

Benedicte ville gerne have sagt noget, men strækker bare armen ud efter de forsvindende kvinder. Hun er alene og skoene er stramme. Hun vender sig og ser på døren. Lidt efter glider et stort spejl ned fra væggen og hun kan for første gang se resultatet af alt det hun har været igennem.

Hun ser utroligt godt ud. Benedicte bliver glad og lidt genert. Er det virkelig mig? Hun drejer sig lidt, men ser dejlig ud fra alle vinkler. Jeg har aldrig været mere lækker end jeg er nu, tænker hun og så forsvinder spejlet op i loftet og døren går op. Hun kan høre svag musik og begynder at gå. Hun går helt hen til begyndelsen af trappen.

Nede i det store lokale ser hun nogle små borde hvor kvinder i forskellige aldre og størrelser sidder sammen og morer sig. Og så ser hun Herren.

Herren ser på hende. Hun mærker benene skælve og griber fat i gelænderet. Herren rejser sig iført en hvid aftenkåbe med bælte. Han ser op på Benedicte og rækker hånden op. Hun er ved at besvime, men en stemme siger "Kom så – du ser dejlig ud".

Benedicte ranker ryggen og begynder langsomt at gå ned ad trappen. Hun prøver at gøre det så elegant som muligt og efter et par skridt kan hun se op fra trinene. Hun ser Herrens øjne og gribes et øjeblik af panik. De øjne ser alt. Men Herrens ansigt er venligt og han rækker igen hånden op. Benedicte fortsætter.

Hun prøver at vrikke lidt med hofterne, men mærker balancen true med det samme. Hun når ned på gulvet hvor Herren er trådt frem. Herrens hånd griber Benedicte. Benedicte kan ikke se væk fra Herrens blik. Hun mærker sin krop neje dybt for Herren. Hun bøjer hovedet forover.

Hun er fuldstændigt varm over det hele og kan føle spændinger i bryster og underliv. Herren løfter hende op at stå. Hans hånd er som et gelænder og hun finder sin ståstilling. Hun kommer i tanke om at sætte den ene fod lidt frem og gør det. Herren nikker let. Herren står tæt på og er meget stor og høj. Ufattelig smuk, tænker Benedicte, men mærker så Herren løfte hendes arme op over hendes hoved. Benedicte kan ikke gøre modstand, men er meget bevidst om at hendes krop er udstrakt. At alt kan ses. Benedicte bliver varm i kinderne og mærker en glød i Herrens øjne. Herren fortæller med sine hænder hvordan Benedicte skal stå. Hun skubber bagdelen så langt tilbage hun kan og bøjer ryggen bagover så brysterne strutter under skjorten. Med en let hånd drejer Herren Benedictes ansigt til siden og lidt nedad.

Herren står stadig foran hende men træder nu et skridt tilbage. Benedicte kan ikke se Herrens øjne, men hun kan mærke dem brænde overalt på sin krop, mens Herren langsomt går rundt om hende. Isninger sitrer gennem Benedictes krop. Det strammer i hendes sandaler af den spændte stilling og hendes følelser hvirvler rundt. Det er utroligt overskridende og alligevel vil hun gerne have at Herren synes om hende.

Herren tager hendes arme ned og løfter hendes hage. Benedicte ser igen en glød langt inde i Herrens blik. Herren nikker til en kvinde i beige, der fører Benedicte hen til et bord, hvor der sidder to andre. Kvinden hjælper hende med at sætte sig og går igen. Benedicte har endnu ikke fattet det. Herren er der ikke mere. Hendes krop er i oprør. Hun klemmer lårene mod hinanden og rokker lidt frem og tilbage, mens hun stønner dybt. Hun har hænderne knuget i skødet.

- Herren kan lide dig, siger den ene kvinde. – Det ser godt ud for dig i aften.

Kvinden småsludrer og Benedicte slapper efterhånden lidt af. Hun ser sig om. I den modsatte ende kan hun se en rund, let

forhøjet scene. Hun ser igen på trappen, hvor en meget ung kvinde, måske på sytten, er på vej ned, hvor Herren står parat. Hun virker meget usikker på sine lange ben og det blonde hår glimter i lysene.

Benedicte følger endnu 3 kvinder nedad trappen til herrens velkomst. De får dog ikke samme grundige eftersyn som Benedicte. Der bliver uro i salen og nogle kvinder i mørkerød kittel går rundt mellem bordene. Benedicte mærker en hånd på sin arm. Hun bliver ledt ud af en sidedør og ind i et lille rum, hvor fem farver kitler står parat. Hun mærker deres hænder vaske – tørre – parfumere. Mon...

Benedicte ledes tilbage til festsalen og hen til et bord hvor Herren sidder. Der er plads til fire kvinder og Benedicte mærker Herrens øjne brænde hendes krop i laser. Herren ser rundt på de fire kvinder. Benedicte kan ikke tåle hans blik og kan ikke se væk. Herren rejser sig og strækker hånden ud.

Mod Benedicte.

Hun ryster i lårene og kan lige tage Herrens hånd. Hun kan ikke rejse sig, men Herrens hånd er igen som et gelænder. Hun står op og mærker igen sin krop neje. Herren fører hende gennem festsalen. Gennem mange kvinders blikke. Hun forsøger at gå med brysterne skudt frem og forstår ikke sit eget overmod. Herren leder hende hen mod scenen, der ikke er en scene. Det er en stor rund seng! Hun ser op på Herren og ser gløden vokse. De stopper ude på gulvet.

Benedicte føler hele sit indre smelte sammen. Hun mærker Herrens hænder mens de langsomt og blidt begynder at tage hendes tøj af. Han knapper op i skjorten og løfter langsomt skjorten af hendes skuldre. Benedicte kan ikke hjælpe til. Hendes vilje er væk. Hun brænder og ryster i benmusklerne. Herren rækker skjorten til en kvinde i beige. Han ser på hendes bryster og Benedicte mærker sine arme løfte sig op over sit hoved. Brysterne strækkes frem og Herren ser på dem. Herren åbner

langsomt brystholderen foran.

Han ser et øjeblikke på Benedicte, der er fortabt. Så løfter Herren brystholderen ud så brysterne frit kan komme frem. De synker lidt og Herren berører let det ene bryst på ydersiden med et par fingre og Benedicte er lige ved at strække brystet efter hans hånd. Hun mærker kinderne blive rødglødende, men kan alligevel ikke se væk.

Herrens hænder åbner nederdelen og trækker den langsomt ned over hendes hofter og ned på gulvet. Benedicte er meget klar over at hun står nøgen lige foran Herrens store skikkelse. Hun mærker sin krop strække sig som Herren ønsker det og denne gang nyder hun at Herren går rundt om hende. Han må kunne lide mig, tænker hun.

Herren leder hende op på en lille rund forhøjning med gelænder på den anden side. Hun vender sig mod Herren og strækker igen armene op. Hvad skal der ske? Herren træder på en pedal og Benedicte mærker forhøjningen hæve sig langsomt til hendes skød er ud for Herrens ansigt. Der er et stykke til gulvet og Benedicte tager armene ned og om bagved så de kan holde i gelænderet. Herren nikker og bøjer sig så han kan se hendes fødder i de høje sandaler. Benedicte sætter igen den ene fod frem og hun synes hun hører en lyd fra Herren.

Hun løfter foden og sætter den igen.

Jo, hun kan høre en lyd fra Herren. Herren lader sine hænder glide op og ned ad Benedictes ben og hun mærker hver berøring som glødende jern. Hænderne nærmer sig det øverste af lårene og Benedicte er spændt til bristepunktet. Men så glider hænderne om på hendes ryg og ned og ud over hendes bagdel.

Bevægelsen får hende til at presse sit skød frem og dermed ind mod Herrens ansigt. Han nikker og sætter munden mod området under hendes hjertefrisure. Benedicte mærker en dyb fugtig varme og hun prøver at trække skødet lidt tilbage, men Herrens hænder presser på hendes bagdel som en væg.

Benedicte føler en hed glidende fornemmelse og ved at det er Herrens tunge. Hun mærker den glide omkring og omkring og hun mærker spændingen stige til hun er ved at skribe. Men så stopper Herren og begynder at kysse hendes mave. Navlen med ringen. Helt nye fornemmelser. Benedicte kan mærke hvordan hendes hænder har lyst til at slippe gelænderet og forsvare hende. Men de vil ikke slippe. Herren nærmer sig brysterne. Benedicte mærker mere end ser Herrens tunge glide rundt på hendes bryster. Hun mærker sin brystknop glide ind i Herrens mund og mærker en helt ny og dejlig fornemmelse. Herren fortsætter til det andet bryst. Bagefter glider Herrens mund med små kys op ad Benedictes hals, der strækkes frem. Hun mærker Herrens læber møde sine egne og hun mærker sin tunge møde Herrens. Hun stønner ufrivilligt og Herren trækker sig lidt tilbage. Benedicte er fortabt. Hendes krop og sind er parat. Hun er parat. Nu.

Men Herren træder roligt på pedalen og Benedicte mærker forhøjningen dale ned igen. Benedicte står nu på gulvet og ser Herren vende sig om og stå med ryggen til hende. To kvinder i beige trækker kåben ned over Herrens skuldre. Herren er nøgen. Benedicte ser den brede ryg og musklerne i arme, ben og bagdel og er ved at synke sammen. Herren vender sig om. Herren er parat og Benedictes øjne ser og ser væk og ser igen. Bare..., men så mærker Benedicte en slags ro og hun ved nu, hvad Herren ønsker.

Hun træder helt hen til Herren og lader først sine fingre glide let op og ned af Herrens ophidselse. Så strammer hun fingrene og trækker langsomt tilbage. Hun mærker sine læber åbne sig og tage Herren i munden. Hun glider tungen rundt på undersiden og hører en lyd fra Herren. Herren løfter hendes hoved med sit ene hånd. Hun mærker hans glødende blik og hører igen den dejlige lyd.

Herren tager hendes hånd og leder hende hen til sengen. Hun

sætter sig på kanten og ser til mens Herren tager hendes sandaler af og forsigtigt masserer hendes fødder. Det er dejligt. Benedicte mærker Herrens store arme løfte hende blidt og bære hende til midten af sengen. Hun bliver lagt tilrette på ryggen og Herren spreder blidt hendes ben og lægger sig ind over hende.

Benedicte er fuldstændigt overvældet. Hun prøver at gøre det rigtige. Hun løfter knæene, men Herren trykker dem ned igen. Han lægger blidt en hånd i hendes skød og hun mærker en sugende varme få sig til at krumme sammen og stønne.

Herren tager sin hånd væk og hun mærker et pres på sin åbning. Det bliver større og større og pludseligt er den igennem. Lyn suser rundt i Benedicte. Hun mærker hvordan presset fortsætter længere og længere og længere ind til hun til sidst er fyldt. Hun mærker Herrens varme hud på Herrens sider med sine hænder. Hun mærker hvordan Herren trækker sig noget igen og hun mærker det tomme sug. Men han gør det kun for at kunne kysse hendes bryster. Og nu brænder Benedicte som et bål og stønner af vellyst. Herren glider langsomt ind igen og begynder et bevægelse sig i en hidsende rytme. Benedicte mærker sin ophidselse stige for hver bevægelse og kan snart ikke holde imod mere. Herren stopper og sætter sig på knæ uden at glide ud af hende. Benedicte ser op ad sine strakte ben og ser og mærker Herren kysse sine fødder. Hun mærker en glæde over at Herren kan lide hende. Herren smiler og trækker sig ud af hende. Hun mærker hans hænder vende hende om og sætte hende op med benene under sig og ryggen til. Hun mærker et kys i nakken og strækker halsen. Hun mærker igen presset mod sin åbning og Herrens hænder på sine skuldre. Hun sænker sig langsomt ned over Herrens ophidselse og gisper da hun er nede. Hun ser op og møder mange kvinders øjne. Hun føler sig stolt, men nu tager Herren hendes hænder rundt om sin krop.

Benedicte strækker armene bagud og forsøger at holde fast.

Nu lægger Herren sine arme ud over Benedictes og sine

hænder om hendes bryster. Herren begynder at løfte og sænke hende og Benedicte kommer med ind i rytmen. Spændingen stiger og stiger og hun mærker Herrens bevægelser blive hurtigere og kraftigere. Hun mærker et lys inde i hovedet og hører sig selv skrigende højt. Herren ryster hende og brøler. Det river og flår i Benedicte og det bliver ved og ved...

Til sidst stopper Herren og glider ned på siden sammen med hende. De ligger tæt sammen lidt. Benedicte er rystet i sit inderste. Alle muskler sitrer og kramper. Hendes skød brænder og hun er fuldstændigt udmattet. Nu trækker Herren sig ud og vender Benedicte mod sig. Han smiler og kysser hende. I baggrunden kan hun høre kvinderne. Herren valgte mig, er det sidste hun når at tænke inden hun vågner. Der går længe før hun er helt vågen. Hun ser sig rundt i stuen og sætter sig op. Benedicte er meget varm og puster lidt et øjeblik inden hun kommer i tanke om noget.

Hun trækker så op i blusen og ser på sin bums under det ene bryst. Nej, den er der stadig. Hun ser ned i sine trusser.

Drømmen sidder som dug på hendes hår.

Takt 10

Randi elsker

Randi havde stået under træet i det lille anlæg i over en halv time. Det havde regnet lidt, men nu var bygen holdt op. Hun så for nummer hundrede gang ned ad gaden og nu kunne hun omsider se hans velkendte skikkelse.

Hendes hjerte slog hurtigere og hendes ben blev svage. Hun følte sig lykkelig. Hun havde selv valgt denne mand og kunne selv vælge tidspunktet for deres første møde. Hans navn var Fullerton og han var den dejligste mand hun nogensinde havde drømt om.

Hun vidste de skulle være sam men resten af livet.

Skikkelsen kom nærmere og Randi trak sig om bag træet. Det var alt for tidligt i forløbet til at han skulle bemærke hende. Hun holdt vejret og forsøgte at høre hans trin, men der var for meget larm. Hun vågede et blik.

Fullerton var for en gangs skyld skrået tværs over krydset og ind til bageren på hjørnet. Randi kunne se ham undersøge mulighederne i samråd med den unge pige bag disken. Fullerton pegede og pigen lagde noget brød i en pose. Han betalte og gik ud af bageren. Han løftede hovedet og så direkte på Randi, der så væk for at skjule ansigtet. Hun havde et stort tørklæde, der dækkede hendes hår og en lang regnfrakke der dækkede hendes krop. Fullerton kiggede i tre sekunder og gik videre.

Hun pustede ud. Der var varmt inde under frakken og hun trak ud i den et par gange. Hun så på sit ur. Hendes mor ventede

hjemme i villaen. Randi begyndte at gå. Det blæste lidt og hun trak regnfrakken tættere om sig. Det havde været en fantastisk aften. Hun havde set Fullerton i seks minutter. Fem et halvt mere end hun havde forventet. Og på grund af den lange lykke hun havde følt gennemlevede hun ubesværet aftenens pligter med sin syge mors mad og bad. Hun boblede indvendigt over den farlige kendsgerning, at Fullerton jo havde set direkte på hende. Den aften kunne hun næsten udholde moderens tak min pige.

Randis tanker gik igen til den plan hun havde lagt for sin fremtid. Moderen måtte jo på et tidspunkt på plejehjem og så var huset hendes. Hun ville indrette det så det var klart når Fullerton flyttede ind. Og så ville hun bo sammen med Fullerton altid. De skulle have tre børn. Igen sprang Randi over spørgsmålet om hvordan man fik tre børn. Det blev for mærkeligt. Hendes tanker sprang til billedet af hele familien ude på en eng ved havet. Børnene leger og hun taler med Fullerton om alt muligt. De spiser hendes madpakker og alle steder sprang hendes tanker. Denne gang til planen for næste dag. Hun *skal* have set Fullerton på vej hjemmefra for ellers kan hun ikke vide hvor han skal hen den morgen. Hun kendte efterhånden de fleste af hans ruter og som regel kom han den samme vej tilbage.

Men Fullerton havde set direkte på hende!

Det var farligt. Hun var nok ikke helt parat til at møde ham. Men hun vidste det ville blive snart. Næste uge ville hun gå på indkøb og finde en kjole til den første gang. Men snart!

- Åh, sagde hendes mor og Randi sagde undskyld.

Den næste morgen stod Randi på 1 af i alt 6 udkigsposter. Hun havde valgt netop denne fordi risikoen for at blive opdaget her var mindst og fordi hun stadigt kunne overvåge både indgangsdøren og porten rundt om hjørnet. Når Fullerton smed skrald ud gik han den vej. Det havde snydt hende nogle gange. Lange

uvisse dage, hvor hun måtte tage fra sted til sted i byen på jagt efter ham. Hele tiden i angst for at han skulle løbe ind i hende eller bemærke hende overhovedet!

Hun hørte lyden af hoveddøren og så Fullerton træde ud. Han så op på himlen og gik ind parken. Så skal han på værtshus, tænkte Randi og det var fint. Så vidste hun, hvad han lavede.

En meget farlig idé ramte hende. Hun kunne vise sig for Fullerton i dag. Ikke et møde men bare gå ind på værtshuset og spørge om noget og så gå igen. Og undervejs lade sig registrere af Fullerton og i det mindste selv se ham tæt på. Det sids te ville hun elske og nyde i mange dage.

Hun tog sin cykel og prøvede at tænke på noget andet, men ideen kom hele tiden tilbage og alt for hurtigt nåede hun værts- huset med det grimme navn. Hun stillede cyklen en gade væk og tog sine store solbriller på for en sikkerheds skyld. Hun stirrede ind af vinduet til værtshuset, men kunne ikke se ham. Hm. Var han gået på indkøb? Nej, der kom han rundt om hjørnet. Hun trykkede sig op ad muren og lod som ingenting, mens to små tyrkerdrengene grinede ad hende inden de sprang lige over vejen. Randi pustede ud. Verden er farlig. Men hvad nu? Skulle hun gå ind?

Hun vidste hun ikke turde og undrede sig over at hun var på vej hen mod døren til værtshuset. Hun åbnede og gik ind. Hun tænkte ikke. Hendes øjne for rundt. Hun så Fullerton forsvinde ud på toilettet og var nu vidne til at hun selv bestilte en kop kaffe uden noget. Betalte. Og satte sig ved et bord i hjørnet ved vinduet med god udsigt over hele lokalet.

Nu kom reaktionen. Hendes muskler trak og hun måtte bøje sig med hænderne knuget mod maven. Åh, hvad har jeg gjort? Hun tænkte at hun jo bare kunne gå, men hendes ben var lammede og hendes nakke smertede. Hun mærkede ud af øjets side at Fullerton kom tilbage og gik hen til bardisken. Han fik en øl og satte sig hos en mand der sad og skrev på computer.

Randi tillod sig et blik. De sad med siden til. Tjeneren kom forbi hendes bord og fjernede et brugt askebæger. Han spurgte Randi om noget. Hun fandt kun en afværgende lyd, men tjeneren gik. Hun sad længe og var dybt forskrækket over tjenerens pludselige tilstedeværelse.

Randi var bange og anede ikke hvordan hun skulle slippe ud igen. Hun havde heldigvis en af moderens parykker på under tørklædet, men hun kunne ikke finde solbrillerne. Hun mærkede at Fullerton så et kort øjeblik i hendes retning og hun stivnede og holdt vejret for længe så hun næsten måtte puste højt bagefter.

Jeg må ud, tænkte hun.

Men hvad med kaffen. Hun så sin hånd nærme sig koppen, men hun vidste hun ikke kunne løfte den. Tag det roligt Randi. Fullerton ved ikke hvem du er. Brug nu tiden fornuftigt som hendes far plejede at sige. Hun blev kold og rolig ved erindringerne. Hun isolerede først de to stemmer ved bordet selv om der var anden støj i lokalet. Hun kunne ikke høre de enkelte ord, men hun kunne følge samtalens udvikling. Der blev diskuteret og talt højt og ind imellem grinede de to mænd så det gøs i Randi.

Hun talte til 10. Hun drejede langsomt hovedet og så direkte på Fullerton. Hun gemte i sit hjerte linier farver og flader. Billeder og film af den elskede til mange dage. Undervejs havde hun langsomt talt til 7. Hun tvang hovedet tilbage og lukkede øjnene for at gemme de syv sekunder så tydeligt som muligt. Lidt efter åbnede hun øjnene men hun kunne ikke se. Hun havde fået en ny farlig idé. Hun kunne gå en tur på toilettet. Det ville føre hende lige bag om Fullerton og give hende mulighed for at se ham rigtigt tæt på. Nej! Jeg tør ikke, tænkte Randi. Det er alt for farligt. Det lange stykke langs bardisken, hvor Fullerton bare kan dreje hovedet og se på hende nærmere sig. Hun kastede tanken og trøstede sig med, at hun ville tillade

sig endnu et blik på Fullerton inden hun gik. Hun begyndte at tælle, men hørte så en stol blive skubbet tilbage. Hun vidste at Fullerton havde rejst sig og hun mærkede at han var på vej hen imod hende! Hun frøs til sten. Hendes hjerte stoppede og lungerne stod stille. Hun prøvede at lukke øjnene men kunne ikke. Fullerton kom nærmere. Det trak og trak i hendes nakke. Fullerton strøg ud af døren og der gik længe før Randi indså at faren var overstået. Langsomt slappede hendes muskler af og hun tog med begge hænder om koppen og kunne nu drikke lidt. Åh, en oplevelse. Næsten en halv time. Hun måtte hen på et gemmested og nyde mindet. Randi havde siden hun var en lille pige altid haft en række steder i byen, hvor hun kunne være når hun ikke kunne holde ud at være derhjemme. I dag ville hun tage ud til Christianshavn.

Randi sad på et forladt kontor i en lagerbygning i Frankrigsgade. Hun havde skaffet bord og stole og en sofa og hun havde fundet en kontakt 20 meter ude i lagerlokalet med strøm tilsluttet og havde selv trukket forlænger. Rundt om sig i sofaen havde hun genstande og minder om Fullerton. Heldigvis gik Fullerton og strøede om sig med kvitteringer og billetter og alt andet han ikke ville have i lommerne.

Hun tog bunken med bankkvitteringer. Fullertons konto startede hver måned med at styrtdykke fra et beskedent niveau. Det skal jeg nok få styr på, tænkte Randi og smilede. Fullerton var kær med sådanne ting som ansvar og penge. Men det kan jeg jo. Farens endeløse enetaler og formaninger om netop disse emner havde givet Randi en sund forståelse for penges værdi og et tilbageholdt had til ansvar. Randi mente at hun havde noget til gode. Nu ville hun selv skaffe det. Fullerton var hendes fremtid ikke hendes syge mor. Og fremtiden var lige ved at komme. Hun havde aldrig tidligere været så modig som i dag. Hun rystede sig lidt ved tanken om dagens oplevelser.

Hun havde mærket hede stråler fra Fullerton da han passerede.

Havde han bemærket hende? Måske vidste han allerede alt om hende? Åh, bare han gjorde tænkte hun og blev med det samme iskoldt forskrækket. Tankerne myldrede, men hun fandt ikke et eneste tegn på at Fullerton vidste noget som helst om hende. Hun kunne mærke faderens hånd ryste hende i armen.

- Stop det pjat! Du er en stor pige! Jeg skal vel ikke blive vred? Randi er helt væk og hikster efter vejret.

- jeg.. jeg.. jeg..

- Tag dig så sammen.

Rusk.

- jam.. jamm.. jeg..

- Jeg kan ikke høre hvad du siger. Tal højt og tydeligt.

Rusk.

- Jeg.. jeg.. ved det ikke

- Du ved det ikke? Du ved ikke hvorfor du gør det? Ufatteligt.

- Und.. und.. undskyld, far.

Rysten.

- Husk det så.

Far ser på hende og ryster opgivende på hovedet.

- Gå så ind og se om din mor behøver noget.

Randi løsner de hvide hænder og lægger o mhyggeligt Fullertons ting ned i en aske. Hun sidder længe og speku lerer. Hvor langt tør hun gå? Hvornår? Hendes forsigtighed kæmper med driften i hendes drømme.

Da tiden nærmer sig tager hun hjemad. I aften ville hun sige til moderen at hun blev hjemme, men at hun ville være alene inde hos sig selv. Det var ikke noget hun tillod sig mere end nogle få gange om året. Men i aften ville hun være på sit eget værelse og tænke på Fullerton. Moderen var træt og tog det pænt. Det gør ikke noget. Tak min pige.

Hele aftenen overvejede Randi situationen, men kunne ikke nå frem til en beslutning. Jamen, det må betyde at det er for tidligt. Jeg skal åbenbart finde ud af noget mere om ham. Hvem han er

over for andre måske?

Den næste dag var Randi og Fullerton på biblioteket. Randi havde ændret forklædning af bekymring for at blive opdaget. Hun var iført lyse bløde bukser og en stør mørkebrun trøje. Hun havde moderens festparyk på og sine store briller med gule glas. Han kunne umuligt genkende hende. Hun tillod sig derfor at følge efter ham ind mellem reolerne. Han blev væk et øjeblik, men så kunne hun høre ham tale.

- Det glæder mig at du benytter din frihed, sagde Fullerton henvendt til en person Randi heller ikke kunne se.

- Hvad mener du, lød en dum stemme.

- Ja, du går lige ind foran mig.

- Jeg må vel også se på reolen.

- Så jeg skal altså flytte mig når du kommer?

- Åhr, hold mund.

- Fremragende, sagde Fullerton begejstret. – En skarp debattør. En frihedens fortaler. En stor humanist i stædig kamp for alles rettigheder.

- øh.. skrid!

- Spændende forslag i sin enkle tilgang til problemet. Men hvad siger du til forslaget om du venter derovre til jeg er færdig med at kigge på denne reol?

Randi stod helt stille.

- Nej, det kan da være svært at skifte taktik efter så megen forberedelse.

- Hvad..?

- Hvad skal du bruge de bøger til?

- øh.. jeg er gymnasielærer..

- Så må du undskyldte. Vil en halv time her være nok?

- øh..

- Det er en aftale. Hav et godt liv.

Fullerton gik og passerede tæt forbi Randi, der lige havde nået at vende sig om. Hun var 100% sikker på at hans hånd havde

strefjet hende. Men hun turde ikke vende sig før hun hørte hans skridt langt væk. Han var på vej ind på læsesalen. Hun gik den anden vej rundt og kunne se ham helt nede ved aviserne. Han tog en og satte sig med ryggen til ved et af de små borde og begyndte at bladere.

Med ryggen til!

Så kan jeg komme helt tæt på. Randi sank i knæene og blev helt bange for sig selv, men hun mærkede sin krop nærme sig Fullerton. Den satte hende lige bag ved ham og hun havde fuld udsigt til hans nakke og ryg. Heldigvis lå der et blad på det lille bord som hun kunne lade som om hun læste i. Hun mærkede sin elskedes nærvær så stærkt at hun måtte krumme sig sammen for at udholde det. Musklerne i arme og ben spændtes og lungerne var fyldte. Hun kunne dufte ham. En let mandig parfume. Fra hans deodorant, tænkte Randi og kunne nu bevæge sig.

Hun sad lidt og fandt sig selv og samtidigt absorberede hun alle sanseindtryk af den mand der skulle give hende livet og den lange lykke hun fortjente. Nu havde hun stof til hele næste dag. Hun måtte holde en pause. Det var alt for tidligt at hun viste sig for Fullerton. Hun lukkede bladet og rejste sig stille og gik. Halvvejs tilbage hørte hun en stol knirke som om nogen vendte sig og så efter hende, men hun kunne bare skynde sig ud.

Var det Fullerton, der kiggede efter hende. Hvad så han? Nej, kun trøjen og parykken. De skulle ikke bruges igen foreløbigt, noterede hun sig og tog ud til Valby, hvor hun havde en rede i nærheden af stationen. Hun havde selv sat en hængelås på døren, så hun kunne se om der havde været nogen. Hun tog det store bundt nøgler frem og fandt den rigtige. Låsen gik op og hun smuttede ind i en mands tidligere hobbyværksted. Der stod endnu en høvlbænk, som Randi brugte til at stille figurer på. Også her havde hun en sofa, et bord og nogle lærestole. Også her havde hun elektricitet. Og her havde hun musik.. Hun valgte noget kor og skruede lidt op. Hun lagde parykken og frakken og

tændte for elvarmen. Der blev hurtigt rart i lokalet. Hun lavede te og satte sig i sofaen. Hun var stadig rystet over sine handlinger det sidste par dage. Tænk at hun kunne være så modig. Nå, men nu var tiden til at tænke på alt det hun havde fået at vide. Randis tanker svævede fra drøm til virkelighed til drømmens sødme igen. Så vågnede hun pludseligt. Noget havde ligget og ventet på at blive tænkt på.

Det var Fullertons duft.

Den havde givet nogle helt andre fornemmelser i kroppen end hun var vant til. De var meget sære, men ikke ubehagelige. Hun fik en frygtelig tanke. Og der i Valby i et hobbyværksted i dæmpet belysning og med lyden af et stort kor i baggrunden rødmede og rødmede Randi og kunne ikke stoppe. Tanker og følelser, billeder og fortrængte filmstumper malede rundt og hun gispede efter vejret.

- Så er det nok, Randi! råbte hendes far på 20 års afstand og hun blev forfjamsket, spildte te og kunne ikke få parykken til at sidde.

Hun måtte ud og gå!

Vejret var ikke godt. Hun gik over på Vester Kirkegård og travede rundt i timevis for at få styr på sine følelser. Mange ting hun havde hørt i sit liv dukkede op og pegede mod det samme. Hun havde set det altid, men aldrig forstået det eller ønsket at forstå det. Men nu gik det op for hende. Ikke i nøgne detaljer for sådanne billeder havde Randi ikke. Men dog ting som tøj og hår og bevægelser og duft. Jeg må ud og købe nyt tøj, tænkte hun og var lige ved at starte en ny gang rødmen. Hun gik hjem og udførte aftenens pligter hurtigt.

Tak min pige. Tak min pige.

Så snart hun kunne komme af sted den næste dag tog Randi ind til byen for at købe ind. Men meget hurtigt gik det op for hende at hun ikke anede hvad hun skulle bruge. Hun havde

brug for hjælp. Hun gik ind i Magasin og brugte tid på at iagttage ekspedienterne inden hun udvalgte en kvinde i fyrrerne med rolige bevægelser.

Kvinden var ægte sød. På en halv time havde hun udstyret Randi med alt hvad hun skulle bruge til at se flot ud undtagen sko og makeup. Kvinden ringede ned til de to afdelinger. Hun fortalte Randi navnene på dem hun skulle spørge efter og sendte hende videre med et stort smil. Ægte sød. Randi fandt flere par sko hun kunne bruge. Og alt den make-up! Åh, og parfumen. Hun tog en Taxa til Valby og skyndte sig ind med pakkerne i det tidligere hobbyværksted. Her havde Randi et stort spejl og her legede Randi for første gang en voksen kvinde.

Hun rødmede og grinede og blev alvorlig og en smule bange, men så prøvede hun noget andet og lidt efter grinede hun igen. Særligt den make-up. Den ændrede hende til noget hun ikke vidste hvad var.

En fremmed. En kvinde. En voksen.

Hun vaskede sig og tog ud til freden på Christianshavn. Hun var i tvivl. På den ene side virkede det alt for tidligt at henvende sig til Fullerton og på den anden side var der noget der pressede hende fremad. Hun trængte sådan til at blive elsket. Hun trængte til at være sammen med Fullerton og leve deres gyldne fremtid. Hun trængte til at kysse. Og så rødmede Randi igen, men nu kunne hun også grine lidt.

Kysse.

Hun sagde ordet højt igen og følte sig glad som aldrig nogensinde før. Min Fullerton. Min elskede. Jeg bliver nødt til at møde dig. Hun holdt vejret, men der kom ingen angst. Jeg tør godt. Igen holdt hun vejret. Ingen angst. Hun sprang op for at danse og slog sit knæ mod bordet. Men det var lige meget. Hun vidste hvad hun måtte gøre.

Randi havde besluttet sig for at sende et brev. Et brev hvor hun inviterede Fullerton til et møde på en cafe på Gl. Kongevej

Kære Fullerton

Du kender mig ikke endnu selvom du har set mig flere gange. Jeg elsker dig. Det har jeg gjort fra jeg så dig første gang og nu synes jeg at vi skal ses. Jeg glæder mig til at kysse dig. Jeg synes vi skal mødes på Atlanta cafeen på Gl. Kongevej på onsdag kl. 15. Jeg har en mørkerød bluse på og lyst hår.

Du kan sige ja ved at stille din CD med B.B. King i vinduet i dit soveværelse.

med de kærligste tanker

Randi

Hvad vil en mand tænke, der får sådan et brev. Mange vil nok blive skeptiske og tro det er en spøg, mange vil smide det ud og andre igen vil grine ulvesmilet. Vi kender ikke Fullertons overvejelser, men det er en kendsgerning at brevet overbeviste Fullerton om at han burde reagere, for den næste dag stod der en CD i hans vindue. Den anden kendsgerning er naturligvis Fullerton ved et bord på café Atlanta onsdag 10 minutter i 15. Den tredje kendsgerning er Fullertons Hawai-skjorte, der sjældent ser dagens lys. En fjerde kendsgerning er at Fullerton intet har at miste

Fullerton havde allerede købt sig en kop kaffe da Randi trådte ind. Hun havde længe holdt øje med Fullerton og først nu hvor han sad ned gik hun ind. Han så på hende. Han så kort op og ned af hende. Han så på hende og smilede. Hun nejede da hun trykkede hans hånd. Og så vidste hun ikke hvad der mere skulle ske. Men Fullerton trak stolen ud og hun kunne sætte sig. Ganske langsomt kom samtalen i gang men Fullerton var så venlig og sød at hun snart havde fortalt alt om sig selv. Fullerton spurgte så hvordan hun havde fundet ham og hun svarede ved at fortælle sandheden. Fullerton syntes ikke det var mærkeligt. Det var så nemt at tale med ham. Ikke pinligt eller flovt. Dejligt. De fik kaffe flere gange og talte i timevis.

Femte kendsgerning. To i taxa til Valby.

Randi havde gjort hobbyværkstedet parat til Fullertons besøg. Der var varmt og der duftede af blomster og fyrretræ. Hun havde købt øl af den type Fullerton altid drak og en flaske whisky som hun selv kunne lide. De satte sig i sofaen og skålede...

Den nat blev Randi beruset, forkædet og endnu mere for elsket i Fullerton. Han var utrolig sød og ligetil og han hjalp hende med det hele. Han viste hende ting hun aldrig ville have tænkt på og han gav hende de mest vidunderlige strømme i kroppen. Randi overgav sig og blev til luft i høje bjerge. Fullerton fik hende til at føle sig som en voksen kvinde og samtidigt som en meget lille pige. Og det føltes godt.

De næste uger var Randis lykkelige tid. Hun var ikke sig selv og gled ubesværet gennem dagene og pligterne med mor. Selv mors stadigt mere indtrængende Tak min pige hørte hun ikke.

Når et livslangt håb indfries ændres et menneske og Randis selvværd voksede og voksede. Hun fik ny frisure og købte masser af nyt tøj og brugte mange timer på at se sig i spejlet.

Randi begyndte at holde af sig selv. Hun opdagede at hun fyldte mere på fortovet. Selv større mænd gik udenom hende og hunde klemte sig ikke ind mellem hende og væggen mere. Hun nød sit nye jeg og at være forelsket, men som ugerne gik begyndte hun at se Fullerton klarere.

Og hun begyndte at tale med ham om småting han kunne ændre. Som regel grinede Fullerton, men en enkelt gang havde han rynket panden og sagt at det skulle hun nok ikke blande sig i. Randi var blevet lidt forskrækket, men ikke nok til at lade være. For der manglede så lidt i at Fullerton var som hun havde forestillet sig.

En aften havde de aftalt at gå i byen for at høre et band Fullerton var interesseret i. De mødtes på Rådhuspladsen og efter et kys trak Randi sin finger henover Fullertons skæg stubbe på kinden. Han trak hovedet til sig og de begyndte at gå. Hun prøvede igen at få Fullerton til at gå hurtigere, men det var næsten umuligt. Randi følte sig rastløs. Hun vendte sig mod Fullerton.

- Skulle vi ikke gå i biografen i stedet for?

Fullerton stoppede og så på hende.

- Har vi ikke aftalt at vi skulle på Blues House i aften?

Hans stemme var rolig og alvorlig.

- Jo, men .. vi kunne da godt lave noget andet.

- Hvorfor skulle vi så lave en aftale?

Fullertons stemme er stadig rolig. Hans øjne stirrede i hendes.

- Det var dig der ville have en aftale, sagde Randi og nikkede.

- Du sagde Jatak.

- Det var for din skyld.

- Du mente det altså ikke?

Fullerton lagde hovedet lidt tilbage. Det gjorde hendes far også altid.

- Er det ikke lige meget nu?

- Så aftalen er ligegyldig nu, spurgte Fullerton og så på hende med et blik hun ikke kunne lide.

- Jamen du siger selv man skal være åben og fri. Randi forsøgte et smil.

- Det var jeg også da jeg valgte at indgå den aftale.

- Så du har ikke lyst til at gå i biografen?

Fullerton åbnede sin ene hånd mod hende.

- Lad mig sige det på denne her måde: Jeg skal hen på Blues House. Vil du med?

- Vil du gerne have mig med, spurgte Randi. Noget i hans tonefald gjorde hende pludseligt til en lille bange pige. Den nye stærke Randi var væk.

Fullerton så hvad der skete og tog om hende. Lidt efter gik de på Blues House.

En uge senere sad Fullerton og Randi i hobbyværkstedet og diskuterede en oplevelse, der havde gjort dem begge meget vrede. Randi havde købt en gave til Fullerton. En hat som hun troede han ville blive glad for. For at overraske ham var hun troppet op på hans værtshus og sat hatten på hans hoved foran flere af hans venner. Hatten havde set fuldstændigt latterlig ud på Fullertons hoved og selv Randi havde grinet. Men Fullerton havde ikke moret sig og havde været ubehageligt tavs siden. Randi vidste, at der nu ville komme en længere udbrud og hun vidste at hun intet kunne gøre før det var overstået. Men Fullerton overraskede hende og sukkede kun. Han rystede på hovedet.

- Hvorfor, spurgte han.

- Jeg troede du ville blive glad for en hat. Du har jo ikke nogen.

- Det er fordi jeg hader hatte.

- Det kunne jeg ikke vide, sagde Randi og følte sig såret. Hun havde virkelig tænkt på at gøre noget godt.

- Du kunne have spurgt, sagde Fullerton.

- Så var det jo ikke en overraskelse.
- åhrr.. mon ikke? Jeg havde aldrig gættet på at du ville gøre mig til grin foran mine venner.
- Det gjorde jeg heller ikke.
- Du grinede sammen med dem. Det gjorde ondt.
Fullerton så på hende uden at smile.
- Så må du være lidt mere hårdhudet. Randi slog med nakken.
Fullerton så forbavset på hende og sad stille et øjeblik. Randi så udfordrende på ham. Men han rystede bare på hovedet.
- Jeg er ked af det Randi, men det går ikke med os to. Vi er alt for forskellige.
Randi blev kold. Alt revnede og hun var år tilbage.
- Det mener du ikke, sagde hun og lagde armene om hans hals og forsøgte at kysse ham. Han fjernede langsomt hendes arme.
- Desværre Randi. Jeg kan virkelig godt lide dig men jeg elsker dig ikke. Og du elsker ikke mig. Du er vel ikke engang særligt forelsket mere. Er det ikke rigtigt?
Og Randi hørte den nye Randi tale.
- Jo, det er det vist.
- Hmm, sagde Fullerton. – Så er det ikke så svært at skilles. Jeg har haft en god tid og er glad for at have mødt dig.
Randi nærmede sig og hviskede.
- Tak i lige måde. Jeg vil aldrig glemme dig.
De kyssede og Fullerton rejste sig. Sådanne sekunder var altid svære, men han fik sagt farvel og Randi fik sagt farvel og Fullerton gik ud af døren.
I en uge blev Randi hjemsøgt af de gamle dæmoner. Hun var intet værd og fortjente kun sin skæbne. Ingen elskede hende og ingen kunne hun elske.
En formiddag sad Randi i hobbyværkstedet og tænkte på tiden med Fullerton. Hun tænkte på den første tid og hørte sin stemme sige.
- Sådan vil jeg have det igen!

Og med det samme begyndte energien at rulle.

Et par dage senere havde hun købt og lært at bruge et kamera. Og hun havde taget billeder i kvarteret. Billeder af mulige mænd. Hun havde taget mange ruller film og sad nu og så på resultaterne. Billederne lå spredt ud over sofaen og bordet. Det var mange mænd.

Randi blev rolig. Hun skulle kun bruge én og havde tid til at vente til hun fandt den helt rigtige. Undervejs var det vel tilladt at have det lidt sjovt?

Nu vidste hun jo hvordan man gjorde.

Et par måneder senere havde Randi haft fire kærester. Alle var de dejlige mænd og alle gav hende en masse. Men disse gange havde hun selv endt forholdene. Hun havde jo ret til at prøve sig frem til hun fandt den rette mand til hende. Hun elskede sit liv og hørte næsten ikke moderens Tak min pige mere. Mændene var vilde med hende. De elskede at gå i seng med hende og hun blev overøst med blomster og gaver. Livet glødede for Randi og det kunne ses på hende. Hun strålede og mange mennesker smilte til hende på gaden.

Dagene gik med at gøre sig selv smukkere. En fredag havde hun været til frisøren og vidste at det var blevet godt. Hun trådte ud på fortovet og stod lige foran Fullerton.

De så overrasket på hinanden, men smilede samtidigt. Fullertons øjne gled beundrende op og ned ad hende.

- Skal vi nape en kop kaffe, spurgte Fullerton.

Hun var fristet, men så mærkede hun en anden følelse.

- Desværre har jeg en date, sagde Randi.

Og nød skyen på Fullertons ansigt.

Takt 11

Døden fortæller

En dag

Jeg har været meget i tvivl med Sarah. Hun myrdede sine forældre da hun var 10 år og skal nu dø af kræft. Det ligner jo en nem sag.

Men skal hun dø alene? Hun har ingen venner eller familie og hvis der ikke findes på noget må hun klare den sidste tid selv. Hvis du har en idé er den velkommen. Hvad kan vi gøre? (...) Hvad? (...) Nåh, du spørger hvorfor hun skal hjælpes? Jo, jeg ved ikke med dig, men for mig at se, har hun allerede betalt en del. Hun har levet ensomt og uden kærlighed. Den er grim ikke? Men det er den for mange. Det kan da godt være hun ikke fortjener det. Men jeg synes nu alligevel at vi bør prøve et eller andet. Har du noget (...) Give hende en veninde, siger du - jo! Lad os det! Men hvem skal vi vælge? Lige et øjeblik mens jeg ser hvad vi har - pling - der var hun. Hun hedder Benedicte og bor i samme opgang. Skal vi vælge hende? (...) Siger du ja. Så må jeg i gang med forberedelserne. På en eller anden måde må det kunne lade sig gøre (...) Hvad siger du? Bare lade Sarah spørge Benedicte? Selvfølgelig. Du er god at have med! Så gør vi det. Jeg går ud fra at du gerne vil se hvordan det går? (...) Et tydeligt ja. Det overrasker mig ikke, så jeg har tænkt mig at kalde på dig en gang i mellem. Du er selv velkommen til at spørge om alt (...) Om jeg mener det! Ja det gør jeg! (...) og så vil du naturligvis gerne vide hvorfor døden ikke er et frit valg?

Lad mig lige se - jo, er det ikke noget med at de dårligst egnede ikke ville vædte at dø? Nå, men tilbage til sagen. Du må have lidt tålmodighed hvis der går et par dage. Jeg har andet at lave.

Et par dage senere

Ja, nu skal Sarah ned til Benedicte. Jeg har gjort Sarah stærk og Benedicte åben. Lad os se hvad der sker.

Sarah ringer på hos Benedicte. Døren går op.

- Hej Sarah.

- Hej Benedicte. Har du tid et øjeblik?

- Ja, kom indenfor. Lad os sidde i sofaen. Vil du have kaffe?

Sarah ryster på hovedet.

- Hvad så med en drink? Lad os tage en gin og tonic.

Benedicte stiller glassene og ser venligt på Sarah.

- Ja, du må undskylde at jeg sådan maser mig på, siger Sarah og ser på sine fingre.

Benedicte læner sig frem.

- Det er i orden. Er der noget galt?

- Jeg var på hospitalet i går for at få svar på nogle prøver.

Sarah gnider sig i håndfladen og fortsætter.

- Jeg har metastaser i hele kroppen og flere organer har taget alvorligt skade. Jeg skal snart dø, Benedicte.

Uvilkårligt læner Benedicte sig tilbage. Hun bliver bleg i ansigtet.

- Åh, det er forfærdeligt. Er der noget jeg kan gøre?

Sarah ser direkte på Benedicte.

- Jeg vil spørge dig om du vil være min veninde i den sidste tid. Jeg vil prøve at spare dig for det værste, men jeg har brug for dig. Du behøver ikke at svare med det samme.

Benedicte er rystet og kan ikke sige noget længe. Hun lukker øjnene og små trækninger glider over hendes ansigt. På et

tidspunkt rykker det i hendes ene øje og kind. Hun åbner øjnene og ser ind i Sarahs.

- Jeg vil gerne være din veninde Sarah. Hvad kan jeg gøre?

Sarahs ansigt bliver roligt.

- Kan du tage med mig på hospitalet? Jeg er kun hjemme for at hente nogle ting. Jeg skal være tilbage i aften.

Benedicte nikker.

- Skal jeg hjælpe dig med at pakke?

Sarah ser væk.

- Nej, det jeg har brug for kan være i en lille taske.

Benedicte lægger armene om det lille tynde menneske der bøjer sammen og begynder at græde. Sarah hulker længe, men bliver langsomt roligere. Benedicte stryger hendes hår og efter et stort suk sætter Sarah sig tilbage og pudser næse med den serviet Benedicte rækker hende.

- Tak skal du have, siger Sarah med lav stemme.

- Nå men så finder jeg lige mit overtøj.

Sarah lægger sin hånd på Benedicte's arm og åbner munden, men siger ikke noget. Benedicte nikker og tager hendes hånd i sin.

- Kom, siger hun. – Lad os finde en Taxa.

Et par dage senere

Hallo! Er du der? (...) Godt! Ja, det gik jo let med at få de to piger sat sammen. Jeg fik desværre gjort Sarah alt for stærk, for hun har nægtet at tage imod behandling. Hvad siger du? (...) om den ville have hjulpet? Nej, det ville den ikke. Åh, nu kan jeg se hvad du mener. OK, så lader vi hende dø naturligt. Siger du mere? (...) ikke for mange smerter? Det kan jeg ikke love. Hun har slået sine forældre ihjel (...) Om jeg vil prøve? Hmm. Du har ret. Jeg vil se hvad jeg kan gøre med smerterne. Har du mere (...) Passe på Benedicte? Nej, helt ærligt! Hun bliver jo

stærkere af det her! Nej nu må du være rimelig. Benedictes liv bliver lykkeligere og lysere af denne oplevelse. Desuden er hun stærkere end hun selv tror, så der må jeg sige nej. Men der er et andet problem. Hospitalet vil ikke have hende liggende, når hun ikke vil behandles. Har du noget? (...) Siger du hospice? John - men har Sarah fortjent det? (...) Det har alle, siger du. Jeg er ikke enig, men det er jo en særlig sag. OK, vi sender hende på hospice. Er du så glad?

3 dage senere

Pist, er du der? Det er nu det sker. Benedicte og Sarah er på stuen på hospicet. De har allerede talt et stykke tid og er nu ved at komme frem til det med Sarahs forældre. Hører du efter? (...) Om det er uetisk spørger du! Men så kan du bare gå (...) Næh, det tænkte jeg nok. Nå, men tilbage til kvinderne. De taler om noget slemt.

Sarah og Benedicte sidder i hver sin dybe lænestol ved et lavt stuebord. På bordet er der kaffe og rester af kage. Sarah har et stort tæppe om sig. Hendes ansigt er indskrumpet og hendes øjne er matte. Huden er gullig og skinner. Hun taler med dæmpet stemme.

- Min barndom endte på min 7-års fødselsdag, Benedicte. Jeg havde fået en ny rød tylskjole og jeg var så stolt. Far beundrede mig og jeg har aldrig været så lykkelig. Da jeg skulle i seng...

Hendes stemme forsvinder. Benedicte rækker en hånd ud, men trækker den så tilbage. De er tavse lidt.

- Da jeg skulle i seng kom min far op på mit værelse. Det gjorde han aldrig, men den aften ville han hjælpe sin prinsesse med at klæde sig af.

Sarahs stemme er flad men tydelig. Hun ser på Benedicte.

- Jeg kommer aldrig til at fortælle hvad der skete den aften og

senere. Jeg håber du selv kan gætte det.

Benedicte nikker.

- Det kan jeg, siger hun og bevarer blikket.

Sarah får en anelse farve i ansigtet og hendes sjæl åbner sig med et lille glimt.

- Men jeg kan fortælle hvad jeg gjorde, da jeg ikke kunne mere. Må jeg det?

- Jeg tror jeg kan tåle at høre det, siger Benedicte og klemmer albuerne ind mod kroppen i et ryk. Hun retter sig og læner sig lidt frem.

- Hvad gjorde du?

- Jeg slog dem ihjel.

Sarahs stemme er stærkere.

Benedicte er tavs. Hun ser væk.

- Jeg forgiftede mine forældre på min 10-års fødselsdag.

Sarahs øjne glider hen over bordet .

- Nu skal jeg, siger Benedicte og henter et glas vand. Sarahs spinkle hånd kommer frem fra tæppet og griber om glasset. Det svajer før det når hendes læber. Hun drikker og Benedicte tager glasset og stiller det på bordet. Hun sætter sig igen.

- Det er sikkert svært for dig at forstå, men på det tidspunkt var det mig eller dem. Min søde mor ville intet høre og blev kold i dagevis, hvis jeg antydede noget. Og min far tvang mig til at ligne et lykkeligt barn. De svigtede begge to og jeg tilgiver dem ikke!

Sarah taler højt og øjnene gløder.

- Jeg havde tænkt på det længe, men jeg kunne ikke finde på noget uden selv at blive blandet ind i det. Ser du jeg vidste hvad jeg ville når de var døde. Jeg ville bo hos min moster. Der ville jeg blive lykkelig. Åh, hvor jeg drømte.

Sarahs øjne er fugtige.

- Men en dag så jeg en udsendelse i fjernsynet om madforgiftning. De viste hvor let det var at gøre mad livsfarligt. Så jeg

tog noget hakket kød og blandede med..

Hun standsede.

.. med noget jeg fandt på hundestien og lagde det et varmt sted. Et par dage efter var det min fødselsdag og jeg havde ønsket grøsk farsbrød med masser af krydderier. Mor havde rørt farsen og sat den i køleskabet. Det var så let at røre en skefuld af det rådne kød i farsen.

Hun stirrer ud i luften.

- Da vi skulle spise fik jeg et anfald af kvalme. Det fik jeg tit, men fordi det var min fødselsdag, fik jeg lov til at slippe for at spise farsbrødet. Jeg bad om en portion cornflakes. Og igen sagde de ja.

Sarah ryster sit hoved.

- Jeg forstår det ikke. Jeg kunne tydeligt lugte det rådne kød, men hverken far eller mor sagde noget. De drak hurtigt den første flaske vin og slugte som sædvanligt maden.

Sarah ser på Benedicte.

- Jeg har aldrig i mit liv været så rolig og kold. På det tidspunkt lovede jeg mig selv at jeg aldrig vil glemme, hvad de har gjort mod mig.

Hun synker lidt sammen.

- Og jeg har aldrig glemt det. Det har fyldt hvert minut af mit liv. Der blev aldrig plads til andet. Og nu er det for sent.

Sarah græder og Benedicte rejser sig. Sarah holder en hånd op.

- Undskyld, Benedicte. Jeg vil ikke græde. Jeg gjorde hvad jeg vidste var nødvendigt og jeg har betalt for det.

De to kvinder sidder tavse et stykke tid. Der kommer en svag summen gennem væggen og forsvinder igen.

- Kom du så til at bo hos din moster?

Sarah ser op med et ryk og glider derefter igen sammen.

- Nej, hun ville ikke have mig.

- Undskyld, det var ikke meningen at være nysgerrig, siger Benedicte.

- Det er du ikke, men ser du min moster var jo ikke den jeg troede. Jeg har altid tænkt på om hun havde en mistanke, men jeg fik kun lov til at bo hos hende til man havde fundet en plejefamilie.

Sarah ser ned på bordet. Igen strækker den tynde hånd sig og tager om vandglasset.

- Min plejefamilie var gode mennesker, men jeg lod dem aldrig komme tæt på. Mit sind var frosset og de kunne intet stille op. De affandt sig med at sørge for det ydre. Det var de meget dygtige til.

Sarah er tavs. Benedicte er tavs.

- Hvor længe boede du hos dem, spørger Benedicte.

- I fem år til jeg kom på kostskole. Fra jeg var femten har jeg faktisk klaret mig selv. Jeg fik en god kontoruddannelse og har arbejdet siden.

Det banker forsigtigt på døren.

- Kom ind, siger Sarah højt.

En kvinde i hvid kittel kommer ind med et plastikbæger i den ene hånd. Da hun ser Benedicte stopper hun op.

- Undskyld, jeg vidste ikke at Benedicte var her.

- Det gør ikke noget, siger Sarah og Benedicte nikker.

- Jeg ville bare spørge om du har brug for en pille?

- Det vil jeg gerne.

Sarah ser på Benedicte.

- Ses vi senere?

Benedicte tager hendes hånd.

- Jeg kommer tilbage om et par timer, når du har hvilet dig.

2 dage senere

Hej derude. Så kalder jeg igen (...) Hvad? Har du sid det parat siden sidst? Det havde du da ikke behøvet, men det viser jo interesse. Det var noget af en historie vi hørte, men egentligt

rykker den ikke ved sagens kerne. Sarah dræbte sine forældre og skal dø (...) Jeg hører din stemme, men ikke hvad du siger. Tal tydeligt! (...) Du har et forslag. Fint lad mig høre! (...) Ja vel. Du foreslår at vi gør Sarahs sidste tid lykkelig. Hov du ved at jeg ikke har lovet noget om smerterne. Det er du klar over, ikke? (...) Nå, du taler om tiden indtil da. Det er jo noget andet bortset fra at hun ikke har meget tid. (...) Så må hun have mere, siger du. Den må jeg lige overveje. OK, så siger vi tre uger indtil smerterne kommer i betragtning. Men hvordan gøre hende lykkelig? Den er sværere (...) Det var en sjov idé. At lade hende få en kæreste på hospicet og mærke forelskelse... og sex, siger du. Hmm. Lad os se. Der er vist én vi kan bruge.

3 dage senere

Dingg. Jeg har desværre haft enormt travlt i Afrika, men nu er den der (...) Det var på tide, siger du? Hov, min ven, jeg ved hvor du bor (...) nåh, du mente ikke noget med det? OK, så ser vi hvordan det går med Sarah og Mike. (...) Hvem han er? Han er på Sarahs alder. I hans hjerne sidder en tumor som vil briste indenfor den næste måned (...) siger du, at det var godt for Sarah at jeg havde travlt i Afrika? Det er da rigtigt, men lad os se hvad der sker. Det er efter midnat og Benedicte er gået hjem. Mike banker på hos Sarah.

- Hvem er det?

Døren går op.

- Det er Mike, har du tid et øjeblik?

- Kom ind Mike. Jeg kan ikke alligevel ikke sove.

Mike sætter sig i den anden stol og ser på Sarahs skikkelse i det hvide tæppe.

- Jeg har tænkt meget på dig Sarah siden jeg så dig den første dag. Jeg ville gerne gøre dette rigtigt men vores tid er kort og det kræver nye måder at gøre tingene på.

Mike knæder på gulvet foran Sarahs stol. Han tager hendes hånd og ser på hende.

- Vil du være min kæreste for evigt?

Sarahs øjne er åbne. Hun åbner munden og hoster lidt. Hun taler langsomt med klar stemme

- Jeg vil være din kæreste for altid.

Mike smiler så stort at Sarah smittes og smiler tilbage. Hun sænker øjnene og ser ned til siden, men så ser hun op igen.

Mike læner sig frem og kysser hende og hun bliver lidt forskrækket, men så retter hun sig og tilbyder sin mund. De omfavner hinanden og græder og ler og græder og trykker sig ind mod hinanden. På et tidspunkt rejser Mike sig op og tager Sarah i armene. Han sætter sig i stolen med hende på skødet. Sarah spænder lidt. Det har hun ikke prøvet i mange år. Men så lægger hun sig ind til Mikes bryst og hals. De sidder tavse et stykke tid. Mike fodi du bankede på, hvisker Sarah.

- Tak for dit ja.

De sidder stille igen.

- Ved du hvorfor du blev syg, spørger Sarah.

- Ja, det gør jeg. Vil du høre om det?

- Det vil jeg gerne, siger hun og ser op i Mikes øjne. Han blinker og åbner munden, men ryster så på hovedet.

- Du må undskylde, men vores tid er kort. Jeg ville ønske at vi bare kunne drømme sammen. At vi kunne lege et elskende par, der gør rare ting sammen. At hver time vi er sammen er lys og fyldt med glæde.

Mikes stemme er klar. Han løfter Sarah op og ser på hende. Hun nikker og smiler og trutter med munden, så Mike er nødt til at kysse hende. De griner og kysser og så rejser Mike sig med Sarah i armene og går hen til sengen.

- Jamen Mike, siger Sarah.

- Det er en gave til os begge, siger Mike og stopper op. – Skal vi tage imod den?

Han ser fra Sarahs øjne til hendes mund og tilbage igen. Han venter.

- Du er min elskede, siger hun. - Jeg tør alt med dig.

Fire dage senere

(..) Ja, ja, jeg ved der er gået noget tid, men der var lige en oversvømmelse i Bangladesh, der krævede mit nærvær. Og jeg ved også hvor spændt du har været på at høre hvordan det går med Sarah og Mike. (..) Hvad Benedicte siger til det? Aner det ikke men hun kommer på besøg hos Sarah om et øjeblik, så kan vi måske få mere at vide. Vil du se med? (..) nå ja, jeg prøver bare at være høflig. (..) Selv tak.

Benedicte banker på og venter.

Hun hører Sarah der tydeligt siger kom ind.

Sarah sidder ret op i sin stol i en enkel lys kjole med lange ærmer. Hendes hår er sat og hun har make-up der understreger hendes spinkle fine linier. Hun ser godt ud.

- Du ser godt ud, siger Benedicte og omfavner forsigtigt Sarah.

- Jeg har en date med Mike om en time, men jeg kunne ikke vente med at gøre mig klar, så jeg sendte ham ind til sig selv. Vi skal i byen. Måske danse.

Benedicte er tavs.

- Jeg har talt med lægerne og jeg har fået medicin med. Det samme har Mike.

Sarah griner.

- Jeg har intet at miste. Alt er en gave.

Hun rejser sig og danser et par trin, men svajer så og støtter sig til Benedicte.

- Spar kræfterne til i aften, siger Benedicte.

- Det er nok klogt, siger Sarah. – Men jeg er så glad. Jeg er

forelsket. Jeg elsker Mike!

Hun slår ud med armene og begynder at hoste. Hårdt.

- Ihhhh, så pas dog på, siger Benedicte og ser på Sarah.

Sarah hoster færdig og ser på Benedicte.

- Du er en fantastisk ven, Benedicte. Men nu skal du slippe bekymringerne. Jeg har ansvaret alene. Det betyder at jeg vælger selv. Vil du støtte mig i det?

Sarah rækker hånden ud.

- Det vil jeg Sarah.

De favner igen hinanden.

- Fortæl lidt om Mike.

Straks bliver Sarahs ansigt lyst af et stort smil.

- Åh, han er så dejlig. Han kysser så godt og vi...

Sarah fniser.

- Har du været i seng med ham, spørger Benedicte, men løfter hånden afværgende.

Sarah nikker.

- Du ved med min historie kan jeg ikke selv have glæde af sex. Ikke efter det min far gjorde ved mig. Men alligevel sagde jeg ja til Mike. Jeg vil så gerne give ham noget og han blev så glad. Så jeg var ikke bange og det gjorde ikke ondt. Jeg elsker Mike. Kan du forstå det?

- Det tror jeg. Og jeg må sige at jeg er misundelig på dig. Jeg ville gerne elske sådan.

- Det kommer du til, Benedicte. Han kommer snart til dig. Jeg tror du er parat.

Benedicte ser lidt væk.

- Det ville glæde mig hvis det blev anderledes. Indtil nu har jeg kun mødt nogle slemme hængerøve.

De griner lidt sammen.

- Han vil være anderledes for du er selv blevet en anden, Benedicte. Du vil blive tiltrukket af andre mænd. Mænd uden hængepartier.

De griner igen.
- Du er sød, siger Benedicte.
- Det er du også.

Om aftenen

Hvad siger du? Bliver du for at se hvad der sker på daten? Det vidste jeg godt! (... ..) Det var en længere tale. Du vil sikre dig at det går godt for Mike og Sarah. Det forstå jeg godt. Jeg vil gøre hvad jeg kan. (...) Hvornår det fortsætter? Det gør det nu.

Sarah har fået godt med tøj på og Mike leder hende ud til en Taxa. Mike har smoking på. Den er en lille smule for stor til hans blege ansigt, men han smiler og Sarah smiler tilbage. De snakker i Taxaen. Deres stemmer er lystige og spændte og fyldt med glæde over samværet. Deres øjne stråler og deres hænder mødes. De kysser. Mike ser ind i Sarahs øjne. Hun ser på ham.

De nikker.

Taxaen stopper ved cafeen og Mike hjælper diskret Sarah ind til et bord, hvor der står et tændt lys, to glas og en karaffel rødvin. Hun lader ham tage sin frakke og smiler ved hans bemærkninger om hendes udseende. Den røde kjole og håret. Hendes ansigt. Hendes øjne. Hendes glæde.

Mike skænker i glassene og de skåler. Uret siger 19 og plakaten siger musik klokken 20. De taler om alt og intet. De deler søde minder. Bedste legekammerat og første kys. De reagerer næsten ikke da tjeneren sætter to lette anretninger på bordet. Tjeneren forsvinder og de afslutter mindeturen. De prøver at spise lidt og får da også noget ned. De griner begge af smagen. Våd køkkenrulle. De skåler igen og Mike skænker i glassene.

- Måske er det ikke godt at drikke for meget, siger Sarah.
- Tænder du på medicinen?
- Mmhh.
- Du har nok ret, siger Mike - men i aften er jeg ligeglad.
Han slår ud med armene og siger Day O.
Sarah smiler.
- Jeg er også ligeglad. Hun drikker af vinen.
De snakker om store drømme, hvor alt er muligt og de trykker hinandens hænder. Øjne kan - nej - vil ikke slippe. Mike siger de smukkeste ting og Sarah roser ham diskret så hans ansigt bliver lidt mørkere. Hans smoking passer og hans nakke slår.
Mike og Sarah er i live.
Sarah bukker sig hurtigt forover og kommer med et lille skrig.
Mike rejser sig og går om til hende.
- Hvad er der galt?
- Det stikker i maven, gisper Sarah.
- Skal vi tage tilbage, spørger Mike. Han sidder ved siden af hendes stol.
- Det må vi nok hellere. Sarah taler med besvær.
- Jeg skaffer en Taxa.
Mike går hen for at finde tjeneren. Sarah krummer sig igen sammen og stønner. Hun prøver at skubbe stolen tilbage, men må give op flere gange før det lykkes. Hun rejser sig og vakler. Hun falder om på gulvet og ligger ubevægeligt. Mike kommer løbende og bøjer sig ned over hende.
- Sarah. Sarah! Vågn op!
Sarah drejer hovedet lidt. Så hoster hun tørt og hårdt. Det varer længe. Hun ser op på Mike.
- Det må du undskyldte, min elskede.
- Jeg elsker dig. Kan du rejse dig op? Taxaen er her snart.
Sarah kommer på benene og Mike får hende ud i bilen og afsted. I bilen får Sarah et nyt maveanfald og må krumme sig sammen. En lyd som bobler i vand.

- Åh nej, siger Sarah. Hun ser på Mike.
- Jeg ville så gerne have en god aften. Jeg er ked af at jeg ødelagde den for dig.
- Det har du ikke gjort. Du har givet mig mere end jeg kunne drømme om. Jeg er fuldstændigt tilfreds. Nu gælder det om at få dig tilbage i seng.

En ubehagelig lugt bliver mærkbar i Taxaen og Mike åbner et vindue.

- Vi er der snart.

De ankommer til hospice. Mike giver chaufføren et par hundrede ekstra og får Sarah hen til døren. Hun bliver omgående overtaget af et par hjælpere og Mike går hurtigt ind til sig selv. Han bøjer sig over toilettet og begynder at kaste op. Den ene overvældende bølge efter den anden. Han synker ned på knæ og overgiver sig til noget større. Han når lige at få trukket i klokkesnoren inden han falder sidelæns om på gulvet og ligger stille.

Dagen efter

Jeg ved hvad du vil sige, men jeg gjorde hv (... ..!) så, så min ven, ikke så vred vel. Husk hvem du taler til (... ..) Ja da. Det er ikke retfærdigt. Men skal det være det? (...) Hvorfor det gik galt? Det er da indlysende. De skulle ikke have drukket vin til den medicin! (...) Tak. Tak. Man forsøger sig. (...) Nu spørger du om, hvad der videre skal ske. Jeg har tænkt over det med smerterne og har besluttet mig. Ingen undtagelse for Sarah (...) Nej (...) Nej er mit sidste ord i den sag (...) (...)

Benedicte banker på hos Sarah. Hun kan ikke høre noget, så hun åbner forsigtigt døren. Sarah fylder næsten intet i den hvide seng. Hun ser med matte øjne på Benedicte, der stirrer tilbage inden hun giver Sarah en kys på den hvide kind.

- Hej, Benedicte, hvisker Sarah. – Mike er død. Det blev ikke

så lykkelig en aften.

- Åh Sarah. Det er synd for dig.

- Det tror jeg ikke. Sarah blinker med sine øjne. – Jeg kan se hvad jeg selv har gjort og du skal ikke have medlidenhed med mig. Jeg har selv skabt mit liv og min død.

Hun hoster hårdt og Sarah holder vandglasset.

- Der er noget jeg vil bede dig om, Benedicte. Sarah har mere kraft i stemmen.

- Jeg vil gøre alt hvad jeg kan. Lad mig høre hvad det er.

- Du kan begynde med at finde et lille grønt skrin i min taske i skabet derhenne.

Benedicte rejser sig og finder skrinet. Hun rækker det til Sarah ser roligt og direkte på Benedicte. Hun begynder at tale med stramme læber.

- I går aftes og i nat har jeg følt smerter der er så slemme at jeg ikke kan være menneske med dem. Jeg har derfor valgt at tage mit eget liv. Du må ikke tale mig fra det, Benedicte. Det er min egen vilje og sidste ønske. Jeg håber du vil respektere det. Det eneste jeg beder dig om er at sidde hos mig i stolen der en times tid. Vil du det?

Benedicte åbner munden, men siger ikke noget. Hendes øjne er våde og hun rejser sig og omfavner Sarah længe. Hun trækker hovedet lidt tilbage og kysser Sarah blidt på munden.

- Jeg er her hos dig. Nu sætter jeg mig i stolen. Farvel Sarah.

- Farvel Benedicte.

Der bliver stille i rummet. Kun nogle plastiklyde kan høres. Sarahs dyne rører sig nogle gange, men så er den stille. Benedicte lister en hånd ind under dynen og klemmer Sarahs hånd.

Den klemmer ikke tilbage.

Lige efter

Det var da utroligt! Hvordan kunne det lade sig gøre? Hun snød mig for de fleste smerter. Det er uhørt! (..) Griner du, mens

døden arbejder (...) Nej, tværtimod. Der kan gå længe inden jeg kommer efter dig. Slap du bare af. Du ved jo, du kan stole på mig.

10 dage senere

Benedicte er ude på kirkegården for at se til Sarahs grav. Hun står længe og ser på de gyldne bogstaver på stenen. Hun fjerner de slaskede buketter fra begravelsen og river gruset med en lille rive hun låner fra gravstedet ved siden af. Da der er gået lidt tid går hun hjem igen. Hun sidder nu med en pakke fra Sarah. I otte dage har den ligget urørt på det lille bord ved lampen. Hun åbner pakken og tager et brev ud. Hun ser ned i pakken og gisper.

- Jamen Sarah ..

Hun tager et tykt bundt tusindkronesedler ud og ser på dem. Hun ryster på hovedet og begynder at græde. Hun kaster pakken og pengene fra sig og styrter ud i badeværelset, hvor hun kaster op. Hun stønner. Hun vasker sig og børster tænder. Hun sidder lidt på toilettet. Hun sukker. Så rejser hun sig langsomt og går tilbage til sofaen. Hun tager brevet og sætter sig.

Kan du huske at jeg spurgte om hvad du ville gøre hvis du havde penge nok?

Du svarede at du nok ville tage den uddannelse du altid havde drømt om. Jeg har arbejdet hele mit liv men næsten ikke brugt penge på mig selv. I pakken er der en halv million kroner.

De penge er dine, Benedicte. Du ved hvorfor.

Sarah

Takt 12

Ønskers opfyldelse

Fullerton går tur i Frederiksberg Have. Det er juni så træernes kroner fylder mellem plænerne. Han går forbi den Kinesiske Pavillon og hører fremmedartet musik fra konkylieformede højttalere på gavlene. Han ser to krigere i sorte dragter kæmpe med brede sabler. Det larmer bag ham og han omslutes af en hvirvelvind. Helt uden støv eller grus. Den fører ham ind i mørke dele af haven. Han ser en skikkelse på en bæk og bliver sat ned af vinden.

Skikkelsen glimter med levende og intense øjne. De slanke hænder bevæger sig uafhængigt af hinanden men signalerer begge tillid og interesse. Ansigtets linier skifter humørfyldt og munden er i konstant bevægelse. Den former ord med en klar og hjertelig stemme.

- Goddag Fullerton – jeg har ventet dig.

- Hvad er det her for noget?

- Det må du selv bestemme.

- Hvem er du?

- Ja, hvem skal jeg være?

Fullerton stirrer ind i de varme øjne, der blinker beroligende. Munden bevæger sig.

- Jeg ved det er svært.

- HVAD, råber Fullerton.

- Hvad skal det være?

Fullerton ryster på hovedet.

- Jeg må altså bestemme hvad det her er for noget og jeg må bestemme hvem du skal være?

- Hvis du ønsker det.

- Er der slet ingen betingelser?

- Ønsker du nogle?

Fullerton tænker sig om. Han kan ikke finde på noget.

- Det må ikke gøre ondt.

- Det er sådan.

Fullerton slapper lidt af.

- Du kan opfylde alle mine ønsker?

- Gerne. Skal jeg gøre det automatisk?

- Du skal... Fullerton tøver. - Nej, jeg vil selv sige til.

- Udmærket.

- Og du er i nærheden hele tiden!

- Jeg er altid på denne bæk når du er her. Men kun her.

- Så jeg må komme her tilbage efter nye ønsker?

- Det er sådan.

Skikkelsen nikker og hænderne bekræfter. Øjnene smiler.

- Hvad skal jeg gøre for dig?

Fullerton må have mere forsikring.

- Hvor længe er du her?

- Så længe du ønsker.

- Det er altid.

- Det er sådan, siger skikkelsen.

Hænderne rækker ud.

- øh, jeg vil... Kan du skaffe mig de kvinder jeg ønsker?

- Det kan jeg.

- Så vil jeg gerne møde... Fullerton hvisker 3 navne og løfter så hånden for at tænke sig om.

- .. de skal gætte mit mindste ønske og være ivrige for at opfylde dem.

- Udmærket tilføjelse.

Skikkelsen nikker. Hænderne stiger og falder i forskellig takt.

- Må du kommentere, spørger Fullerton.
- Ja.
Fullerton kommer i tanke om noget.
- Fra nu af venter du til jeg tydeligt har sagt at jeg er parat. Jeg bryder mig ikke om overraskelser.
Skikkelsen ser kærligt på ham. Som om den vidste noget men ikke nænnede at sige det.
- Godt tænkt. Men hvis du har en bekymring for at jeg vil snyde dig er det helt unødvendigt. Jeg vil kun opfylde dine ønsker. Det er min eneste opgave.
- I min ånd?
- Ja.
Fullerton retter sig op.
- Jeg er parat.

Fullerton er væk i fire dage. Han oplever ting der ryster og overvælder ham og først efter en dags hvile kan han igen gå i parken og sætte sig på bænken.

Skikkelsen hilser med små stød med hænderne.

- Velkommen Fullerton. Du er tilfreds.
- Det er jeg, siger Fullerton og sukker. Han er udmattet.
- Hvad skal jeg gøre for dig?
- Det har jeg tænkt længe over. Hvor meget kan jeg ønske?
- Alt.
- Hvis jeg ønsker at universet skal være lilla?
- Så bliver det sådan.
Fullerton smiler lidt.
- Jeg er parat.

Et meget hurtigt klip til en lilla verden. Træerne står lillarøde mod den lillablå himmel. Og så bytter de farve. Alt er lilla. Barnevognen langt borte. Plænen og stien. Bænken og Fullerton. Kun skikkelsens tøj og hætte er stadig sort.

Fullerton mærker en kvalme.

- Hurtigt tilbage. Jeg er parat.

- De grønne farver varmede i Fullerton. Barnevognen var igen helt rød og stien lysegrå.

- Jeg må tænke mig lidt mere om, siger Fullerton forskrækket.

- God tanke. Hvad skal jeg gøre for dig?

- Du skal..

Fullerton fyldes af tvivl og usikkerhed.

- Kan du gætte hvad jeg ønsker.

- Jeg kan prøve.

- Jeg er parat.

- Et hyppigt ønske er jo fred i verden, siger skikkelsen og en hånd slår op i luften.

- Det ønsker jeg. Jeg er parat.

- Det er sådan.

To hunde der er begyndt at genere med høj snerren og gøen stopper pludseligt og løber hinanden i møde med logrende haler. Fullerton smiler.

- Hvad med at lade mennesker være i stand til at leve evigt?

- Det er et andet populært ønske.

- Hvordan plejer det at gå?

- Er det et ønske, at jeg fortæller det?

- Ja. Jeg er parat.

Skikkelsen fortæller og hænderne svirrer rundt som flager mus i en hule.

- Når evigt biologisk liv er iværksat kan et menneske kun dø ved mord, selvmord eller ulykke. Derfor vil jordens befolkningstal stige så hurtigt at der kun kan tillades én fødsel for hvert dødsfald.

Det går tilfredsstillende i nogle hundrede år, men så indtræder der en stor kedsomhed og dødsstraffen indføres for at få flere nye mennesker på jorden.

Men de forseelser der udløser dødsstraf bliver stadig mindre så menneskeheden beslutter sig for at et menneskeliv skal være

på 500 år.

Efterhånden rejser der sig et modkrav igen.

Man vil ikke dø. Det besluttes derfor at man bliver lagt i hi i 200 år inden man så kan få en ny periode. Da vedkommende forlod sit ønske var man begyndt at tale om at hi-perioden skulle nedsættes til 150 år.

- Det lyder ikke nemt. Jeg tror jeg venter med det ønske. Har du andre?

- Et almindeligt ønske er at få lov til at bestemme alt i landet.

- Ja, det har jeg tit tænkt på. Det vil jeg prøve. Jeg er parat.

Fullerton vender tilbage fra en uge i helvede.

Han er rystet og bange. I hans erindring er gemt billeder af onde magtkampe, knive i ryggen og svigt og løgn af en usædvanlig nedrig karakter. Han indser igen at gode mennesker ikke ønsker magt.

Da han synker ned på bænken klapper skikkelsen i hænderne og ryster med hatten.

- Ja sådan går det tit.

- Det kunne du godt have sagt.

- Ønsker du det?

- Ja, du må gerne advare.

- Det er sådan. Hvad ønsker du?

- Hvad kan du foreslå. Der må være noget der går godt.

- Hvad med visdom?

Fullerton tænker efter. Den må da holde.

- Det vil jeg gerne prøve. Jeg er parat.

Fullerton finder snart sig selv på en kongetrone som dommer i almindelige menneskers sager.

To kvinder træder frem.

En retsfører forklarer at begge kvinder gør krav på et nyfødt barn og at det er ikke muligt at afgøre hvem der er den

rigtige moder.

Den kender jeg da, tænker Fullerton og taler med dyb stem me:

- Det eneste retfærdige må være at kløve barnet så I begge kan få en halvdel.

- Nej, nej, gør det ikke, råber begge kvinder og slår med armene i fortvivlelse.

Ikke helt som jeg husker det, tænker Fullerton. Men så må jeg prøve selv.

- Hvem er faderen?

- Ham, siger de to kvinder og peger på en høj soldat ude ved væggen.

- Tal til os, siger Fullerton med rungende stemme. Hele salen stirrer ud mod væggen

- Hvem er moderen?

Soldaten trækker på skuldrene og slår hænderne ud til siden med et fjoget udtryk.

Kong Fullerton vender sig mod de to kvinder igen. Han peger på den ene.

- Vil du dele barnet med denne kvinde således at I skiftes til at passe barnet?

- Jeg er mor til barnet og er nødt til at sige ja.

Fullerton vender sig mod den anden kvinde og stiller samme spørgsmål.

Kvinden råber fortvivlet.

- Nej. Nej. Det er mit barn.

- Vil du hellere undvære dit barn end dele det med en anden, spørger Fullerton og aner en løsning.

- Nej. Nej, skriger kvinden og løfter armene. – Tag ikke mit barn fra mig.

- Ti stille, tordner Fullerton og vender sig igen mod soldaten.

- Hvem af disse kvinder ville du foretrække som hustru, spørger han og ser soldaten vifte afværgende med hænderne og samtidigt ryste kraftigt på hovedet.

- De er lige dejlige, så du kan ikke vædte. Godt.
Fullerton ser på de to kvinder og sukker.
- Det er min dom, at I begge skal bo i den mands hus og at I begge skal være hans hustru. Hvordan I vil behandle Jeres mand er ikke en sag for denne ret. Det bliver hans liv.
Fullerton peger på soldaten, der er sunket sammen med en hånd på brystet og med åben mund i det grå ansigt.
- Men jeg ønsker at I begge skal passe barnet og hvis jeg hører om problemer i den forbindelse vil jeg give barnet til fremmede. Forstået?
Begge kvinder nikker og begynder at snakke sammen.

Fullerton slipper ønsket om visdom og skynder sig tilbage til bænken.

- Det var tæt på en katastrofe, siger Fullerton og bliver fanget af skikkelsens glimt og hænderens dans.
- Hvis du ønsker det.
- Det gør jeg bestemt ikke, siger Fullerton alt for højt og bliver nedstirret af en lille dreng på sin fars skuldre. Fullerton er tavs til de har passeret bænken.
- Du må godt advare. Husk det.
- Det er sådan. Ønsker du andet?
- Hvad har jeg ikke prøvet endnu?
- Er det et ønske at jeg svarer? Det vil tage mange dage.
- Nej, nej. Men hvad ønsker andre mennesker sig ellers.
- På dette tidspunkt ønsker mange mennesker sig held.
- Held? Hmm. Måske er det held jeg mangler?
Fullerton ser på skikkelsen.
- Jeg er parat.
- Jo, men jeg bliver lige nødt til at sige, at held er så stor en ting at jeg med din tilladelse vil vise dig fem billeder hvor du er heldig. Vil du gerne det?

- Vil det gøre ondt, spørger han selv om han ved de har talt om det.

- Ønsker du det?

- Nej, for f.. Nej tak.

Fullerton sidder lidt og glør på græsset.

- Nu er jeg parat.

Billede 1

På et torv i den indre by møder Fullerton en spåkone i spadseredragt. Hun ser på ham med tillidsvækkende øjne og han indser at alt hvad hun siger vil komme til at ske.

- Fortæl om min fremtid.

Han stirrer ivrigt på hendes ansigt.

- Er du sikker på at du vil vide hvordan det går?

- Ja, ja, sig det nu!

- Jamen du bliver nødt til at kende konsekvenserne.

Hendes øjne er både varme og bekymrede. Hun fortsætter.

- Du må forstå at du ikke kan ændre noget. Hverken på de gode eller de dårlige ting. Tingene vil ske fuldstændigt som jeg har sagt.

Hun ser mildt på ham.

- Jeg har forstået, siger Fullerton og nikker bekræftende.

- Så du fastholder at du gerne vil høre om din fremtid?

- Ja. Ja. Fortæl!

De hører en lyd fra tagrenden og ser op. En tagsten falder og rammer spåkonen i hovedet. Hun falder om og bløder kraftigt fra halsen. Fullerton springer tre skridt tilbage og råber på næste billede.

Billede 2

Scenen er den grønne skov. Noget væk på stien går en jæger med sin bøsse og sin hund. De kommer nærmere. Fullerton går lidt langsommere. Han forsøger at få øjenkontakt med jægeren,

men finder det svært. Ø nene virker gule og uden udtryk. Nu er de 5 meter væk. Hunden åbner munden og savler fra tusind skarpe tænder. Den springer frem mod Fullertons ben og han flytter automatisk kroppen til siden. I det samme går begge bøssens løb af med et bedøvende brag. Fullerton mærker haglene passere sin skjorte. Der lugter af brændt krudt og han ser jægeren knække bøssen så de to hylstre springer ud. Han begynder at lade igen. Fullerton beder om et nyt billede.

Billede 3

Larmen er forfærdelig. Den gamle stempelmotor i veteranflyet banker og drøner. Fullerton er pilot og holder meget fast i virkeligheden. Han kan se horisonten dreje og river automatisk i rorpinden.

Den går løs og han sidder med den i hånden!

Fullerton er pludseligt meget angst. Han griber bagom efter en faldskærm, men der er ingen!

Motoren hoster og han ser på benzinmåleren. Tom!

Han ser ud af vinduet og hører et knald fra motoren.

Olie spreder sig over vindskærmen og det bliver mørkt!

Motoren går i stå og der bliver stille et øjeblik. Så begynder en hvinen at vokse i styrke.

Fullerton tigger om næste billede.

Billede 4

Foran ham ligger en formue i jetoner. Spillet er roulette og Fullerton vinder. Foran ham står jetonerne i høje stabler. Han startede med 10 franc og har ikke tabt siden. Det er lige meget hvad han spiller på så er der gevinst. Det er en meget stærk fornemmelse og han beslutter sig for at følge den. Han ved at nummer 16 kommer ud næste gang og sætter alt ind. Alle sine jetoner.

Nummer 13.

Fullerton stirrer forbløffet på jetonerne, der skifter plads til en ældre kvinde med blå hår. Hun viser kun kort sin lykke over at vinde.

Så ser hun gammel ud igen.

Pludseligt høres hurtige skridt der nærmer sig. Fullerton opfanger en grå person suse forbi. Personen stikker en lang kniv i den ældre kvinde der smiler. Kniven går ind lige under brystbenet og bliver siddende. Den grå person slår hårdt til den store bunke jetoner ved kvindens plads og skriger:

- Rige svin!!!!

Billede 5

Det handler om held tænker Fullerton og går ind under en stige. Han træder på alle flisemellemrum og kun på de sorte felter i overgangene. Et sort kat passerer og han spytter ikke over venstre skulder. Måske skulle jeg finde en skuespiller og ønske ham held og lykke lige før premieren?

Helst en skuespiller der har overlevet to kolossale fiaskoer og nu står med den sidste chance for at vende karrieren.

Hov det er jo ondt.

Han stopper forskrækket da en yngre rødhåret kvinde kommer løbende ud af en port med en højt hævet økse. Han står stille mens kvinden stormer hen langs husmuren og giver sig til at smadre en dyr herrecykel.

- Carsten er bøsse, lyder det.

Højt.

Krichhk. Krrk. Dingg. Hakkk.

Kvinden arbejder og cyklen forvandles til kunst eller skrot. Det må du bestemme.

Kvinden stopper for at gå hen til porten og råbe ind i gården.

- Du er en stor lort!
- Hun går tilbage til skrottyngen/kunstværket og genoptager sit forehavende dog med knap så meget energi.
- Lidt efter kommer Carsten ud af porten og stirrer på sin cykel.
- Kvinden smider øksen fra sig og begynder at græde.
- Se hvad du fik mig til.
- Han tager om hende og siger kærligt:
- Jeg skulle have taget den opvask med det samme.

Og hvor er heldet, spørger du. Og hvor er det bedst?

- Fullerton finder bænken i den grønne have.
- Han er noget desillusioneret ved de sidste oplevelser og giver tydeligt udtryk for sin utilfredshed.
- Du giver mig ikke det jeg vil have.
- Hvad vil du have, siger skikkelsen med blød stemme og indbydende hænder.
- Jeg vil være lykkelig.
- Jeg ved det godt, Fullerton. Desværre kan jeg kun opfylde ønsker. Du bestemmer selv hvilke.
- Jeg kan ikke finde på mere siger Fullerton.
- Du har ikke ønsket kærlighed.
- Nej, det gør for ondt. Det går altid galt.
- Ved du det på forhånd?
- Nej. Det er min erfaring der taler.
- Måske kan du gøre nye erfaringer?
- Fullerton er skeptisk. Kærligheden har mishandlet ham lidt for mange gange til at være en umiddelbar oplevelse.
- Skikkelsen nikker og taler blidt.
- Jeg ved det er svært. Men det er jo dit største ønske?
- Fullerton trækker på skuldrene.
- Det er det vel.
- Jeg ved det går galt, men lad mig da prøve en gang til.

- Det er sådan.
Fullerton samler sig og trækker vejret dybt.
- Jeg er parat.

Fullerton sidder i den elskedes sofa og har det rigtigt godt. Han nyder udsigten til en lang aften. Han har nogle planer for den sidste tredjedel som han glæder sig til at overraske den dejlige med. Hun vil nyde det, tænker han og smiler.

Han ser på hendes dejlige ansigt. Det smiler ikke igen men er ganske alvorligt. Fullerton mærker et stik i hjertet. Han forsøger at tage hendes hånd, men den kravler væk. Nu er han urolig og kan ikke vente.

- Er der noget galt?

Hun ser på ham og sætter sig op. Hun drejer lidt på hovedet og samler hænderne.

Fullerton er bange.

- Jeg tror ikke vi kan være sammen mere.

En mur vælter ind over Fullerton. Hans hud bliver kold og han gisper efter luft.

- Det mener du ikke, siger han med tør stemme. – Vi har jo netop fået det så godt sammen.

Hun slår ud med armene og ryster på hovedet.

- Vi skændes næsten hver gang vi er sammen.

Den elskede ryster på hovedet. Min elskede. Ryster på hovedet af mig!

- Det er da ikke rigtigt. Vi har så mange gode timer...

- Jeg ved det Fullerton. Vi har haft nogle gode timer, men vi har skændtes 7 ud af de sidste 9 gange vi har været sammen og jeg kan ikke bære det.

- Det er da ikke rigtigt!

Hun ser på ham et øjeblik.

- Vil du høre datoerne?

Fullerton ryster på hovedet og forstår intet. Hans elskede er nu

hans hindring for lykke.

Det kan ikke passe.

- Vil det sige at du intet har følt i den tid vi har kendt hinanden? Hun holder virkelig af dig Fullerton, men det kan ikke gå. Jeg bliver ødelagt af de skænderier.

Fullerton retter sig op.

- Jamen dem kan vi da bare droppe. Det er ikke noget problem.

- Jeg tror ikke på det Fullerton. Der er noget i os, der får det frem. Vi kommer hele tiden til at gøre hinanden ondt. Jeg tør næsten ikke sige noget af frygt for at du skal springe i luften. Jeg kan ikke være mig selv og det vil jeg have lov til.

Fullerton fnyser.

- Men hvis jeg prøver at være mig selv så bliver du vred!

- Jeg bliver som regel såret. Du siger meget hårde ting som jeg ikke kan glemme.

- Det er jo bare ord.

- Hvorfor så sige det, hvis det ikke har betydning?

Fullerton er skræmt. Han glider på en blank skråning mod det lodrette fald ned i dybet.

- Det er altså min måde at reagere på, når du ...

- Når hvad?

Fullerton krymper sig.

- Når jeg bliver såret, hvisker han.

Fullerton er brændt ud.

- Det ved jeg godt Fullerton, men det er mig der hører på det. Og det vil jeg ikke mere.

Hun strammer munden bestemt.

- Vi gør hinanden ondt på grund af gamle ting.

Hendes øjne er åbne men Fullerton kan ikke komme ind. Hun lægger hovedet på skrå.

- Jeg ved godt det gør ondt nu Fullerton, men vi kan ikke være sammen mere. Hellere en kort smerte nu end smerte resten af livet.

- Jamen du giver bare op. Der er da meget vi kan gøre.
 Hun ser igen varmt på ham. Han er kold.

- Der er noget vi kan gøre. Vi kan lære at slippe fortiden. Det vil blive svært, men der er intet andet at gøre.

- Det vil jeg gerne være med til, siger Fullerton.

- Desværre Fullerton. Det er noget vi må gøre hver for sig.

- Jamen, det er da en fordel at vi kender hinanden.

- Sikkert, men vi vil hele tiden gøre hinanden ondt for at lette smerten og det vil fastholde os i gamle mønstre.

- Jeg kan ændre mig, siger Fullerton.

- Det tror jeg du kan.

- Vi har så meget godt til gode. Vil du kaste det væk?
 Fullertons stemme er høj og desperat. Hele hans sind er imod tanken om at skulle skilles uden at gøre noget. Men han mærker magtesløsheden og kun hans angst får ham til at forsøge.

Han vrøvler hjælpeløst.

- Vi har ikke rejst og vi mangler stadig at være sammen en hel weekend. Vi har ikke smurt hinanden ind i olie. Vi har ikke været på stranden og vi har endnu ikke besøgt dine forældre. Vi mangler at ..

- Stop Fullerton, siger den elskede og løfter hånden. Hun vrider sig af ubehag, men retter sig så op.

- Der er meget vi ikke har prøvet, siger Fullerton

- Det kommer vi heller ikke til.

Den elskedes stemme er stram. Indholdet skærer i Fullertons indre.

- Det må du ikke sige. Vi kan da udvikle os.

- Ja Fullerton – men ikke sammen.

Fullerton ser fortvivlet på sin elskede. Han har kvalme af angst og mærker igen at han glider.

- Hvorfor er det gået sådan, spørger han og synker ned i sofaen.

- Vi var så glade da vi mødtes.

Han stønner.

- Jeg tror vi følte os godt tilpas fordi vi mødte noget vi kendte.
Vi mødte vores fortid og den måde vi har lært at elske på.

Den elskedes ansigt er mildt.

- Men det er ikke en sund måde at leve på. Jeg vil ændre mit liv
og mit syn på mig selv. Det må jeg gøre alene. Jeg håber for
dig, Fullerton, at du vil finde det du søger.

Hendes ansigt er ved at lukke sig. Fullerton lider og mærker
håbet fordampe.

- Er der virkelig intet at gøre?

- Jo, siger den elskede med et smil. - Du kan ønske dig noget
andet!

Fullerton ryster på hovedet og ser på skikkelsen i den sorte
dragt. Han sidder igen på bænken i Frederiksberg Have og aner
ikke hvordan det er gået til.

- Hvad skete der?

- Du gav op, siger skikkelsen.

- Der var ikke mere at gøre.

- Ja, sådan siger de fleste.

Skikkelsen rejser sig for første gang og svæver rundt i en
yndefuld dans. Messer et vers med sin behagelige stemme.

som solblink i vandet
er kærlighed kort
et fodspor i sandet
der nu skylles bort

Skikkelsen stopper pludseligt sin dans.

- Beklaget. Jeg kunne ikke lade være.

- Ø...Fullerton er tabt.

- Ønsker du dig andet, siger skikkelsen og sætter sig. Hænderne
inviterer. Værsgo at ønske.

Fullerton ser på skikkelsen. Han kan ikke mere.

- Du må hjælpe mig. Jeg har prøvet alt det jeg har lyst til og det er håbløst. Der er ingen måde jeg kan blive lykkelig på og hvorfor leve videre når jeg ved det ikke nytter noget

- Du kan glemme at dine ønsker gik i opfyldelse.

- Så alt er som før? Så jeg stadig kan have umulige drømme og stadig tro på lykken?

- Ja, lyder den bløde stemme.

Lidt efter nikker Fullerton.

- Jeg er parat.
